

65014

SVETEGA PISMA

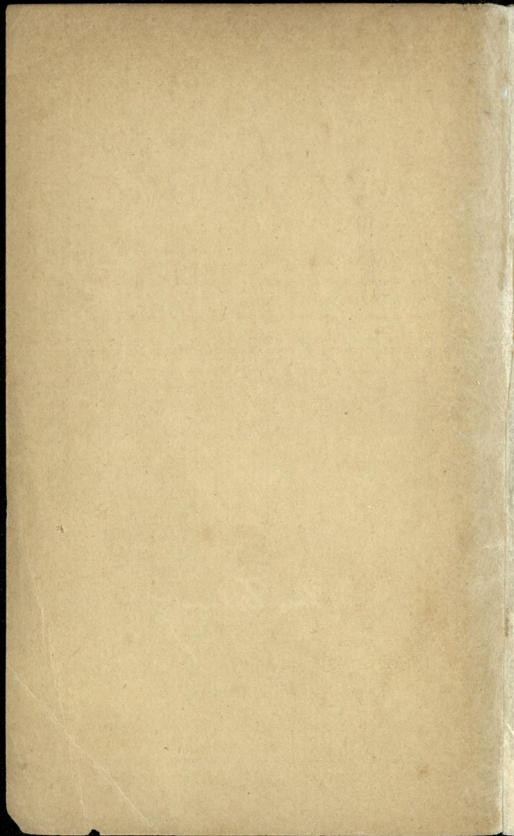
PRVA KNJIGA

MOJZESOVA.

NA DUNAJI.

ZALOŽILA BRITANSKA IN INOZEMSKA
SVETOPISEMSKA DRUŽBA.

1885.

SVETEGA PISMA

PRVA KNJIGA

MOJZESOVA.

Jean Tschoudy

NA DUNAJI.

ZALOŽILA BRITANSKA IN INOZEMSKA SVETO-
PISEMSKA DRUŽBA.

1885.

65014

Slovenian. Genesis. 32mo.

IN=30002394

Prva knjiga Mojzesova.

I. POGLAVJE.

V začetku ustvaril je Bog nebo in zemljo.

2. Zemlja pa bila je pusta in prazna in tema na brezna površji, in duh Božji plaval je nad površjem vodâ.

3. Tedaj reče Bog: Bodi svetloba! In bila je svetloba.

4. In videl je Bog to svetlobo, da je dobra; in razloček stori Bog med to svetlobo in temó.

5. In svetlobo imenoval je Bog dan, a temo imenoval je noč. Tako bil je večer in bilo je jutro prvega dné.

6. Potem reče Bog: Bodi raztežje med vodami, da bode ločilo vodé té in one.

7. Naredi torej Bog to raztežje, katero loči té vode, ki so spodaj pod tém raztežjem, in vode óne, ki so zgoraj nad raztežjem. In bilo je tako.

8. Raztežje pa to imenoval je Bog nebo. Tako bil je večer in bilo je jutro drugega dné.

9. Potlej reče Bog: Stekó se naj one vodé pod tem nebom

v en kraj, in prikaži se sího. In bilo je tako.

10. Suho pa imenoval je Bog zemljo; a stoke posamezne vodâ imenoval je morja, kakor je videl Bog, da je dobro.

11. Zopet reče Bog: Zemlja poženi travo, zelenjavo, ki rodi seme, drevje rodovitno, ki daje sadje po svojih plemenih, v katerih *bodi* svoje seme na zemlji. In bilo je tako.

12. Ker rodila je zemlja travo, zelenjavo, ki rodeva seme posvojih plemenih; in drevje, ki daje sadje, v katerem je seme svoje po svojih plemenih. In videl je Bog, da je to dobro.

13. Tako bil je večer in bilo je jutro tretjega dné.

14. Nato reče Bog: Bodejo naj luči na raztežji nebeškem, da delajo razloček med dnem in nočjo, da bodejo za znamenja tako časom, kakor dnem in letom.

15. In bodejo naj za luči na raztežji nebeškem, da nosijo svetlobo na zemljo. In bilo je tako.

16. Bog namreč naredi tisti dve veliki luči; luč večjo, da gospoduje dnevi, in luč manjšo, da gospoduje noči; in zvezde.

17. In Bog jih je postavil na raztežje nebeško, da nosijo svetlobo na zemljo,

18. Ter da gospodujejo dnevi in noči, in da delajo razloček med to svetlobo in temó. In videl je Bog, da je dobro.

19. Tako bil je večer in bilo je jutro četrtega dné.

20. Potlej reče Bog: Obilo rodé naj vode laznine živeče; in tiči naj letajo nad zemljo proti površju nebeškega raztežja.

21. In ustvari Bog some prevelike, in živali vse lazeče, katerih so obilo rodile vode po njih plemenih, in vse tiče krilate po plemenih svojih. In videl je Bog, da je dobro.

22. In blagoslovi jih Bog govoreč: Plodite in množite se ter napolnite vode po morjih, in tice naj se množijo po zemlji.

23. Tako bil je večer in bilo je jutro petega dné.

24. Nato reče Bog: Rodí naj zemlja žive stvari po njih plemenih, živino in laznino, in zveri zemeljske po plemenih svojih. In bilo je tako.

25. Bog namreč naredi zveri zemeljske po plemenih svo-

jih, in živino po plemenih svojih, in vso laznino zemeljsko po plemenih svojih. In videl je Bog, da je dobro.

26. Potlej reče Bog: Naredimo človeka po svoji podobi, po obličji svojem, kateri naj gospoduje ribam morskim in tičem nebeškim, in živini in zemlji vesoljni, ter vsej laznini lazeči po zemlji.

27. Torej ustvari Bog človeka po svoji podobi, po Božji podobi ga ustvari: moža in ženo ju ustvari.

28. Nato ju Bog blagoslovi, ter reče jima Bog: Plodita in množita se in napolnita zemljo in podvrzita si jo; in gospodujta ribam morskim in tičem nebeškim, in vsem zverém lazečim po zemlji.

29. In še reče Bog: Glej, dal sem vama vso zelenjavo, ki rodeva seme, katera je na površji vse zemlje, in drevje vse, na katerem je sad drevesni, ki rodeva seme, bode vajino v hrano.

30. Vsem pa živalim zemeljskim in vsem tičem nebeškim, in vsem lazečim po zemlji, v katerih je duša živa, dal sem vso zelenjavo zeleno v hrano. In bilo je tako.

31. Tedaj pogleda Bog vse, kar je bil storil; glej pa, dobro je bilo jako. Tako bil je večer in bilo je jutro šestega dné.

II. POGlavJE.

In tako bila so dodelana nebesa in zemlja, in vsa njih vojska.

2. Ko je pa bil Bog dodelal sedmi dan delo svoje, katero je bil storil, počival je sedmi dan od vsega svojega dela, katero je bil storil.

3. In blagoslovi Bog sedmi dan in posveti ga; ker je ta dan počival od vsega svojega dela, katero je bil Bog ustvaril delajoč.

4. To je stvarjenje neba in zemlje, ko sta bili ustvarjeni; tisti dan, ko je Gospod Bog naredil zemljo in nebo;

5. In vse bilje poljsko, *kateraga* bi ne bilo še na zemlji, in vso zelenjavo poljsko, *katera* bi se ne bila še rodila, ko ni bil Gospod Bog poslal dežja na zemljo, in *ni bilo* človeka nobenega, da bi obdelával zemljo,

6. Ali sopar vzhajajoč iz zemlje, kateri bi močil vesoljno površje zemlje.

7. Upodobi pa Bog Gospod človeka s prahú zemeljskega, in vdahne v nosnice njegove duh življenja. Tako je postal človek duša živa.

8. Zasadi pa Gospod Bog vrt v Edenú proti jutru, kamor je postavil človeka tistega, ki ga je bil upodobil.

9. In stori Bog Gospod, da je pognalo iz tiste zemlje

vsaktero drevo prijetno očesu in dobro v jed; tudi drevo življenja v tistem vrtu, in drevo spoznanja dobrega in hudega.

10. Reka pa teče iz Edena močit ta vrt; in od tod deli se ter izliva v štiri toke.

11. Prvemú ime *je* Pison, ta, ki obliva vso pokrajino Havilsko, kjer *je* zlato.

12. In zlato tiste pokrajine *je* izvrstno; ravno tam bdelij in kamen sardonik.

13. Ime pa drugi reki *je* Gihon; ta, ki obliva vso pokrajino Kusko.

14. In ime tretji reki Hidekel; ta, ki teče proti jutru, proti Asirski; reka pa četrta *je* Evfrat.

15. Vzame torej Bog Gospod človeka ter postavi ga v vrt Edenski, da naj ga obdeljuje in čuva ga.

16. In Bog Gospod prepové človeku govoreč: Od sadú vsakega drevesa tega vrta prosto jej;

17. Od sadú pa drevesa spoznanja dobrega in hudega, od tega ne jėj; kajti tisti dan, ko bodeš jedel od njega, umreš gotovo.

18. Reče pa Bog Gospod: Ni dobro, da je človek sam; naredim mu pomoč pripravno njemu.

19. Kajti ko je bil Bog Gospod upodobil s prsti vse živali poljske, in vse tice nebe-

ške, ter pripeljal k Adamu, da bi videl, kako bode imenoval posamezne (kajti s katerim koli imenom jih je imenoval Adam, vsako žival, tako ji je ime).

20. In Adam je imenoval z imeni vsaktero žival, in tico nebeško, in vsako poljsko žival; ni bilo Adamu pomoči pripravne na strani.

21. Zatorej pošlje Bog Gospod trdo spanje Adamu, po katerem je zaspal; in vzame mu eno izmed reber njegovih in vtakne meso na mesto njegovo.

22. In Bog Gospod naredi iz tistega rebra, katero je bil vzela Adamu, ženo, in njo pripelje pred Adama.

23. Tedaj reče Adam: Sedaj je tu kost iz mojih kosti, in meso iz mojega mesa; ta se bode imenovala možina, zato ker je vzeta iz moža.

24. Zato bode mož zapustil očeta svojega in mater svojo, in držal se bode žene svoje, in bodeta v eno meso.

25. Bila sta pa ona oba naga, Adam in žena njegova, a ni ju bilo sram.

III. POGLAVJE.

Kača je pa bila prekanjena, bolj nego katera bodi poljska žival, katero je bil naredil Bog Gospod. Ona reče ženi: Ali vama je res rekel Bog,

da ne jejta od vsacega sadú drevja tega vrta?

2. Tedaj reče žena tisti kači: Od sadú drevja tega vrta bodeva jedla;

3. Ali za sad tistega drevesa, katero je v tem vrtu, rekel je Bog: Ne jejta od nje, in ne dotaknita se ga, da ne umreta.

4. Kača pa tista reče ženi: Nikakor ne umreta.

5. Bog namreč vé, da tisti dan, ko bodeta jedla od nje, odpró se vama oči, in vidva bodeta kakor bogova, ter znala bodeta dobro in húdo.

6. Ko se je torej ženi sad tistega drevesa dober zdel za jed, in da je preprijazno očém, in da je prijeten drevesa sad, da se ima spoznanje, vzame od sadú njegovega, ter jedla je. In dá tudi možu svojemu vred, kateri je jedel.

7. Tedaj se odpró oči obojima, in spoznata, da sta naga; in sešivši listje figovo naredita si krila.

8. Potem začujeta glas Boga Gospoda, idoč skozi vrt z vetrom tistega dné: Zakaj se skriva Adam in žena njegova pred obličjem Boga Gospoda med drevjem tistega vrta?

9. Pokliče pa Bog Gospod Adama in reče mu: Kje si?

10. On pa reče: Glas tvoj sem čul v tem vrtu; zbal

sem se pa, zato ker sem nag in skrnil sem se.

11. Reče pa *Bog*: Kdo ti je naznanil, da si nag? Ali si jedel od sadú tistega drevesa, za katerega sem ti prepovedal, da ne jej od njega?

12. Njemu pa reče Adam: Žena tista, katero si postavil z menoj, dala mi je sama od sadú onega drevesa, in jedel sem.

13. Tedaj reče Bog Gospod ženi: Kaj si to storila? Reče pa žena: Kača tista me je zapeljala, in jedla sem.

14. Zatorej reče Bog Gospod oni kači: Ker si storila to, prokleta bodi pred vso živino, in pred vso živaljo poljsko; po trebuhu svojem hodi in prah jej vse dni svojega življenja.

15. In še sovraštvo stavim med té in to ženo, in enako med seme tvoje in njeno seme; to ti stare glavo, ti pa mu bodeš zbadala peto.

16. Ženi reče: Jako pomnožim bolečino tvojo in spočetja tvojega; v bolečini bodeš rodila otroke: dà, proti možu tvojemu *bodi* poželenje tvoje; in on ti gospodúj.

17. Adamu pa reče: Ker si poslušal glas žene svoje, in si jedel od sadú onega drevesa, katerega sem ti bil prepovedal, govoreč: Ne jej od njega; prokleta *bodi* zemlja zaradi tebe; z bolečino jej sad

njen vse dni svojega življenja.

18. Trnje in osat naj ti rodi; ti pa jej zelenjavo poljsko.

19. V potu obraza svojega uživaj hrano, dokler se ne povrneš v zemljo, ker si bil vzeti iz njé; kajti prah si in v prah se povrneš.

20. Imenoval pa je Adam ime žene svoje *Evo*, zato ker je ona mati vseh živečih.

21. In Bog Gospod naredi Adamu in ženi njegovi sukni iz kóž, s katerimi ju je oblekel.

22. In reče Bog Gospod: Glej, človek je kakor eden izmed nas, poznajoč dobro in hudo. Zdaj torej, da ne iztegne roke svoje ter dobi tudi od sadú drevesa življenja, da bi jedel in živel vekomaj!

23. Izžene ga torej Bog Gospod iz vrta Edena, da naj obdeljuje zemljo tisto, iz katere je bil vzeti.

24. In ko je bil izgnal človeka, postavi od sprednjega konca vrta Edena kerube in plamen meča švigajočega, da straži pot do drevesa življenja.

IV. POGlavJE.

Potem Adam spozna *Evo* ženo svojo; ko je bila ona spočela in rodila Kajina, reče: Dobila sem moža od Gospoda.

2. Nato rodila je zopet brata njegovega Abelja. In bil je Abelj pastir čede, in Kajin bil je kmetovalec.

3. Bilo pa je čez mnogo dni, ko je Kajin dar prinesel od sadú zemeljskega Gospodu.

4. In tudi Abelj sam prinesel je od prvencev čede svoje in od njih masti. In ozrè se Gospod v Abelja in v dar njegov.

5. V Kajina pa in v dar njegov ne ozrè se; zatorej raztogoti se Kajin silno, in upade obličje njegovo.

6. Tedaj reče Gospod Kajinu: Zakaj si se raztogotil, in zakaj je upalo obličje tvoje?

7. Jeli, če si dobro storil, odleže ti; če pa nisi dobrega storil, pred durmi leži greh. Ali proti tebi je poželenje njegovo, in ti mu gospoduj.

8. Potem se je pogovarjal Kajin z bratom svojim Abeljem. Zgodi se pa, ko sta bila na polji, da se vspne Kajin nad Abelja brata svojega ter ga ubije.

9. Zatorej reče Gospod Kajinu: Kje je Abelj brat tvoj? On pa reče: Ne vem; sem-li jaz varub brata svojega?

10. Reče pa Bog: Kaj si storil? Glas krvi brata tvojega vpije sè zemlje same do mene.

11. Ti torej *bodi* sedaj proklet od zemlje, tiste, katera je odprla usta svoja, da prejme kri brata tvojega iz roke tvoje.

12. Ko bodeš obdeloval zemljo sámo, ne dajaj ti dalje mo-

či svoje; potikaj se preganjan po zemlji.

13. Tedaj reče Kajin Gospodu: Prevelika je pokora moja, da bi jo prenašal.

14. Glej, izganjaš me danes s površja té zemlje, da se skrivam pred obličjem tvojim; in ko se potikam in sem preganjan po zemlji, če me kdo najde, ubije me.

15. Reče pa mu Gospod: Zato, kdorkoli ubije Kajina, kaznovan bodi sedemkrat. In dal je Gospod Kajinu znamenje, da bi ga ne ubil nihče, kdorkoli bi ga našel.

16. Kajin torej otide izpred obličja Gospodovega in se naseli v deželi Nodi, v jutranjo stran proti Edenu.

17. In spozna Kajin ženo svojo, katera je spočela in rodila Enoha. Zatorej je gledal sezidati mesto, in imenoval je tisto mesto po imenu sina svojega Enoh.

18. Potem rodi se Enohu Irad, in Irad rodi Mehujaela; Mehujael pa rodi Metuzaela; in Metuzael rodi Lameha.

19. Lameh pa si vzame dve ženi; prvi bilo je ime Ada, in ime drugi Sila.

20. In Ada rodi Jabala; ta je bil oče prebivajočih v šatorih in pastirjev.

21. In ime brata njegovega bilo je Jubal; ta je bil oče vseh, kateri delajo na strune in piščal.

22. Sila pa tudi rodi Tubal-Kajina, kateri je izučil vse kovače z bronom in železom, in Tubal-Kajina sestro Noemo.

23. Tedaj reče Lameh ženama svojima: O Ada in Sila, čujti glas moj; ženi Lamehovi, poslušajti govor moj: Ker moža ubijem za rano svojo, in mladeniča za bulo svojo.

24. Ko je sedemkrat maščevati Kajina, Lameha gotovo sedemdesetkrat sedemkrat.

25. Spozna pa Adam zopet ženo svojo, katera je rodila sina, in imenovala ga je Set: Kajti, *reče*, povrnil mi je Bog seme drugo za Abelja, ko je njega Kajin ubil.

26. Ali tudi Setu rodil se je sin, katerega je imenoval Enos. Tedaj se je začelo klicati ime Gospodovo.

V. POGLAVJE.

To je knjiga rodov Adamovih, tisti dan, ko je Bog ustvaril človeka, po svoji podobi ga je naredil.

2. Moža in ženo ju je ustvaril, in blagoslovil ju je, in imenoval ju je človek, tisti dan, ko sta bila ustvarjena.

3. Adam pa je bil živel trideset in sto let, ko je rodil *sina* po svojem obličji, po podobi svoji, in imenoval ga je Set.

4. In bilo je dnî Adamovih, potem ko je bil rodil Seta,

osemsto let, v katerih je rodil sinove in hčere.

5. Tako je bilo vseh dnî Adamovih, v katerih je živel, devetsto trideset let; in umre.

6. Set pa je bil živel sto in pet let, ko je rodil Enosa;

7. Živel pa je Set, potem ko je rodil Enosa, osemsto sedem let, v katerih je rodil sinove in hčere.

8. Tako je bilo vseh dnî Setovih devetsto dvanajst let; in umre.

9. Živel pa je bil Enos devetdeset let, ko je rodil Kenana.

10. Živel pa je Enos, potem ko je rodil Kenana, osemsto petnajst let, v katerih je rodil sinove in hčere.

11. Tako je bilo vseh dnî Enosovih devetsto pet let; in umre.

12. Živel pa je bil Kenan sedemdeset let, ko je rodil Malaleela.

13. Živel pa je Kenan, potem ko je rodil Malaleela, osemsto štirideset let, v katerih je rodil sinove in hčere.

14. Tako je bilo vseh dnî Kenanovih devetsto deset let; in umre.

15. Živel pa je bil Malaleel šestdeset in pet let, ko je rodil Jereda.

16. Živel pa je Malaleel, potem ko je rodil Jereda, osemsto trideset let, v katerih je rodil sinove in hčere.

17. Tako je bilo vseh dni Malaleelovih osemsto petindevetdeset let; in umre.

18. Živel pa je bil Jered sto dvainsedemdeset let, ko je rodil Enoha.

19. Živel pa je Jered, potem ko je rodil Enoha, osemsto let, v katerih je rodil sinove in hčere.

20. Tako je bilo vseh dni Jeredovih devetsto dvainšestdeset let; in umre.

21. Živel pa je bil Enoh petinšestdeset let, ko je rodil Metuzela.

22. In Enoh je hodil neprestano po volji Božji, potem ko je rodil Metuzela, tristo let, v katerih je rodil sinove in hčere.

23. Tako je bilo vseh dni Enohovih tristo petinšestdeset let.

24. In ko je bil Enoh neprestano hodil po volji Božji, ni ga bilo več, ker ga je Bog gor vzel.

25. Živel pa je bil Metuzela sto sedeminosemdeset let, ko je rodil Lameha.

26. Živel pa je Metuzela, potem ko je rodil Lameha, sedemsto dvainosemdeset let, v katerih je rodil sinove in hčere.

27. Tako je bilo vseh dni Metuzelovih devetsto devetinšestdeset let; in umre.

28. Živel pa je bil Lameh

sto dvainosemdeset let, ko je rodil sina.

29. In imenoval ga je Noe govoreč: Ta nas bode tolažil o trudu našem in o bolečini naših rok, o prokletji, s katerim je zemljo prokletel Gospod.

30. Živel pa je Lameh, potem ko je rodil Noeta, petsto petindevetdeset let, v katerih je rodil sinove in hčere.

31. Tako je bilo vseh dni Lamehovih sedemsto sedeminsedemdeset let; in umre.

32. Ko je pa imel Noe petsto let, rodi Noe Sema, Kama in Jafeta.

VI. POGlavJE.

Zgodilo se je pa, ko so jeli množiti se ljudje na površji zemlje in so se jim rodile hčere,

2. Da so videli sinovi Božji hčere človeške, da so lepe, in so si jemali od vsakoršnih žene, katere so izbirali.

3. Zatorej reče Gospod: Duh moj ne bode se prepiral za tiste ljudi vekomaj, zato ker so tudi oni meso; zato bode dni človeških sto in dvajset let.

4. Velikani bili so na zemlji tiste dni, in tudi pozneje tiste dni, ko so se sinovi Božji shajali s hčerami človeškimi, katere so jim rodile; najmogočnejši so tisti, ki so bili že nekaj moške preslavni.

5. Ko je torej videl Gospod, da se množi hudobnost človekova na zemlji, in da so vsi naklepi in misli srca njegovega samo húdo ves čas,

6. Kesal se je Gospod, da je naredil človeka na zemlji, in žal mu je bilo v srci svojem.

7. In reče Gospod: Potrebil bodem človeka, katerega sem ustvaril, s površja zemlje; živino in laznino in tice nebeske, ker kesam se, da sem jih naredil.

8. Ali Noe najde milost v očeh Gospodovih.

9. To so rodovi Noetovi. Noe, mož pravičen, bil je pošten v vekih svojih; po volji Božji je Noe hodil neprestano.

10. Rodil je torej Noe tri sinove, Sema, Kama in Jafeta.

11. In ker je bila zemlja popačena pred Bogom samim, in je bila zemlja napolnjena s silovitostjo:

12. Pogledavši Bog zemljo, kako je bila, glej, popačena, ker je bilo vse meso popačilo pot svojo po zemlji,

13. Reče Bog Noetu: Konec vesoljnega mesa bliža se predme, ker je polna silovitosti zemlja od njih. Zatorej, glej, pokončal jih bodem s zemljo.

14. Narèdi si ladijo iz lesa gofrovega; prebivališč mnogih naredi ladijo, in zasmoli jo znotraj in zunaj sè smolo.

15. In tako jo narèdi: Tristo komolcev dolžava ladije, petdeset komolcev širjava njena in trideset komolcev njena višava.

16. Svetlo luč napravi ladiji in v komolca dolžavo naredi streho njeno od zgoraj, in vrata ladiji na strani njeni umesti, sè spodnjim, drugim in tretjim *nadstropjem* jo naredi.

17. Kajti, glej, vode jaz pošljem v povodnji čez zemljo, pogubit vse meso, v katerem je duh življenja pod nebom; karkoli je na zemlji, pogine.

18. S teboj pa ustanovim zavezo svojo, da vnideš v ladijo, ti in sinovi tvoji z ženo svojo in z ženami sinov svojih s teboj.

19. Potem od vsega, kar živi, od vsega mesa, od vsega *pravim*, po dvoje vzemi v ladijo, da pri življenji ohraniš sè seboj: samec in samica naj bodo.

20. Izmed tic po plemenih svojih, in izmed živine po plemenih svojih, izmed vse laznine zemeljske po plemenih svojih; izmed vseh po dvoje pride k tebi; da *jih* pri življenji ohraniš.

21. Ti torej vzemi si od vsake jedi, katera se je, in vzeto hrani pri sebi, da bude tebi in njim v živež.

22. To stori Noe, poleg vsega, kar mu je bil zapovedal Bog, tako stori.

VII. POGLAVJE.

Potem reče Gospod Noetu: Vnidi ti in vsa družina tvoja v to ladijo; kajti tebe spoznal sem za pravičnega pred seboj v tem času.

2. Izmed vseh čistih živali vzemi si po sedmero, samca in samico; izmed tistih zveri pa, katere niso čiste, po dvoje, samca in samico.

3. Enako izmed tic nebeških po sedmero, samca in samico, da se ohrani pri življenji seme na površji vse zemlje.

4. Ker čez sedem dnî spustim jaz dež nad to zemljo, štirideset dnî in štirideset noči, da pokončam vsako telo živo, katero sem naredil, s površja zemlje.

5. To stori Noe poleg vsega, kar mu je bil zapovedal Gospod.

6. Noe pa imel je šest sto let, ko je bil tisti potop, in so vode stopile čez zemljo.

7. In Noe vnide in sinovi njegovi, in žena njegova, in žene sinov njegovih z njim v ladijo, zaradi potopa vodâ.

8. Izmed živali čistih, in izmed zverî, katere niso čiste, in izmed tic, s kratka: izmed vsega, kar lazi po zemlji,

9. Šlo je po dvoje k Noetu v ladijo, samec in samica; kakor je bil Noetu zapovedal Bog.

10. Zgodi se pa ravno sed-

mi dan, da prideró potopa vode čez zemljo.

11. Ko je imel Noe šeststo let svojega življenja, v drugem meseci, sedemnajsti dan tega meseca prav ta dan razkoljejo se vsi studenci brezna vélikega, in jezi nebeški odpró se,

12. Da je bil dež tisti po zemlji, štirideset dnî in štirideset noči.

13. Ravno tisti dan, ko je bil šel Noe in Sem in Kam in Jafet, sinovi Noetovi, in žena Noetova in tri žene sinov njegovih z njimi v ladijo,

14. Oni in vsaktere živali po plemenu svojem, in vsaktera živina po plemenu svojem, in vsaktera laznina lazeča po zemlji po plemenu svojem, in vsaktere tice po plemenu svojem, vsi tiči katerekali peroti,

15. (Prišlo je pa bilo k Noetu v ladijo, po dvoje iz vsega mesa, v katerem je bil dih življenja,

16. In kar je prišlo, samec in samica iz vsega mesa šlo je noter; kakor mu je bil zapovedal Bog); zapre zanj Gospod.

17. Tako je bil ta potop štirideset dnî po zemlji; najprej narastle so vodé tako, da so vzdignile ladijo, in da se je vzvišala od tâl.

18. Nato, ko so kipele vodé ter rastle silno nad zemljo,

plavalala je ladija po površji vodâ.

19. Naposled, ko so kipele vodé presilno nad zemljo, pokrijejo se vse najvišje gore, katere so pod vesoljnim nebom.

20. Petnajst komolcev kvišku skipéle so vodé, potem ko so bile pokrite tiste gore.

21. Pogine torej vse meso, katero je lazilo po zemlji, tic in živali in zverî in vse lazni-ne, katera lazi po zemlji, in vsak človek.

22. Vse, kar je imelo v nosnicah dih življenja, iz vsega, kar *biva* na suhem, pomre.

23. In pokončano je bilo sleharno živo telo, katero je bilo na površji zemlje: ljudje in živali, lazni-na in tice nebeške, pokončano, pravim, bilo je sê zemlje: ali pri življenji ostal je samo Noe, in kar je bilo z njim v ladiji.

24. Kipéle pa so vodé nad zemljo sto petdeset dnî.

VIII. POGlavJE.

Spomni pa se Bog Noeta in vseh zverî, in vseh živali, katere so bile z njim v ladiji; in pošlje Bog veter nad zemljo, da bi upadle vodé.

2. Zapró se brezna studenci in jezi nebeški, in ustavi se dež iz neba.

3. Tako se vrnejo vode s površja zemlje in neprestano vračajoč se upadejo vode, ko

je minilo sto in petdeset dnî.

4. Tako da je ladija obstala sedmi mesec, sedemnajsti dan tistega meseca, na gori Araratu.

5. Potem ko so vode dalje upadale noter do desetega meseca; tisti deseti mesec, prvi dan tistega meseca zagledajo se vrhovi gorâ.

6. Bilo je pa, ko je bilo minilo štirideset dnî, da Noe odprè okno ladije, katero je bil naredil.

7. In izpusti vrana; ta pa je neprestano letal in vračal se, dokler se niso posušile vode s površja zemlje.

8. Zatorej izpusti goloba od sebe, da bi videl, je li so že izginile vode s površja zemlje.

9. Ali ker ta golob ni našel mesta stopalu noge svoje, vrne se v ladijo k njemu, ker so bile vode na površji vse zemlje: Noe pa iztegnivši roko svojo vzprejme ga in pusti ga noter k sebi v ladijo.

10. Čakal je torej še družih sedem dnî, in v drugo izpusti goloba tistega iz ladije.

11. In k njemu pride tisti golobo o času večernem, a glej, però oljkovo odtrgano v kljunu njegovem; tako je spoznal Noe, da je prosto vodâ površje zemlje.

12. Potem ko je bil čakal še družih sedem dnî, izpusti goloba tistega, kateri se ni več vrnil zopet.

13. In bilo je v šeststo in prvem letu, prvi *meseč*, prvi *dan* meseca, ko so se bile posušile tiste vode s površja zemlje, da je Noe odkrivši streho ladije oziral se, in glej, posušeno je bilo površje zemlje.

14. Drugi mesec pa, sedemindvajseti dan tistega meseca bila se je osušila zemlja.

15. Tedaj zapové Bog Noetu govoreč:

16. Izidi iz ladije té, tí in žena tvoja in sinovi tvoji in žene sinov tvojih s teboj.

17. Vse živali, katere so s teboj iz sleharnega plemena mesá, iz tice in iz živine in iz vse laznine, katera lazi po zemlji, izpelji sè seboj, da naj obilo rodé na zemlji, rodovitne naj bodo in množé se po zemlji.

18. Izide torej Noe in sinovi njegovi in žena njegova in žene sinov njegovih z njim.

19. Vse živali, vsa laznina in vse tice, karkoli lazi po zemlji, po plemenih izidejo iz ladije.

20. Potem zgradi Noe oltar Gospodu, in vzemši od vse čiste živine, in iz vseh čistih tice daroval je žgalen dar na tistem oltarji.

21. In ko je Gospod zaduhal tisti duh prijetni, reče Gospod v srci svojem: Ne bodem več zopet proklel zemlje zaradi človeka, zato ker misel srea

človekovega je huda od mladosti njegove; in ne udarim več vsega, kar živi, kakor sem storil.

22. Dokler bode zemlja, ne prejenja setev in žetev ter mraz in vročina, in leto in zima, ter dan in noč.

IX. POGLAVJE.

In nato Bog blagoslovi Noeta in sinove njegove ter jim reče: Rodovitni bodite in množite se, ter napolnite zemljo.

2. In strah pred vami in trepet pred vami obhajaj vse živali zemeljske in vse tice nebeške; vse, kar tepta zemljo, vse ribe morske dane so vam v pest.

3. Vsa laznina, kar je živega, bodi vam v živež, kakor bilje zeleno *njim*, tako njih vse dal sem vam.

4. Vendar mesa s krvjó njegovo, *ki je* duša njegova, ne jejte.

5. Dà, tudi kri vašo, duš vaših, bodem terjal; od vsake živali bodem jo terjal; in tudi od roke človeka samega, od roke vsakega brata njegovega bodem terjal dušo človekovo.

6. Kdor prelije kri človekovo, po človeku prelita bodi kri njegova; ker po svoji podobnosti naredil je Bog človeka.

7. Vi torej rodovitni bodite in množite se; rodite obilo na zemlji, in množite se po njej.

8. Nato ogovori Bog Noeta in sinove njegove z njim, govoreč:

9. Glej z vami ustanovim jaz zavezo svojo, in sè semenom vašim, katero pride za vami,

10. In z vsem, kar je živega z vami, od plemena tic živine in vseh živali zemeljskih z vami, z vsem, kar je izšlo iz ladije, in z vsemi zvermi na zemlji.

11. Ustanavljam torej z vami zavezo svojo, da se ne pokonča več vse meso od vodâ potopa, in ne bode več potopa, da uniči zemljo.

12. In reče Bog: To je znamenje tiste zaveze, katero jaz narejam med seboj in vami, in vsako živo stvarjo, katera je z vami, na večne čase:

13. Mavro svojo razpel sem v oblačji, katera bodi v znamenje med menoj in zemljo.

14. Tako bode, ko z oblaki prevlečem zemljo, da se naj prikaže óna mavra v oblačji.

15. In spomnim se zaveze svoje, katera je med menoj in vami, in vsako živo stvarjo iz vsega mesa; in ne bode več vodâ v potop, v pokončanje vsega mesa.

16. Kajti ko bode mavra ona v oblačji, ozrem se vánjo ter spomnim se večne zaveze med Bogom in vsako živo stvarjo, iz vsega mesa, katero bode na zemlji.

17. Slednjič reče Bog Noetu: To je tisto znamenje zaveze, katero sem ustanovil med seboj in vsem mesom, katero je na zemlji.

18. Bili pa so sinovi Noetovi, kateri so izšli iz ladije: Sem in Kam in Jafet; Kam pa tisti je oče Kanaana.

19. Tisti trije bili so sinovi Noetovi, in od njih naselila se je zemlja vsa.

20. Ko je pa začel Noe mož obdelávati zemljo, zasadi vinograd.

21. In pivši od vina njegovega, upijani se, ter razodene se sredi šatora svojega.

22. Kam pa oče Kanaana zagleda nagoto očeta svojega ter pokaže dvema brátoma svojima zúnaj.

23. Tedaj vzame Sem z Jafetom plašč njegov, katerega sta zadela na rame svoje, in nazaj obrnena gresta k njemu ter pokrijeta z njim očeta svojega nagoto; z obličjem svojim, pravim, nazaj obrnena, tako da nista zagledala očeta svojega nagote.

24. Ali ko se je probudil Noe iz vina svojega, zve, kaj mu je bil storil lastni sin najmlajši,

25. In reče: Proklet Kanaan; hlapecv hlapec bode bratom svojim.

26. Še reče: Blagoslovljen Gospod Bog Semov, in Kanaan bode mu hlapec.

27. Privabil bode Bog Jafeta, da bode prebival v šatorih Semovih, in Kanaan bode jima hlapec.

28. Živel pa je Noe po potopu tristo petdeset let.

29. Tako je bilo vseh dni Noetovih devetsto petdeset lét, potem umre.

X. POGlavJE.

Ti pa so rodovi sinov Neotovih, Sema, Kama in Jafeta, katerim so se rodili sinovi po tistem potopu.

2. Sinovi Jafetovi: Gomer in Magog in Madaj ter Javan in Tubal in Mesek in Tiras.

3. Sinovi pa Gomerovi: A-skenaz in Rifat in Togorma.

4. Sinovi pa Javanovi: Elisa in Tarsis, Kitim in Dodanim.

5. Od njih so se razdelile pokrajine narodov po njih deželah, vsakemu po jeziku svojem; po njih rodovinah v narodih svojih.

6. Sinovi pa Kamovi: Kus, Misrajim in Pur in Kanaan.

7. In sinovi Kusovi: Seba in Havila in Sabeta in Rama in Sabteka; sinovi pak Ramovi: Seba in Dedan.

8. Dalje Kus rodi Nimroda: ta je začel mogočen biti na zemlji.

9. Ta je bil mogočen na lovu pred Gospodom; zato je govoriti navada: Kakor Nimrod mogočen na lovu pred Gospodom.

10. Bil je namreč začetek njegovega kraljestva Babelj in Ereki in Akadi in Kalne, v deželi sinarski.

11. Iz té dežele pride v Asirijo, kjer je zidal Ninive in mesto Rehobote in Kelah.

12. In Resen med Ninive in Kelaham; to je mesto preveliko.

13. Misrajim pa rodi Ludeje in Anameje in Laabeje in Naf-tuheje.

14. Tudi Patroseje in Kasluheje, od koder so izšli Filisteji, in Kaftoreje.

15. Kanaan pa je rodil Sidona, prvenca svojega in Heta;

16. Tudi Jebuseja in Emo-reja in Girgaseja,

17. In Hiveja in Arkeja ter Sineja;

18. In Arvadeja in Semoreja in Hamateja; potem ko so se raztrosile rodovine Kanaan-ske.

19. In bila je meja Kanaan-nejcev od Sidona, koder se pride v Gerar noter do Gaze; in Gaza, koder v Sodom in Gamoro in Admo in Sebojim do Lesaha.

20. Ti so sinovi Kamovi po svojih rodovinah, poleg jezikov svojih, v njih deželah po rodovih svojih.

21. Slednjič tudi Semu samemu rodé se otroci, očetu vseh sinov Heberjevih, Jafetovemu bratu starejšemu.

22. Sinovi Semovi: Elam in Asur in Arpaksat in Lud in Aram.

23. Sinovi pa Aramovi: Us, in Hul in Geter in Mes.

24. Arpaksad pa rodi Selaha, in Selah rodi Heberja.

25. A Heberju rodita se dva sina, enemu ime je Peleg, ker je bila v dneh njegovih razdeljena dežela, ime pa bratu njegovemu Joktan.

26. Joktan pa rodi Almodada in Selefa in Hasarmaveta in Jeraha,

27. In Adorama ter Uksala in Dikla,

28. In Obala in Abimaela in Seba,

29. In Ofira in Havila in Jobaba; tí so bili vsi sinovi Joktanovi.

30. In bilo je teh prebivališče od Mese, koder se pride v Sefar, do jutrovih gorâ.

31. Ti so sinovi Semovi po rodovinah svojih, poleg jezikov svojih, v njih deželah po narodih svojih.

32. Té so rodovine sinov Noetovih, poleg njih rodov po narodih svojih; in od teh ločili so se narodi na zemlji po onem potopu.

XI. POGlavJE.

Bila je namreč prej po vesoljni zemlji ena govornica, iste besede.

2. Zgodi se pa, ko so potovali od jutra, da so našli rav-

nino v deželi Sinarski ter so nastanili se tam;

3. In rekli so drug drugemu: Dejte, naredimo opeke in spečimo jo prav dobro; tako jim je bila opeka za kamenje, in smola bila jim je za vezilo.

4. Ker rekli so: Dejte, zgradimo si mesto in stolp, katelega vrh *bodi* do neba, da si naredimo ime, da se ne razkropimo po vse zemlje površji.

5. Ali pride Gospod dol gledat mesto tisto in stolp, katelega so gradili sinovi človeški.

6. In reče Gospod: Glej, ljudstvo eno, katerim vsem je edina govornica, in to so začeli delati oni; sedaj pa ne bi se zabranilo nič, kar so storiti sklenili.

7. Dejte, snidimo in zmedimo jim tam njih govornico, da ne bodo umeli drug drugemu govornice.

8. Tako jih razkropi Gospod od tod po vse zemlje površji; in jenjali so graditi tisto mesto.

9. Zato so imenovali vsi ime njegovo Babelj, ker je bil tam Gospod zmedel vse zemlje govornico, in od tod jih je Gospod razkropil po vse zemlje površji.

10. Ti so rodovi Semovi. Sem je imel sto let, ko je rodil Arpaksata, dve leti po potopu.

11. In živel je Sem, potem ko je rodil Arpaksata, petsto

let, v katerih je rodil sine in hčere.

12. Arpaksat pa živel je bil petintrideset let, ko je rodil Selaha.

13. In živel je Arpaksat, potem ko je rodil Selaha, štiristo in tri leta, v katerih je rodil sine in hčere.

14. Selah pa je bil živel trideset let, ko je rodil Heberja;

15. In živel je Selah, potem ko je rodil Heberja, štiristo in tri leta, v katerih je rodil sine in hčere.

16. Heber pa je bil živel štirintrideset let, ko je rodil Pelega;

17. In živel je Heber, potem ko je rodil Pelega, štiristo in trideset let, v katerih je rodil sine in hčere.

18. Peleg pa je bil živel trideset let, ko je rodil Rehu.

19. In živel je Peleg, potem ko je rodil Rehu, dvesto devet let, v katerih je rodil sine in hčere.

20. Rehu pa je bil živel dvaintrideset let, ko je rodil Seruga.

21. In živel je Rehu, potem ko je rodil Seruga, dvesto sedem let, v katerih je rodil sine in hčere.

22. Serug pa je bil živel trideset let, ko je rodil Nahorja.

23. In živel je Serug, potem ko je rodil Nahorja, dvesto let, v katerih je rodil sine in hčere.

24. Nahor pa je bil živel devetindvajset let, ko je rodil Teraha.

25. In živel je Nahor, potem ko je rodil Teraha, sto devetnajst let, v katerih je rodil sine in hčere.

26. Terah pa je bil živel sedemdeset let, ko je rodil Abrama, Nahorja in Arana.

27. In ti rodovi Terahovi: Terah rodi Abrama, Nahorja in Arana; Aran pa rodi Lota.

28. Potem umre Aran pred obličjem očeta svojega Teraha, v svojem rojstvenem kraju, v Uru v Kaldejcih.

29. Vzameta si tudi Abram in Nahor ženi, in ime žene Abramove bilo je Saraji; ime pa žene Nahorjeve Milka, hči Arana očeta Milke in Jiske očeta.

30. In Saraji bila je nerodovitna; imela ni otrok.

31. Vzame pa Terah Abrama, sina svojega, in Lota, sina Aranovega, vnuka svojega, in Saraji, snaho svojo, ženo Abrama, sina svojega; in izidejo skupaj iz Ura v Kaldejcih popotovat v pokrajino Kanaanško ter pridejo do Harana in nastanijo se tam.

32. In ko je bilo dnî Terahovih dvesto pet let, umre Terah v Haranu.

XII. POGlavJE.

Rekel je bil namreč Gospod Abrammu: Izidi iz dežele svoje

in od sorodbine svoje in od družine očeta svojega v tisto deželjo, katero ti pokažem.

2. In naredim te za očeta naroda velikega in blagoslovim te in poveličam ime tvoje, in v blagoslov bodi.

3. Ker blagoslovim njé, kateri bodo blagoslavljali tebe; in kdor te bode proklinjal, njega bodem prokrel; in blagoslovljene bodo v tebi vse rodovine zemljé.

4. Nato se Abram napoti, kakor mu je bil zapovedal Gospod, in Lot potoval je z njim; imel pa je Abram pet in sedemdeset let, ko je potoval iz Harana.

5. Vzame namreč Abram Saraji, ženo svojo, in Lota, sina brata svojega, z vsem premoženjem svojim, katero so bili pridelali, in z dušami, katere so bili pridobili v Haranu, in odpotovavši, da bi prišli v pokrajino Kanaansko, dospejo naposled vánjo.

6. In Abram preide preko tiste pokrajine noter do kraja Sihemskega, tja do More ravnine; *bil je* pa tedaj Kanaanejec v oni pokrajini.

7. Zatorej se prikaže Gospod Abrammu ter reče: Semenu tvojemu hočem dati pokrajino tó. *Abram* pa postavi tam oltar Gospodu, kateri se mu je bil prikazal.

8. Nato se napoti odtód v gorovje proti jutranji strani

Betelja in postavi šator svoj. Betelj od zahoda in Haji bil je od vzhoda, ko je tam Gospodu stavil oltar in klical ime Gospodovo.

9. Potem je potoval Abram neprestano dalje v južno stran.

10. Bila pa je lakota v tisti pokrajini; zatorej snide Abram v Egipt, da bi tujčeval ondi, ker huda lakota je bila v tisti pokrajini.

11. In bilo je, ko je bil že blizu, da vnide v Egipt, ko reče Saraji, ženi svoji: Glej, zdaj znam, da si žena lepe postave.

12. Zato bode se zgodilo, ko te zagledajo Egiptčani in reko: Ta je žena njegova, da me ubijejo, tebe pa ohranijo živo.

13. Reci, prosim, da si sestra moja, da mi bode dobro zaradi tebe, in da bodem živel zavoljo tebe.

14. Tako pa se zgodi Abrammu, ko je bil prišel v Egipt, ko so videli Egiptčani, da je ona žena silno lepa.

15. Kajti, ko so jo videli knezi Faraonovi, hvalili so jo pred Faraonom, in žena tista bila je zgrabljena v hišo Faraonovo.

16. Ta je Abrammu dobro storil zaradi nje, tako da je imel ovác ter volóv, in oslov ter hlapcev in dekel in velblodov.

17. Ali udari Gospod z velikimi stiskami Faraona in rodovino njegovo, zaradi Sara-je žene Abramove.

18. Zatorej pokliče Faraon Abrama ter reče: Kaj si mi to storil? Zakaj mi nisi povedal, da je tá žena tvoja?

19. Zakaj si rekel: Sestra je moja; tako da sem si jo vzela za ženo? Glej sedaj, žena tvoja; vzemi ter otidi.

20. Tedaj dá Faraon ukazati zanj ljudém, kateri so ga izpustili in ženo njegovo, in kar je imel.

XIII. POGLAVJE.

Šel je torej Abram iz Egipta, on in žena njegova, in kar je imel, tudi Lot z njim v južno stran.

2. (Bil je pa Abram premožen silno, v živini, srebru in zlatu.)

3. In šel je po svojih potih z južne strani do Betelja; tja do tistega kraja, kjer je bil prej šator njegov, med Beteljem in Hajem.

4. Do kraja onega oltarja, katerega je bil prej ondi naredil; in tam je klical Abram ime Gospodovo.

5. A tudi Lot, ki je šel z Abramom, imel je čede ovác in goved in šatore.

6. Zato ni jima imela prostora tista deželá, da bi skupaj bivala, ker imovin njihovih

bilo je mnogo, tako da nista mogla bivati skupaj.

7. In bil je prepir med čedniki Abramovimi in čedniki Lotovimi; Kanaanejec namreč in Farezijec bivala sta tedaj v tisti deželi.

8. Reče torej Abram Lotu: Ne bodi, prosim, prepira med menoj in teboj, ali med mojimi pastirji in pastirji tvojimi, ker moža brata sva.

9. Ali se ti ne razprostira vesoljna ta dežela? Loči se, prosim, od mene; če torej na levo, pojdem jaz na desno; če pa na desno, pojdem na levo.

10. Ko je torej Lot povzdignil oči svoje zagledal vso ravná Jordanovo, da je vsa vodovita, podobna vrtu Gospodovemu, podobna deželi Egiptovski, koder se pride v Soar, predno je bil Gospod pokončal Sodom in Gomoro;

11. Izvoli si Lot vso tisto ravná Jordanovo, in napoti se Lot proti jutru, in ločita se drug od drugega.

12. Abram je bival v pokrajini Kanaanski; Lot pa je bival v mestih one ravnine, premikajoč noter do Sodoma šatore svoje.

13. Ali Sodomljani bili so hudobni in grešniki zoper Gospoda silno.

14. Gospod pa zapove Abram, potem ko se je bil Lot ločil od njega: Povzdigni

sedaj oči svoje ter poglej okrog s tistega kraja, kjer si, proti severju in proti jugu, in proti vzhodu in zahodu.

15. Ker vso to pokrajino, katero vidiš, hočem dati tebi in semenu tvojemu na vekomaj.

16. In naredim seme tvoje kakor prah zemljé; če more kdo tega šteti, prah zemljé, šteti bode se moglo tudi seme tvoje.

17. Vstani, obhodi pokrajino tó po dolgosti njeni in po širokosti, ker dati ti jo hočem.

18. Premakne torej Abram šatore ter pride in bival je v ravnini Mamri, katera je pri Hebronu, in ondi postavi oltar Gospodu.

XIV. POGlavJE.

Bilo je pa za časov Amrafela, kralja Sinarskega, Arjoka, kralja Elasarskega, Kedorlahomerja, kralja Elamskega, in Tidalu, kralja narodov,

2. Ko so vojskovali se proti Beraju, kralju Sodonskemu, in proti Birsaju, kralju Gomorskemu, Sineabu, kralju Adonskemu, in Semeberju, kralju Sebojimljanov, in kralju Belaju, ki se *zda* imenuje Soar.

3. Vsi ti združijo vojske pri dolini Sidimljanov, katera je *sedaj* solno morje.

4. Dvanajst let so služili prej

kralju Kedorlahomerju, v trinajstem letu pa so se bili uprli.

5. Zatorej bili so prišli v štirinajstem letu Kedorlahomer, in kralji, kateri so bili z njim, ter udarili Rafejce v Asterotu Karnajimskem in Zusejce v Amu, in Emejane v ravnini pri Kirjatajimu,

6. In Horejce na njih gori Siri, tja do ravnine Paranske, ki je poleg puščave.

7. Od ondó vrnivši se prišli so bili v Emispat (*imenuje se zda* Kades) in pobili so bili vse prebivalce polja, *ki je sedaj* Amalekitov, in tudi Emorejca tistega, ki je bival v Hasasonetamaru.

8. Ko pride kralj Sodonski, in kralj Gomorski in kralj Adonski in kralj Sebojimljanov in kralj Belaja, ki je Soar, ter so pripravljeni začeli boj zoper nje v dolini Sidimljanov.

9. Proti Kedorlahomerju, kralju Elamskemu, in Tidalu, kralju narodov, in Amrafelu, kralju Sinarskemu, in Arjoku, kralju Elasarskemu; ti štirje kralji *začeli so biti* boj zoper tistih petero.

10. Dolina pa Sidimska bila je polna smolnih jam, zato sta kralj Sodonski in Gomorski bežec padla vánje; ostali pa so pobegnili v gorsko stran.

11. In oni vzešči vse blago Sodome in Gomore in ves živež njih, da otidejo,

12. Vjemó tudi Lota, sina brata Abramovega z blagom njegovim, in otidejo, ker on je bival v Sodomi.

13. Pride pa nekdo, ki je bil ubežal, povedat Abramú Hebrejcu, bivajočemu v ravnini Mamreja Amorejca, brata Eskolovega, in Anerja brata, ki sta bila zaveznika Abramova.

14. Ko je torej slišal Abram, da so vjetega odpeljali sorodnika njegovega, oboroži domačih hlapcev svojih tristo osemnajst, ki jih je bil poučil, in jih je podil tja do Dana.

15. Tam pa razdelivši se zgrabi jih ponoči on sè svojimi hlapci ter jih pobije; in podil jih je tja do Hobe, ki je na levo od Damaska.

16. Tako je nazaj peljal vse tisto blago; tudi Lota, sorodnika svojega z blagom njegovim peljal je nazaj, in tudi žene in ljudstvo.

17. Zato izide kralj Sodomski Abramú naproti, ko se je bil vrnil s poboja Kedorlahomerja in onih kraljev, kateri so bili z njim, v dolini, ki se imenuje dolina kraljeva.

18. Melkizedek pa, kralj Salemski prinese kruha in vina, ker je bil on duhovnik Boga mogočnega, vzvišenega.

19. In blagoslovi ga, govoreč: Blagoslovljen Abram mogočnemu vzvišenemu, gospodu nebes in zemlje.

20. In blagoslovljen mogočni vzvišeni, kateri je izdal sovražnike tvoje v roko tvojo; in dá mu Abram desetino od vsega.

21. Zatorej reče kralj Sodomski Abramú: Daj mi duše, blago pa vzemi si.

22. Abram pa reče kralju Sodomskemu: Prisegel sem s povzdigneno roko Gospodu Bogu mogočnemu, vzvišenemu, nebes in zemlje gospodu,

23. Ne niti ne jermena na obutalu! ne vzamem, pravim, od ničesar, kar je tvojega, da ne porečeš: Jaz sem obogatil Abrama.

24. Pri meni ne bode nič; samo kar so pojedli tisti hlapci, in dél teh mož, kateri so prišli z menoj: Aner, Eskol in Mamre, oni naj vzemó svoj del.

XV. POGlavJE.

Ko se je bilo to zgodilo, bil je govor Gospodov z Abramom v prikazni, govoreč: Ne boj se, Abram, jaz sem ti ščit, plačilo tvoje je obilo silno.

2. Njemu pa reče Abram: Gospod Bog, kaj bi mi dal, ko jaz hodim brez otrok, in je on, kateremu se zapusti hiša moja, Elijezar Damaščan?

3. Dalje reče Abram: Glej, meni nisi dal semena; glej, zato bode moj hlapec domači dedič moj.

4. Glej pa govor Gospodov njemu, govoreč: On ne bode dedič tvoj; nego kateri pride iz osrčja tvojega, on bode dedič tvoj.

5. Potem ko ga je bil peljal ven, reče: Ozri se zdaj proti nebu, in seštej zvezde same, če jih bodeš mogel sešteti; tako, reče mu, bode seme tvoje.

6. Tedaj je Abram veroval Gospodu, kateri mu je vstrel to za pravičnost.

7. Reče mu tudi: Jaz sem Gospod, kateri sem te izpeljal iz Ura Kaldejskega, da ti dám to deželo, katera je tvoja last.

8. In ko je rekel Abram: Gospod Bog, po čem naj spoznam, da bode moja last?

9. Zapové mu: Vzemši daruj mi telico triletno in kozo triletno in kozla triletnega ter grlico z mladičem golobjim.

10. Abram torej vzame ter daruje mu vse to, in ko je bil vse prerezal po sredi, položi vsakega polovico drugi svoji nasproti, tie pa ni prerezal.

11. Ko so pa tiči planili na trupla tá, branil jim je Abram.

12. Dokler se solnce ne nagne in trdno spanje obide Abrama, glej pa strah in tema velika obideta ga.

13. In reče *Gospod* Abram: Vedi za gotovo, da bodo

tujci potomci tvoji v tuji deželi in služili njé *prebivalcem*, kateri jih bodo stiskali, in to štiristo let;

14. In da bodem tudi narod, kateremu bodo služili, jaz sodil, in potem izidejo z blagom velikim.

15. In ti otideš k očetom svojim v miru, pokopan bodeš v sivosti dobri.

16. *Oni* pa vrnejo se sem v četrtem rodu; zakaj krivica Emorejca ni še dopolnjena.

17. Bil je pa, ko je že zatonoilo solnce, da je bila trda noč; in glej, peč kadeča se in svetilnica goreča prehaja med onimi kósci.

18. Ta dan sklene Gospod zavezo z Abramom, govoreč: Semenu tvojemu dal sem to deželo od reke Egiptovske do one reke velike, reke Evfrata:

19. *Deželo* Kenejcev in Kenizejcev ter Kadmonejcev,

20. In Kitejcev in Ferizejcev ter Rafejcev,

21. In Emorejcev in Kanaanejcev in Girgasejcev ter Jebusejcev.

XVI. POGLAVJE.

Saraji pa, žena Abramova, ni mu rodila (a imela je dekle Egiptovsko, kateri ime Agara).

2. Reče torej Saraji Abram: Glej sedaj, zaprl me je Gospod, da naj ne rodim;

združi se sedaj z dekle mojo; morebiti dobodem otrók iz nje. In Abram je slušal Saraje glas.

3. Vzemši namreč Saraji, žena Abramova, Agaro, dekle svojo Egiptovsko, ko je bilo minilo deset let, odkar je Abram bival v deželi Kanaanski, dá jo Abram, možu svojemu, za ženo.

4. Abram se združi z Agaro, katera je spočela; in ko je videla, da je spočela, imela je za malo gospodinjo svojo v svojih očéh.

5. Zatorej reče Saraji Abram: Krivica meni *storjena pada* náte; jaz sem dela dekle svojo v naročje tvoje; ko je pa videla, da je spočela, imela me je za malo v očéh svojih; Gospod bode sodil med menoj in teboj.

6. Abram pa reče ženi svoji Saraji: Glej, glej, dekla tvoja je v roki tvoji, *stóri* ji kar *se vidi* dobro v očéh tvojih. Torej jo je stiskala Saraji, tako da je pobegnila izpred obličja njenega.

7. A najde jo angelj Gospodov pri studenci vodâ v puščavi, pri studenci tistem, na potu v Sur.

8. Ter reče: Agara, dekla Saraje, odkod si prišla in kam greš? Ona pa reče: Izpred obličja Saraje, gospodinje svoje, bežim.

9. Tedaj ji reče angelj Go-

spodov: Vrni se h gospodinji svoji, in trpi stisko pod nje rokami.

10. Zopet reče ji angelj Gospodov: Silno pomnožim seme tvoje, tako da ga ne bode moči šteti od množine.

11. In še ji reče angelj Gospodov: Glej, ti si noseča, in skoraj bodeš rodila sina; imenúj ga pa Izmaela, zato ker je Gospod zaslišal stisko tvojo.

12. On pa bode človek divjak, katerega roka bode se spenjala nad vse; in vseh roke nádenj; in pred vsemi brati svojimi bode prebival.

13. Tedaj zakličé Agara ime Gospoda, kateri je z njo govoril: Ti si mogočni *Bog* prikazni; dejala je namreč: Ali še gledam, po njem, ki me vidi?

14. Zato imenuje se vodnjak tisti vodnjak Lahaji-roji, glej, med Kadesom in Beredom.

15. Rodila je torej Agara Abram, sina; in Abram je imenoval sina svojega, katerega je Agar rodila, Izmaela.

16. Imel je pa Abram šestinosemdeset let, ko mu je Agara rodila Izmaela.

XVII. POGlavJE.

Ko je pa Abram imel devetindeset let, prikaže se Gospod Abram, ter mu reče: Jaz sem *Bog* silni, vsemo-

gočni; neprestano hodi pred menoj, in pošten bodi.

2. In zavezo svojo naredim med seboj in teboj, in pomnožim te presilno.

3. Tedaj pade Abram na obličje svoje in Bog je govoril z njim, rekoč:

4. Od mene, glej, zaveza moja s teboj; ker oče bodeš množici narodov.

5. Zato ne bode se več imenovalo ime tvoje Abram, nego ime tvoje bode Abraham, ker sem te postavil za očeta množici narodov.

6. Ker naredim te rodovitnega presilno, in napravim ti narode mnoge; in kralji bodo izhajali iz tebe.

7. Ustanavljam pa zavezo svojo med seboj in teboj in semenom tvojim za teboj po rodovih svojih, da bode zaveza večna, da sem ti jaz Bog in semenu tvojemu za teboj.

8. In da ti dám in semenu tvojemu za teboj deželo tujčevanja tvojega, vesoljno deželo Kanaansko, v večno posest, da jim bodem Bog.

9. Nato reče Abrahamu Bog: Ti torej hrani zavezo mojo, ti in seme tvoje za teboj po rodovih svojih.

10. Ta je zaveza moja med menoj in vami in semenom tvojim za teboj, katero bode te hranili, da se vam bode obrezoval vsak moški.

11. Obrezujte si torej meso prednje kože svoje, da bode znamenje zaveze med menoj in vami.

12. Osem dnî po porodu pa vam se bode obrezaval vsak moški po rodovih vaših, rojen doma, in kupljen z denarjem od katerih koli tujcev, kateri ne bode iz tvojega semena.

13. Vsekakor obreži se rojen na domu tvojem in kupljen z denarjem tvojim; tako bode zaveza moja v vašem mesu za večno zavezo.

14. Moški pa s kožico, kateri ne obreže mesa kože svoje, iztrebi se iz ljudstev svojih ta človek gotovo; na nič je dél zavezo mojo.

15. Dalje reče Bog Abrahamu za Sarajo: Žene svoje ne imenúj Saraje, ker Sara ime je njeno.

16. Ker tako jo bodem blagoslovil, da ti dam tudi sina iz nje; tako, pravim, bodem jo blagoslovil, da bode mati mnogih narodov, kralji ljudstev bodejo iz njé.

17. Tedaj pade Abraham na obličje svoje in se zasmee, ter pravi v srci svojem: Ali bode sto let staremu rodil se zarod? Ali tudi Sari? Ali bode devetdeset let stara rodila?

18. Potem reče Abraham Bogu: O da bi Izmael živel pred teboj!

19. Njemu pa reče Bog:

Dà, Sara, žena tvoja, bode rodila ti sina, katerega imenuj Izaka; in zavezo svojo ustanovim z njim, da bodi večna zaveza semenu njegovemu za njim.

20. Za Izmaela pa sem te uslišal: Glej, blagoslovil sem ga, da ga rodovitnega storim in ga pomnožim presilno: dvajnajst knezov bode rodil, in naredim ga za očeta velikega naroda.

21. Zavezo pa svojo ustanovim z Izakom, ko ti bode Sara rodila o ravno tem času na leto.

22. Ko je bil pa jenjal pogovarjati se z njim, vzide Bog od Abrahama.

23. Tedaj vzame Abraham Izmaela, sina svojega, in vse rojene v hiši njegovi, in kateregakoli je bil kupil z denarjem svojim, vsakega možkega iz domačih svojih, in obreže meso njih kožice, isti dan, kakor je z njim Bog govoril.

24. Imel pa je Abraham devetindevetdeset let, ko se je obrezalo meso kožice njegove;

25. Izmael pa, sin njegov, trinajst let, ko se je obrezalo meso kožice njegove.

26. Ravno tisti dan obrezana sta bila Abraham in Izmael sin njegov.

27. In vsi domačini njegovi,

rojeni doma in kupljeni z denarjem od tujca obrezani bili so z njim.

XVIII. POGLA VJE.

Prikaže se mu dalje Gospod v ravnini Mamri, ko je on sedel pri vratih šatora svojega ob dnevni vročini.

2. Ko je namreč povzdignil oči svoje in pogledal, glej, trije možje ustavijo se pred njim; ko jih zagleda, priteče jim naproti izpred vrât šatora svojega, ter prikloni se do tál,

3. In reče: Gospod moj, če sem sedaj našel milost v tvojih očéh, ne idi, prosim, mimo svojega hlapca.

4. Dobi se najprej nekoliko vodé, nato umijte noge svoje ter sedite pod onim drevesom.

5. V tem prinesem grizljaj kruha in okrepčajte dušo svojo; potem pojdete dalje, ker že greste mimo vašega hlapca. Oni pa rekó: Tako stóri, kakor si govoril.

6. Hitel je torej Abraham v šator k Šari in rekel: Hiti, tri merice bele moke zmési in naredi opresnikov.

7. Abraham pa teče h govedu in vzešči tele pri sesci nežno in dobro, dá ga hlapcu, kateri ga je pripraviti hitel.

8. Nato vzame masla in mleka in tele pri sesci, katero je bil pripravil, in položi pred nje: in on je stal poleg

njih, ko so jedli pod tistim drevesom.

9. Ko so pa rekli: Kje je Sara, žena tvoja? reče: Glejte, v onem šatoru.

10. In reče *Gospod*: Gotovo pridem zopet k tebi, ko bode ravno ta čas, a glej, sina bode imela Sara, žena tvoja. Sara pa je slišala izmed vrât šatora svojega, kateri je bil za šatorom njegovim.

11. Abraham pa in Sara bila sta starca in priletna; jenjalo je bilo Sari biti po ženski navadi.

12. Zatorej se je smijala Sara, govoreč pri sebi: Ko sem postala starka, imela bi veselje? Potem je gospod moj starec.

13. Tedaj reče *Gospod* Abrahamu: Kaj se tako smeje Sara, govoreč: Ali bi zares rodila, ko sem se jaz postarala?

14. Ali se more kaj skrivati pred *Gospodom*? Osorej pridem zopet k tebi, ko bode ta čas; in sina bode imela Sara.

15. Ko pa je Sara legala se in tajila, govoreč: Nisem se smijala, ker se je bala, reče *Gospod*: Nikakor; kajti smijala si se.

16. Nato vstanejo od ondó oni možje ter gledali so proti Sodomu; Abraham pa je šel z njimi, da bi jih spremil.

17. Reče pa *Gospod*: Ali bi

naj skrival pred Abrahamom, kar bodem storil?

18. Ker Abraham bode gotovo naroda velikega in mogočnega oče, naj se blagoslavlja v njem vsi narodi zemlje.

19. Ker spoznal sem ga, da ko bode zapovedal sinom svojim in družini svoji za seboj, bodo tudi držali se pota *Gospodovega* delajoč pravičnost in pravico, in da izpolni *Gospod* Abrahamu, kar mu je obljubil.

20. Reče torej *Gospod*: Vpitje iz Sodoma in Gomore ker je mnogo in greh njihov ker je težak silno,

21. Pojdem dol sedaj in videl bodem, ali delajo res poleg vpitja njegovega, ki je prišlo do mene; če pa ne, spoznal bodem.

22. Obrnivši se tedaj druggam tista moža odhajala sta proti Sodomu; sam pa Abraham stal je še pred *Gospodom*.

23. In pristopivši reče Abraham: Ali bodeš tudi pravičnega pokončal s krivičnim?

24. Je morebiti petdeset pravičnih v onem mestu, ali bodeš vendar pokončal in ne prizanesel onemu kraju zaradi tistih petdeset pravičnih, ki so v njem?

25. Ne tega, da bi kaj takega storil ter v smrt dal pravičnega s krivičnim, da bodi tako pravičnemu kakor kri-

vičnemu! Ne tako! Ali bi vse zemlje sodnik ne delal po pravici?

26. Njemu pa reče Gospod: Ko bi našel v Sodomu petdeset pravičnih v mestu samem, prizanesel bi tudi vsemu tistemu kraju zaradi njih.

27. Abraham pa odgovori ter reče: Glej, zdaj bi želel ogovoriti Gospoda, da si sem jaz prah in pepel.

28. Morebiti bode onim petdesetim pravičnim manjkalo jih pet, ali bodeš zaradi teh peterih pokončal vse ono mesto? Reče: Ne bi pokončal, ko bi jih tam našel petinštirideset.

29. Nato ko je dalje ogovarjal ga ter rekel: Morebiti najde se jih tam štirideset, reče: Ne bi storil zaradi teh štirideseterih.

30. Potem ko je rekel: Ne razsrđi se, prosim, Gospod, če bodem govoril: Morebiti se jih najde ondi trideset, reče: Ne bi storil, ko bi jih našel ondi trideset.

31. Ko je zopet rekel: Glej, zdaj bi želel ogovoriti Gospoda: Morebiti se jih najde ondi dvajset, reče: Ne pogubil bi zaradi tistih dvajsetih.

32. Ko je naposled rekel: Ne razsrđi se, prosim, Gospod, če bodem govoril samo še tá krat: Morebiti se jih najde ondi deset, reče: Ne bi pokončal zaradi tistih desetih.

33. Tedaj otide Gospod, ko je bil jenjal govoriti z Abrahamom. Abraham pa se vrne v svoj kraj.

XIX. POGLAVJE.

Ko sta pa prišla ona dva angelja v Sodom zvečer, sedel je Lot pri vratih Sodomskih. Ko jih je videl Lot, vstane jim naproti ter prikloni se ponižno do tál,

2. In reče: Glej, zdajci, gospoda moja, ustavita se, prosim, v hiši hlapca svojega, ter prenočita, in umijta noge svoje; potem vstavši zjutraj otideta svojim pôtem. *Ona* pa rečeta: Ne, ker prav na ulicah bodeva prenočevala.

3. Ali ker ju je pritiskal silno, ustavita se pri njem ter vnideta v hišo njegovo. On jima napravi večerjo, ter speče jima kruhov opresnih, in jedla sta.

4. Še nista bila legla, ko obsujejo meščani tisti, Sodomljani, ono hišo, enako dečki kakor starci: vesoljno ljudstvo od vseh krajev *mesta*.

5. In klicali so Lota govoreč mu: Kje sta moža tista, ki sta prišla k tebi nocoj? Dej, da prideta ona ven k nam, da ju spoznamo.

6. K njim pa izide Lot k vratom, ko je bil duri zaprl za seboj,

7. In reče: Ne, prosim, bratje, ne delajte zlega.

8. Glejte, dvé hčeri svoji, kateri nista še spoznali moža, takoj ji pripeljem k vam in z njima storite, kakor vam se bode *dobro* zdelo v vaših očéh. Samo tema možema ne storite ničesar, ko sta prišla v senco strehe moje.

9. Tedaj mu rekó oni: Poberi se stráni! Nato rekó: Ta sam prišel je gostovat in neprestano dela se sodnika; zdaj ti storimo več hudega nego njima. In pritiskali so v onega moža, v Lota, silno, in pristopijo, da bi ulomili vrata.

10. Zatorej iztegnivši ona moža roko svojo, potegneta Lota k sebi v hišo, in zapreta vrata.

11. Može pa one, ki so bili pri vratih hišnih, udarita mahoma sè slepostjo, najmanjšega in največjega, tako da so onemogli najti vrata.

12. Tedaj rečeta ona moža Lotu: Koga imaš tu še? zeta ali sine svoje, ali hčere svoje, s kratka: kogarkoli imaš v tem mestu, glej, da izidejo iz tega kraja.

13. Kajti midva bodeva skoraj pokončala ta kraj, zato ker je veliko vpitje njih pred obličjem Gospodovim, in poslal naju je Gospod pogubit to mesto.

14. Izide torej Lot ter ogori zeta svoja, ki sta mislila v kratkem vzeti hčeri njego-

vi, ter reče: Vstanita, izidita iz tega kraja, ker skoraj bode Gospod pokončal to mesto; ali zdel se je, da se norčuje, v očéh zetov njegovih.

15. Ko je pa vzhajala zarija, priganjali so angeli sami Lota govoreč: Vstani, vzemi ženo svojo in dvé hčeri svoji, kateri sta pri tebi, da ne pogineš v kazni tega mesta.

16. Pomišljal pa se je; zatorej zgrabita ona moža roko njegovo in žene njegove roko in roki dveh hčer njegovih, zato ker ga je Bog milostno objemal, da ga izpeljeta ter postavita ga zunaj tistega mesta.

17. In bilo je, ko sta ga peljala ven, da reče *Gospod*: Otmi si življenje svoje, ne poglej nazaj in ne ustavi se na vsej tej ravnini; na goro ono otmi se, da ne pogineš.

18. Lot pa jima je govoril: Ne, prosim, Gospod!

19. Glej, sedaj je našel milost hlapec tvoj v tvojih očéh; ko si poobilil milost svojo, katero si mi izkazal ohranivši mi življenje; jaz pa ne morem se oteti na ono goro, da me ne dohiti kako zlo in ne umrem.

20. Glej sedaj ono mesto po bližavi svoji pripravno, da tja bežim, kar je prav lahko; otmem naj se, prosim, tja (ali ni prav lahko?) in živim.

21. Njemu pa reče on: Glej,

uslišal te bodem tudi v tem, da ne razdenem onega mesta, za katero si govoril.

22. Hiti, otmi se tja, zakaj ničesar ne bodem mogel storiti, dokler ne dojdeš tja. Zato je imenoval mesto ono Soar.

23. In solnce je vzhajalo nad zemljo, ko je Lot vdhajal v Soar.

24. Gospod pošlje nad Sodom in nad Gomoro dež žveplen in ognjen od Gospoda iz nebes:

25. In razdejal je mesti sami in vso tisto ravnino in vse prebivalce onih mest in sad dežele.

26. Ali ko je ozrla se žena njegova dalje po njej, postala je solnat steber.

27. Zgodaj pa vstane Abraham isto jutro ter otide v ón kraj, kjer je prej stal pred Gospodom.

28. In ko je gledal proti Sodomu in Gomori in proti vsi pokrajini one ravnine, videl je, glej, ko je vstajal dim one pokrajine kakor dim peči apnene.

29. Bilo je tedaj, ko je Bog pokončaval mesta one ravnine, da se je Bog spomnil Abrahama; in zato je rešil Lota izmed one podrtije, ko je podiral ona mesta, pri katerih je prej bival Lot.

30. Lot pa, idoč gor iz Soara ustavi se na oni gori in dvé hčeri njegovi z njim (ker

se je bal bivati v Soaru) in ustavi se v neki jami on z dvema hčerama svojima.

31. Reče pa prvenka mlajši: Oče najin je star, in nikogar ni več v tej deželi, kateri bi se združil z nama poleg navade vse zemlje.

32. Dej, dajvi piti najinemu očetu vina in lezivi z njim, da v življenji ohranivi iz svojega očeta seme.

33. Ko sta bili torej dali očetu svojemu piti vina tisto noč, pride prvenka ter ležala je z očetom svojim, kateri ni spoznal, dokler je ležala, ali ko je vstala.

34. Drugi dan pa zgodi se, da reče prvenka mlajši: Glej, ležala sem preteklo noč z očetom svojim; dajvi mu piti vina tudi nocoj: potem pridi, lezi z njim, da ohranivi iz očeta svojega seme.

35. In ko sta bili dali tudi tisto noč piti vina očetu svojemu, vstane mlajša ter ležala je z njim, kateri ni spoznal, dokler je ležala ona, ali ko je vstala.

36. Tako sta spočeli dvé hčeri Lotovi iz očeta svojega.

37. In rodila je prvenka sina in imenovala ga je Moaba, on je oče Moabljanov noter do tega dné.

38. In tudi mlajša sama rodila je sina, in imenovala ga je Benamija; on je oče Amonjanov noter do tega dné.

XX. POGLAVJE.

Sel pa je Abraham od ondód v pokrajino južno, da bi prebival med Kadesom in Surrom; gostoval je v Geraru.

2. Ker je tam rekel Abraham za Saro, ženo svojo: Sestra je moja, pošlje Abimelek kralj Gerarski, ter vzame Saro.

3. Ali pride Bog k Abimeleku v nočnih sanjah ter reče mu: Glej, takoj umreš ti zaradi té žene, katero si vzela, ker je omožena.

4. Abimelek pa se ji ni bil pridružil, zato reče: Gospod, ali bi pomoril tudi narod pravičen?

5. Ali mi ni rekel sam: Sestra je moja? In tudi ona je rekla: Brat je moj. V poštenosti srca svojega in v čistosti rok svojih storil sem bil to.

6. Tedaj mu reče Bog v sanjah: Vedel sem, da si storil to v poštenosti srca svojega, in tudi ubranil sem ti jaz, da nisi grešil zoper mene; zato ti nisim pustil dotakniti se je.

7. Zdaj torej daj nazaj ženo onega moža; prorok namreč je, in kader bode prosil zate, živi; ako pa *je* ne daš nazaj, vedi, da vsekakor umreš, ti in vsi tvoji.

8. Zjutraj torej vstane Abimelek prav zgodaj in, ko je bil poklical vse hlapce svoje, pove jim vse té besede, da so

slišali; in silno so se bali tisti možje.

9. Nato pokliče Abimelek Abrahama ter mu reče: Kaj si nam storil? Ali kaj sem grešil zoper tebe, da si pripravil nádmu in nad kraljestvo moje veliko pregreho? Dela, katerih ni storiti, storil si zoper mene.

10. Dalje reče Abimelek Abrahamu: Kaj se ti je zdelo, ko si storil to reč?

11. Njemu pa reče Abraham: Ker sem dejal, gotovo ni strahú Božjega v tem kraji; zato me bodo umorili zaradi žene moje.

12. Ali tudi v resnici je sestra moja, očeta mojega hči, a ne hči matere moje; omožena pa je z menoj.

13. Bilo pa je, ko je storil Bog, da sem taval iz hiše očeta svojega, da sem ji rekel: Ta bodi prijaznost, katero mi izkazuj, v kateri kraj koli pridemo, reci zame: Brat je moj.

14. Tedaj vzame Abimelek čede in goveda in hlapce in dekile in dá Abrahamu in vrne mu Saro, ženo njegovo.

15. In reče Alimelek Abrahamu: Glej, pokrajina moja ti je na voljo; *v kraji*, kateri se ti bode videl pripraven, bivaj.

16. Sari pa reče: Glej, dal sem tisoč srebrnikov bratu tvojemu, glej, on ti je pokrtil

oči pri vseh, kateri bodo s teboj; in vse to, da bodeš izpametovana.

17. Ko je bil torej Abraham prosil Boga, ozdravi Bog Abimeleka in ženo njegovo in deklet njegove, da so rodile.

18. Ker Gospod bil je zaprl vsako maternico družine Abimelekove zaradi Sare, žene Abrahamove.

XXI. POGLAVJE.

Potem obišče Gospod Sara, kakor je bil rekel, in stori Gospod Sari, kakor je govoril.

2. Spočne namreč in porodi Sara Abrahamu sina, starosti njegovi, prav ob istem času, katerega je bil povedal Bog.

3. In Abraham imenoval je sina svojega, kateri se mu je rodil, katerega mu je porodila Sara, Izaka.

4. In obreže Abraham Izaka, sina svojega, ko je imel osem dnî, kakor mu je bil zapovedal Bog.

5. Imel je pa Abraham sto lét, ko se mu je rodil Izak, sin njegov.

6. Sara pa reče: Smeh mi je napravil Bog; kdorkoli bode slišal, smijal se mi bode.

7. Dalje reče: Kdo bi bil rekel Abrahamu: Dojila bode sine Sara, ko sem vendar porodila sina starosti njegovi.

8. Ko je bil pa dorasel otrok,

da se je odstavil, napravi Abraham pojedinjo veliko, tisti dan, ko se je Izak odstavil.

9. In ko je videla Sara sina Agare Egipčanke, katerega je bila rodila Abrahamu, da se je posmehoval,

10. Reče Abrahamu: Izpódi to deklo in njenega sina; kajti sin té deklet ne bode dedič sè sinom mojim, z Izakom.

11. Huda pa se je videla ta reč silno v očéh Abrahamovih, zaradi sina svojega.

12. Ali Bog ukaže Abrahamu: Ne vidi se hudo v očéh tvojih, o dečku tem in o deklet tvoji; karkoli ti poreče Sara, poslušaj glas njen; kajti v Izaku imenovalo se ti bode seme.

13. Vendar tudi sina té deklet naredim za očeta naroda, ker je seme tvoje.

14. Ko je bil torej zgodaj vstal Abraham prav tisto jutro, vzame kruha in meh vode ter nese in izroči Agari ter naloži na njeno ramo, in tudi sina, ter jo odpravi. Šla je torej in tavalala po puščavi Bersebajski.

15. Ali ko je pohajala voda iz meha, odloži dečka pod eno drevo;

16. In otide ter sede nasproti, umaknivši se strani, kakor kateri streljajo z lokom. Dejala je namreč: Naj ne vidim, ko bode umiral deček; in na-

sproti sedeč jokala je na glas.

17. Slišal pa je Bog dečka samega glas; zatorej zakliče angelj Božji Agaro iz nebés ter ji reče: Kaj ti je Agara? Ne boj se: Bog namreč čuje dečka samega glas tam, kjer je.

18. Vstani, dvigni tega dečka in primi ga z roko svojo; ker za očeta naroda velikega naredim ga.

19. Tedaj odpre Bog oči nje-ne, da vidi vodnjak; in gre in napolni meh svoj z vodo in dá pit dečku.

20. Nato je bil Bog s tistim dečkom, da je rastel; bival pa je v puščavi in bil je strelec z lokom v roci.

21. In ko je bival v puščavi Paranski, dobi mu mater njegova ženo iz Egiptovske de-že-le.

22. Zgodi se pa v tistem ča-su, da je ogovoril Abimelek in Pikol, prvak vojske nje-gove, Abrahama govoreč: Bog je s teboj v vsem, kar počenjaš.

23. Zdaj torej prisezi mi pri Bogu tukaj, da se mi ne bo-deš legal, ne sinu mojemu, ne vnuku mojemu, da mi bo-deš izkazoval prijaznost ena-ko, kakoršno sem izkazal te-bi, in pokrajini tej, v kateri gostuješ.

24. Njemu pa reče Abra-ham: Jaz prisežem.

25. Grajal pa je Abraham Abimeleka zaradi tistega vod-njaka, katerega so se bili si-loma polastili hlapci Abime-lekovi.

26. Njemu pa reče Abime-lek: Ne vem, kdo je to storil; dà, tudi ti nisi mi povedal, ne jaz nisem slišal razen da-nes.

27. In Abraham vzame čed in goved ter jih dá Abimele-ku; in obadva skleneta za-vezo.

28. Postavil pa je bil Abra-ham sedem mladih ovác od čede posebe.

29. Zatorej reče Abimelek Abrahamu: Čemu tistih se-dem mladih ovác, katere si postavil posebe?

30. In on reče: Ker teh se-dem mladih ovác prejmeš iz roke moje; to mi bodi za pri-čalo, da sem jaz izkopal ta vodnjak.

31. Zato je imenoval tisti kraj Bersebo, ker sta tam prisegla oba.

32. In ko sta bila sklenila zavezo pri Bersebi, vstane Abimelek in Pikol, prvak voj-ske njegove, ter vrneta se v pokrajino Filistejsko.

33. Abraham pa zasadi goz-dič poleg Bersebe in klical je tam ime Gospoda mogoč-nega, večnega.

34. Gostoval je namreč A-braham mnogo dní v deželi Filistejski.

XXII. POGlavJE.

Zgodí se pa, ko je bilo to minilo, da je Bog sam izkušal Abrahama; ker reče mu: Abraham! Njemu pa reče *on*: Glej me!

2. In reče *Bog*: Vzemi sedaj sina svojega, edinca svojega, katerega ljubiš, Izaka, in otídi v kraj Morije, ter darúj mi ga tam za žgalno daritev, vrhu ene onih górnj, katero ti bodem povedal.

3. Zgodaj torej vstane Abraham, tisto jutro, osedla osla svojega ter vzame dva hlapca svoja sè seboj in Izaka, svojega sina. In naklavši drev za žgalno daritev vstane, da otíde v tisti kraj, katerega mu je bil Bog povedal.

4. Tretji dan povzdigne Abraham oči svoje in vidi tisti kraj od daleč.

5. In Abraham zapové hlapcema svojima: Vidva ustavita se tukaj z oslom; jaz pa in deček ta pojdeva noter do tja. In ko bodeva odmolila, vrneva se k vama.

6. In vzemši Abraham dreva za žgalno daritev, naloži jih Izaku, sinu svojemu; v roko svojo pa vzame ogenj in nož. Tako sta odšla oba skupaj.

7. Ogovorivši pa Izak Abraham, očeta svojega, reče: Oče moj! On reče: Glej me, sin moj! Tedaj reče *Izak*:

Glej ogenj in dreva, a kje je drobna žival za žgalno daritev?

8. Njemu pa reče Abraham: Bog sam preskrbi si drobno žival za žgalno daritev, sin moj, ko sta odhajala oba skupaj.

9. Ko sta pa prišla na tisti kraj, katerega mu je bil povedal Bog, postavi ondi Abraham oltar ter razloži dreva. Nato zvezavši ude Izaku, sinu svojemu, položi ga na oltar nad drva sama.

10. In iztegnivši Abraham roko svojo vzame nož, da bi zaklal sina svojega.

11. Ali zakličé ga angelj Gospodov z nebés ter reče: Abraham, Abraham! On pa reče: Glej me.

12. Tedaj reče: Ne iztegni roke svoje nad tega dečka, ne stori mu ničesar; sedaj namreč sem izkusil, da si bogaboječ, ker mi nisi odtegnil sina svojega, edinca svojega.

13. Ko je pa Abraham povzdignivši oči svoje pogledal, glej ovna, kateri je bil z rogovi svojimi v trnji zapleten; šel je torej Abraham ter vzel onega ovna in daroval ga za žgalno daritev na mestu sina svojega.

14. Zato je imenoval Abraham tisti kraj: Bog poskrbi; od koder se še danes navadno govori: Na gori Gospodovi poskrbi se.

15. Zakličé dalje angelj Gospodov Abrahama vdrugič z nebéš,

16. Ter reče: Pri sebi samem prisezam, beseda Gospodova: Ker si to storil, in nisi odtegnil sina svojega, edinca svojega,

17. Bodem te obiloma blagoslovil in silno pomnožil seme tvoje, kakor zvezde nebeške in kakor pesek ob morskem bregovji, in ime tvoje bode v last imelo vrata sovražnikov svojih.

18. In blagoslovljeni bodo v tebi vsi narodi zemlje, ker si poslušal moj glas.

19. Ko se je potem Abraham vrnil k hlapcema svojima, vstanejo ter skupaj so šli v Bersebo; bival je namreč Abraham v Bersebi.

20. In zgodi se, ko je bilo to minilo, da se je poročilo Abrahamu, govoreč: Glej, porodila je tudi Milka sama sine Nahorju, bratu tvojemu:

21. Husa, prvenca njegovega, in Buza, brata njegovega, in Kemuela, očeta Aramovega,

22. In Keséda in Hazona in Pildasa in Jidlafa in tudi Betuela.

23. Betuel pa je rodil Rebeko; teh osem porodila je Milka Nahorju, Abrahamovemu bratu.

24. Priležnica pa njegova, kateri ime Reuma, rodila je

torej tudi ona Tebala in Gahama in Tahasa in Máaka.

XXIII. POGlavJE.

Bilo je pa življenja Sarinega sto sedemindvajset let; leta življenja Sarinega.

2. Potem umre Sara v mestu Arbi (ono *imenuje se zdaj* Hebron) v pokrajini Kanaan-ski; in prišel je Abraham žalovat zaradi Šare, in jokati po njej.

3. Vstane pa Abraham izpred obličja mriča svojega, ter ogovori sinove Hetove, govoreč:

4. Tujec in gostovalec sem pri vas; dajte mi posest groba pri vas, da pokopljem mriča svojega izpred obličja svojega.

5. Odgovoré pa sinovi Hetovi Abrahamu govoreč mu:

6. Poslušaj nas, gospod, pravak Božji si ti med nami; v najlepšem grobov naših pokoplji mriča svojega; nihče izmed nas ne zaprè ti groba svojega, da bi ne pokopal svojega mriča.

7. Tedaj vstane Abraham ter prikloni se pred ljudstvom one pokrajine, pred sinovi Hetovimi,

8. In govoril je z njimi, rekoč: Če vas je volja, da pokopljem mriča svojega izpred obličja svojega, poslušajte me, ter govorite zame

pred Efronom, sinom Soharjevimi,

9. Da naj mi dá jamo v Makpeli *kraja* svojega, katera je konci njive njegove; za pravičen denar naj mi jo dá med vami v groba posest.

10. Efron pa je sedel med sinovi Hetovimi. Odgovori pak Efron Hitejec Abrahamu v pričo sinov Hetovih, ko so šli vsi skozi vrata mesta svojega, govoreč:

11. Nikakor, gospod, poslušaj me. Dam ti ono njivo, in jamo, ki je na njej, tudi ti dam; v pričo rojakov svojih dam ti jo; pokoplji mrliča svojega.

12. Tedaj se prikloni Abraham pred ljudstvom tiste pokrajine,

13. Ter odgovori Efrona v pričo ljudstva tiste pokrajine, govoreč: Če si pa ti, prosim, poslušaj me; plačilo dam za tisto njivo, vzemi od mene; potem pokopljem mrliča svojega ondi.

14. Odgovori pa Efron Abrahamu govoreč:

15. Gospod moj, poslušaj me; zemlja za štiristo srebrnikov, med menoj in teboj, kaj je *to*? Pokoplji torej mrliča svojega.

16. Slušal je torej Abraham Efrona, in Abraham odtehta Efronu tisti denar, katerega je bil povedal v pričo sinov Hetovih, štiristo srebrnikov,

veljajočih pri vsakterem kupcu.

17. Tako pride njiva Efronova v Makpeli, ki je nasproti Mamri, njiva z jamo samo, ki je na njej, in vsem drevjem, katero je bilo na njivi, kar je bilo v njenih mejah okrog in okrog,

18. Abrahamu v posest v pričo sinov Hetovih, ko so vsi vhajali skozi vrata tistega mesta.

19. Nato še le pokoplje Abraham Saro, ženo svojo, v jamo na njivi v Makpeli, Mamri nasproti; ona *imenuje se zdaj* Hebron, v pokrajini Kanaanski,

20. Ko je bila prišla tista njiva in jama na njej Abrahamu v groba posest od sinov Hetovih.

XXIV. POGlavJE.

Abraham pa je bil starček priletan, in Gospod je bil blagoslovil Abrahama v vsem,

2. Ko veli Abraham hlapcu svojemu, najstarejšemu poslov svojih, kateri je bil nad vsem, kar je bilo njegovega: Polóži zdaj roko svojo pod stegno moje,

3. Da te zavežem s prisego pri Gospodu, Bogu nebés in zemlje Bogu, da ne vzameš žene sinu mojemu izmed hčer teh Kanaanejcev, med katerimi bivam,

4. Nego da pojdeš v mojo

pokrajino in k sorodbinini moji in vzameš ženo sinu mojemu Izaku.

5. Reče pa mu tisti hlapec: Morebiti ne bode hotela tista ženska iti z menoj v to pokrajino; ali naj morebiti peljem nazaj sina tvojega v óno pokrajino, od koder si prišel?

6. Njemu pa reče Abraham: Bog ne daj, da bi nazaj peljal sina mojega tja.

7. Gospod Bog nebés, kateri me je vzel iz hiše očeta mojega in iz dežele sorodbinine moje, in kateri mi je govoril in kateri mi je prisegel govoreč: Semenu tvojemu dam to pokrajino, on pošlje angela svojega pred teboj, da vzameš odondod ženo mojemu sinu.

8. Če pa tista ženska ne bode hotela iti s teboj, tedaj boš nedolžen té zarotitve moje; samo sina mojega ne vodi tja nazaj.

9. Hlapec tisti torej položivši roko svojo pod stegno Abrahama, gospoda svojega, priseže mu za to reč.

10. Nato vzame hlapec tisti deset velblodov izmed velblodov gospoda svojega, da odpotuje, kakor je imel vse blago gospoda svojega v roki svoji, in vstane ter odpotuje v Sirijo medvodno, v mesto Nahorjevo.

11. Tedaj je storil, da so

velblodi pokleknili zunaj mesta samega, poleg vodnjaka o večernem času, ko hodevajo vodo zajemat,

12. In reče: O Gospod, Bog Abrahama, gospoda mojega, stóri, prosim, da se mi posreči danes, in izkaži milost gospodu mojemu Abrahamu.

13. Glej, jaz stojim poleg tega studenca, da izidejo hčere móž tega mesta zajemat vodó.

14. Če bode katera deklica, ko ji porečem: Nagni mi vrč svoj, da pijem, in reče: Pij, in tudi velblodom tvojim dala bodem pit; podéli to hlapcu svojemu Izaku, in v tej naj spoznam, da izkazuješ milost gospodu mojemu.

15. Zgodi se pa prav to, predno je izgovoril. Glej namreč, Rebeka izide, katera se je bila rodila Betuelu, sinu Milke, žene Nahorja, brata Abrahamovega, z vrčem svojim na svoji rami.

16. (Deklica pa tá bila je lepe postavice silno, devica, katera mož ni bil spoznal); ona gre dol k tistemu studencu, in napolnivši vrč svoj vzide.

17. Priteče ji torej hlapec tisti naproti in reče: Pústi me, prosim, potegniti iz tvojega vrča.

18. In ona reče: Pij, gospod moj; in urno izpustivši vrč svoj čez roko svojo, dá mu pit.

19. In ko mu je bila dala pit, reče: Tudi velblodom tvojim zajmem, dokler se napojé.

20. Urno torej izprazni vrč svoj v korito, in zopet hiti k vodnjaku zajet; in zajme vsem velblodom njegovim.

21. V tem je ón mož strmél o njej molcé, da bi spoznal, ali je Bog blagoslovil pot njegov ali ne.

22. Zgodi se pa, ko so se velblodi napili, da je vzel tisti mož ovratnico zlato, katere teža je bila pol sikla, in dve zapestnici, ter položil v njene roke, katerih teža je bila deset zlatnikov.

23. Potem reče: Čegava hči si ti? Povej mi, prosim: Jeli v hiši očeta tvojega nam za prenočišče prostora?

24. In ona mu reče: Hči sem Betuela, sina Milkinega, katerega je porodila Nahorju.

25. Reče tudi: Slame in krme mnogo je pri nas, in pa za prenočišče prostora.

26. Tedaj mož tisti povesti teme ter prikloni se Gospodu,

27. Ter reče: Blagoslovljen Gospod, Bog gospoda mojega Abrahama, kateri ni opustil milosti svoje in zvestobe svoje proti gospodu mojemu; mene, dà, mene spremil je na ravno tem potu Gospod v hišo sorodnikov mojega gospoda.

28. Poteče torej deklica ter

poroči v hiši matere svoje, kakor je bilo tisto.

29. Rebeka pa je imela brata, kateremu je bilo ime Laban. Laban torej poteče k tistemu možu ven k studencu.

30. To pa se je zgodilo, ko je videl tisti zavratnik, in zapestnice okolo rok sestre svoje, in ko je slišal besede Rebeké, sestre svoje, ko je rekla: Tako me je ogovoril tisti mož. Pride torej k tistemu možu, kateri, glej, je stal pri velblodih poleg studenca.

31. In reče *Laban*: Vnidi, blagoslovljenec Gospodov, kaj bi stal zunaj? ker jaz sem pripravil hišo, in prostora je tistim velblodom.

32. In ko je bil prišel tisti mož v hišo, razpravi velblode in dá slame in krme velblodom, in vode, da se umijejo noge njegove, in noge mož, ki so bili z njim.

33. Ali ko se mu je postavilo, da bi jedel, reče: Jedel ne bodem nikakor, dokler ne povém svojih reči. Njemu pa reče *Laban*: Govóri!

34. Tedaj reče: Hlapec sem jaz Abrahamov.

35. Gospod pa je blagoslovil gospoda mojega silno, tako da je postal velik; dal mu je namreč čed in goved, in srebra in zlata ter hlapcev in dekel in velblodov in oslov.

36. Razen tega rodila je Sara, žena gospoda mojega,

sina mojemu gospodu, potem ko se je postarala sama, in *gospod moj* mu je dal vse, kar ima.

37. S prisego pa me je zavezal gospod moj govoreč: Ne vzemi sinu mojemu žene izmed hčer Kanaanskih, v katerih pokrajini jaz bivam.

38. Nego na dom očeta mojega potuj in k rodovini moji, da vzameš ženo mojemu sinu.

39. Ko sem pa rekel gospodu svojemu: Morebiti ona ženska ne bode hotela iti z menoj,

40. Reče mi: Gospod, pred katerega obličjem sem vedno hodil, pošlje angela svojega s teboj, in blagoslovil bode tvojo pot, da vzameš ženo sinu mojemu iz rodovine moje, in iz hiše mojega očeta.

41. Tedaj bodeš nedolžen zarotitve moje, ko prideš k rodovini moji. Če ti tudi ne dadó, vendar bodeš nedolžen zarotitve moje.

42. Prišel sem torej danes k tistemu studentu, ter rekel: Gospod Bog gospoda mojega Abrahama, če ti sedaj še dalje blagoslavljaš pot moj, po katerem jaz hodim,

43. Glej, jaz stojim poleg tega studenta, če katera devica skoraj izide zajemat, katera, ko ji porečem: Daj mi, prosim, pit malo vode iz svojega vrča,

44. Odgovori mi: Ti pij, in

tudi velblodom tvojim zajmem, ona sama bodi žena, katero je Gospod podelil sinu mojega gospoda.

45. Jaz še nisem bil izgovoril v srci svojem, ko, glej, izide Rebeka z vrčem svojim na rami svoji, in gre dol k studentu in zajme. Rekel pa sem ji: Daj mi pit, prosim.

46. Ona urno izpustivši vrč svoj raz sebe reče: Pij, in tudi velblodom tvojim dala bodem pit. In ko sem bil izpil, dala je pit tudi velblodom mojim.

47. Zato sem jo vprašal govoreč: Hči čegava si? In ona reče: Hči Betuela, sina Nahorjevega, katerega mu je rodila Milka. In del sem ji tisti zavratnik za vrat in zapestnice na roke njene.

48. In povesivši teme priklcnil sem se Gospodu, in blagoslavljal sem Gospoda, Boga gospoda svojega Abrahama, ker me je vodil po pravem potu, da dobim hčer brata gospoda svojega za njegovega sina.

49. Sedaj torej, če bodete dalje milost in zvestobo izkazovali gospodu mojemu, povejte mi; če pa ne, povejte mi, da se vrnem na desno ali na levo.

50. Njemu odgovori Laban in Betuel ter rečeta: Od Gospoda izšla je ta reč, ne mo-

reva ti reči dobrega ali slabega.

51. Glej, Rebeka ti je na voljo, vzemi in otidi, in žena bodi sinu gospoda tvojega, kakor je govoril Gospod.

52. In tako se zgodi, ko je slišal hlapec Abrahamov njijne besede, da se prikloni pred Gospodom do tál.

53. In hlapec tisti vzame dol orodje srebrno in orodje zlato ter oblačila in izroči Rebeki; enako dá dragocenosti bratu njenemu in materi njeni.

54. Nato so jedli in pili on in možje tisti, ki so bili z njim, in so prenočili. Ko so pa vstali drugo jutro, reče *hlapec tisti*: Pústi me k mojemu gospodu.

55. Reče pa brat njen in mati njena: Naj ostane deklica tá pri nas *nekaj* dni, vsaj deset, potem otide;

56. Reče jima *on*: Ne mudita me, ker je Gospod blagoslovil pot mojo, pustita me, da otidem k svojemu gospodu.

57. Tedaj rekó: Pokličimo deklico sámo, in poprašajmo usta njena.

58. In poklicavši Rebeko rekó ji: Hočeš li iti s tem možem? Ona pa reče: Pojdem.

59. Pusté torej iti Rebeko, sestro svojo, in dojnico njeno s hlapcem Abrahamovim in možmi njegovimi.

60. Blagoslové Rebeko govoreč ji: Ti sestra naša, bodi

mati tisoč tisočev, in v last najbodo semenu tvojemu vrata sovražnikov njegovih.

61. Rebeka pa vstane in dek-le njene ter sedejo na velblode, da bi šle z onim možem. In hlapec tisti vzame Rebeko ter otide.

62. Izak pa je šel po izprehodu k vodnjaku Lahajroj (on namreč je bival v južni strani).

63. Tja je bil šel Izak pre-mišljat po polji, ko se je večerilo; in ko povzdignivši oči svoje pogleda, glej, velblode, ki so se bližali.

64. Rebeka pa, ko je povzdignivši oči svoje videla Izaka, izpusti se dol z velbloda.

65. In ona reče hlapcu: Kdo je ón mož, ki se izprehaja po polji nam naproti? In hlapec reče: Ta je gospod moj; ona pa vzame zagrinjalo svoje ter se pokrije.

66. Tedaj pové hlapec on Izaku vse, kar je bil storil.

67. In Izak jo pelje v tisti šator Sare matere svoje in vzame Rebeko, da mu bode žena, in ljubil jo je. Tako se je Izak potolažil po materi svoji.

XXV. POGLAVJE.

Abraham pa dalje vzame ženo, kateri ime Ketura.

2. Ona mu rodi Zimrana in Joksana in Medana in Mid-

jana, ter Izbaka in Suaha.

3. Joksan pa rodi Sebo in Dedana; sinovi pa Dedanovi bili so Asutim in Letusim in Leumim.

4. Sinovi pa Midjanovi Efa in Efer in Hanok in Abida in Eldaa; vsi ti Keture sinovi.

5. Dal pa je bil Abraham, karkoli je imel, Izaku.

6. Sinovom pa žén príležnic, katere je imel, dá Abraham darov; in loči jih od Izaka, sina svojega, dokler je še živel, proti vzhodu, v jutranjo stran.

7. Ta pa je doba let življenja Abrahamovega, kolikor jih je živel: sto petinsedemdeset let.

8. Potem izdahne in umre Abraham v srečni sivosti, starosti sit; in pridružil se je rojakom svojim.

9. Ker pokopala sta ga Izak in Izmael sina njegova v jamo v Makpeli, na njivo Efrona, sina Soharja Hitejca, ki je Mamri nasproti;

10. Njivo pravim tisto, katero je bil Abraham kupil od Hetovih sinov; tam je bil Abraham pokopan z ženo svojo.

11. In bilo je po smrti Abrahamovi, da je Bog blagoslovil Izaka, sina njegovega. Bival pa je Izak poleg vodnjaka Lahajroj.

12. Ti pa so rodovi Izmaela,

Abrahamovega sina, katerega je porodila Agara, dekla Egiptovska Sarina, Abrahamu.

13. Ta, pravim, imena sinov Izmaelovih, po njih priimkih njihovih ródov: prvenec Izmaelov Nebojat, potem Kedar, in Adbeel in Mibsán,

14. In Misma in Duma in Masa,

15. Hadar in Tema, Jetur, Nafis in Kedma.

16. Ti so bili sinovi Izmaelovi, in ta imena njihova dana njih pristavam in gradom, dvanajst prvakov pri narodih svojih.

17. Ta pa so leta življenja Izmaelovega: sto sedemintrideset let. Nato izdahne in umre in pridruži se rojakom svojim.

18. Prebivali pa so od Havile do Sura, ki je Egiptu nasproti, in do tja, koder se gre v Asirijo. Vpričo vseh bratov svojih je bival.

19. Ti pa so rodovi Izaka, sina Abrahamovega: Abraham je rodil Izaka.

20. Imel pa je Izak štirideset let, ko si je vzel Rebeko, hčer Betuela Sirjana iz Padana Sirskega, sestro Labana Sirjana, za ženo.

21. Nato je Izak srčno prosil Gospoda za ženo svojo, zato ker je bila nerodovitna, in izprositi se mu je dal Go-

spod, tako da je izpočela Rebeka žena njegova.

22. In ko sta se med seboj pehála otročiča njena v njej, reče: Če je tako, zakaj mi je tako? Zato otide posvetovat se z Gospodom.

23. Gospod pa ji reče: Dva naroda sta v telesu tvojem, in dve ljudstvi bodeti se ločili iz osrčja tvojega; izmed nju bode en narod močnejši od druglega, in večji bode služil manjšemu.

24. Ko so se torej izpolnili dnevi njeni za porod, glej dvojčka v telesu njenem.

25. Izide pa prvi ves rujav podoben kosmatemu plašču; zatorej so ga imenovali Ezava.

26. Potem pa izide brat njegov, katerega roka je držala Ezava za peto; zato imenuje se Jakob. Imel pa je Izak šestdeset let, ko ju je rodila.

27. Potem ko sta odrastla tista dečka, bil je Ezav mož dober lovec, mož kmečki; Jakob pa mož pošten, bival je v šatorih.

28. Ljubil je torej Izak Ezava, ker je lov prijeten bil v ustih njegovih; Rebeka pa je ljubila Jakoba.

29. Ko je pa Jakob kahal juho, pride Ezav s polja, kakor je bil truden.

30. In Ezav reče Jakobu: Pústi me zajeti, prosim, od tistega, ki je tako rujavo, ker

trudensem; zatorej se je imenoval EDOM.

31. Jakob pa reče: Prodaj mi že danes svoje prvenstvo.

32. Ezav pa reče: Glej, jaz hitim proti smrti, čemu mi prvenstvo?

33. In Jakob reče: Prisemi mi že danes; in priseže mu. Tako je prodal prvenstvo svoje Jakobu.

34. Jakob pa dá Ezavu kruha in juho z leče; ta pojé in izpije, potem vstane ter otide. Tako je Ezav zaničeval prvenstvo.

XXVI. POGlavJE.

Bila je pa lakot v tistem kraji, razen one lakoti prejšnje, katera je bila za časa Abrahamevega. Zatorej je potoval Izak k Abimeleku, kralju Filistejskemu, v Gerar.

2. Prikaže pa se mu Gospod ter reče: Ne hodi dol v Egipt, nego bivaj v kraju tistem, katerega ti porečem.

3. Tujec bodi v tem kraji, in s teboj bodem in blagoslovim te; kajti tebi in semenu tvojemu dam vse tiste kraje, in držal bodem prisego tisto, katero sem prisegel Abrahamu, tvojemu očetu.

4. Pomnožim namreč seme tvoje, kakor zvezde nebeške, in semenu tvojemu dam vse tiste kraje; in blagoslavljali se bodejo v semenu tvojem vsi narodi zemlje;

5. Zato ker je Abraham slušal moj glas, in je pokoren bil poveljem mojim, zapovedim mojim, naredbam mojim in postavam mojim.

6. Naseli se torej Izak v Geraru.

7. Ko so tam vprašali možje tistega kraja za ženo njegovo, reče: Sestra je moja; ker bal se je reči: Žena moja, (češ) da me ne umoré možje tega kraja zaradi Rebeke, ker je bila lepe postave.

8. Bilo je pa, ko je tam preživel mnogo dní, da je gledal Abimelek, kralj Filistejski, skozi okno; in ko se ozre, glej Izaka, ki se je igral z Rebeko, ženo svojo.

9. Zato pokliče Abimelek Izaka ter reče: Vendar je žena tvoja, glej, tá; in kako si rekel: Sestra je moja? Njemu pa reče Izak: Ker sem dejal, da ne umrem zaradi nje.

10. Tedaj reče Abimelek: Kaj si nam storil to? Malo, da ni ležal eden izmed tega ljudstva z ženo tvojo, in si nas zapeljal v pregreho.

11. In Abimelek zapové vsemu ljudstvu svojemu ukazujoč: Kdor se dotakne tega moža ali žene njegove, smrt ga zadene gotovo.

12. Ko je pa Izak sejal v tisti deželi, dobil je isto leto stotero mero, tako ga je blagoslovil Gospod.

13. Tako je rastel ta mož, in napredoval je neprestano rastoč, da je obogatel silno.

14. Kajti imel je čede ovác in čede govéd, in poslov mnogo, zatorej so ga zavidali Filistejci.

15. In vse vodnjake, katere so bili izkopali hlapci očeta njegovega za časa Abrahama, očeta njegovega, zamašé napolnivši jih s prahom.

16. In Abimelek zapové Izaku: Loči se od nas, ker postal si mnogo mogočnejši mimo nas.

17. Izak torej otide od ondod, in ustavivši se v dolini Gerarski naseli se tam.

18. Izkoplje pa Izak zopet vodnjake, katere so bili izkopali za časa Abrahama, očeta njegovega, in katere so bili zasuli Filistejci po smrti Abrahamovi; in dá jim imena po imenih, katera jim je bil dal oče njegov.

19. In kopajoč hlapci Izakovi v tisti dolini najdejo tam vodnjak žive vode.

20. Ali prepirali so se pastirji Gerarski s pastirji Izakovimi, govoreč: Naša je ta voda. Zato je imenoval tisti vodnjak Esek, ker so bili sami od sebe sprli se z njim.

21. Potem ko so bili izkopali drugi vodnjak, prepirali so se tudi za tega; zato ga je imenoval Sitno.

22. Premaknivši pa odondod

šator, ko so bili izkopali drug vodnjak, niso se prepirali zanj; zato ga je imenoval Rehobota. Kajti, rekel je, sedaj nam je Gospod razširil *meje*, da bodimo plodni v tem kraji.

23. Potem gre odondod gor v Bersebo.

24. Tam se mu prikaže Gospod še tisto noč in reče: Jaz sem Bog Abrahama, očeta tvojega; ne boj se, ker jaz sem s teboj, in blagoslovim te in pomnožim seme tvoje zaradi Abrahama, svojega hlapca.

25. Postavivši torej ondi oltar klical je ime Gospodovo, in razpne ondi šator svoj, in hlapci Izakovi izkopljejo ondi vodnjak.

26. Abimelek pa pride k njemu iz Gerara za Huzatom, prijateljem svojim, in Pikolom glavarjem vojske njegove.

27. In reče jim Izak: Zakaj ste prišli k meni, ker me vi sovražite in ste me pognali od sebe?

28. Oni pa rekó: Za gotovo razvideli smo, da je Gospod s teboj; zato zmo rekli: Bodi sedaj prisega med nami, med nami in teboj; sklenimo torej zavezo s teboj:

29. Da nam ne storiš hudega, kakor se nismo dotaknili tebe, in kakor smo ti le dobro storili in odposlali te v miru. Kako si ti sedaj blagoslovljen od Gospoda!

30. Ko jim je bil torej napravil poedinjo ter so bili pojedli in popili,

31. Vstanejo zjutraj ter prisežejo drug drugemu; in Izak jih spremi, ter otidejo od njega v miru.

32. Bilo je pa še isti dan, da pridejo hlapci Izakovi ter mu poročé o tistem vodnjaku, kterelega so bili izkopali, ter mu rekó: Našli smo *vode*.

33. In imenoval ga je: Siba; zato je ime tistega mesta Berseba, noter do tega dne.

34. Ko je pa imel Ezav štirideset let, vzame si za ženo Judito, hčer Beerja Hitejca, in Basmato, hčer Elona Hitejca.

35. Oni sta bili prebridki sreč Izaka in Rebeke.

XXVII. POGLAVJE.

Potem je bilo, ko se je bil postaral Izak in so mu oči temnéle, tako da ni videl, da pokliče Ezava, sina svojega starejšega, ter mu reče: Sin moj; in *ta* reče njemu: Glej me.

2. Nato reče: Glej, sedaj sem se postaral; ne vem dne smrti svoje.

3. Vzemitej skoraj, prosim, orodje svoje, tul svoj in lok svoj; in izidi na polje ter lovi mi lov.

4. In pripravi mi jed, kakor rad imam, ter prinesi mi, da jem: in blagoslovila te bode

duša moja, predno umrem.

5. (Rebeka pa je slišala, ko je ogovarjal Izak Ezava, sina svojega). Otide torej Ezav na polje, lov loviti, da ga prinese.

6. V tem ogovori Rebeka Jaboba, sina svojega, govoreč: Glej, slišala sem očeta tvojega govorečega z Ezavom, bratom tvojim, ko je dejal:

7. Prinesi mi lov, ter pripravi mi jed, da jo jem; nato te blagoslovim pred Gospodom, predno umrem.

8. Sedaj torej, sin moj, poslušaj glas moj, kar ti jaz velim.

9. Otidi sedaj k čedi; vzemi tam ter prinesi mi dva kozliča pri sesci, najboljša, da z njih napravim jed očetu tvojemu, kakor ima rad.

10. Tako prinesi očetu svojemu ter jedel bode, da te blagoslovi, predno umre.

11. Ali Jakob reče Rebeki, materi svoji: Glej, Ezav, brat moj, je mož kosmat, jaz pa mož gladek.

12. Morebiti me potiplje oče moj, in zdel se mu bodem kakor lažnjivec: tako pripravim nad se prekletje, ne pa blagoslova.

13. Njemu pa reče mati njegova: Nád me prekletje tvoje, sin moj; le poslušaj glas moj, ter otidi in prinesi k meni.

14. Otide torej, vzame in pri-

nese materi svoji; in mati njegova pripravi jed, kakor je rad imel oče njegov.

15. Nato vzame Rebeka oblačila Ezava, sina svojega starejšega, najlepša kar jih je imela pri sebi doma, in obleče Jakoba, sina svojega mlajšega.

16. In s kožama kozličev pri sesci obleče roke njegove in gladino vratú njegovega.

17. In postavi jed tisto, katero je bila pripravila, s kruhom, v roko Jakoba, svojega sina.

18. Tako pride k očetu svojemu ter reče: Oče moj! Ko pravi ta: Glej me, kdo si ti, sin moj?

19. Reče Jakob očetu svojemu: Jaz, Ezav, prvenec tvoj, storil sem, kakor si mi ukazal. Vstani sedaj, sédi in jej od lova mojega, da me blagoslovi duša tvoja.

20. Izak pa reče sinu svojemu: Kako hitro že si našel, sin moj. *In ta reče:* Ker je storil Gospod, Bog tvoj, da mi pride naproti.

21. Tedaj reče Izak Jakobu: Pristopi sedaj, da te otipljem, sin moj; ali si ti sin moj Ezav ali ne?

22. Pristopi torej Jakob k Izaku, očetu svojemu, kateri ga otiplje ter reče: Glas ta je Jakobov, a roke té Ezavove.

23. Vendar ni ga spoznal, zato ker so bile roke njegove

podobne rokam Ezava, brata njegovega, kosmate. Zato ga blagoslovi.

24. Ko namreč reče: Ti si tisti? sin moj Ezav? Jakob pa odgovori: Sem!

25. Reče: Podaj mi in jedel bodem od lova sina svojega, da te blagoslovi duša moja. In ko mu je bil podal, pojé, in ko je bil prinesel vina, popije.

26. Nato mu veli Izak, oče njegov: Pristopi sedaj ter poljubi me, sin moj.

27. Ko je bil torej pristopil ter poljubil ga, poduha duh oblačil njegovih ter ga blagoslovi in reče: Glej, duh sina mojega, katerega je blagoslovil Gospod, je kakor duh poljski.

28. Daj ti torej Bog sam od rose nebeške in mnogovrstne toščé zemeljske, ter obilost žita in vina.

29. Služijo naj ti ljudstva, in klanjajo naj se ti narodi: gospodar bodi bratom svojim, in klanjajo naj se ti matere tvoje sinovi. Kdor te preklinja, vsak bodi preklet, in kdor te blagolavlja, bodi blagoslovljen.

30. Bilo je pa, ko je jenjal Izak blagoslavljati Jakoba; bilo je, pravim, ko je bil komaj Jakob prav odšel izpred obličja Izaka, očeta svojega, da se Ezav vme z lova svojega.

31. Tedaj pripravi tudi on jed in prinese očetu svojemu, ter reče očetu svojemu: Vstani, oče moj, ter jéj od lova sina svojega, da me blagoslovi duša tvoja.

32. Ko pa mu reče Izak, oče njegov: Kdo si ti? reče: Jaz, sin tvoj, prvenec tvoj Ezav.

33. Tedaj zatrepeče Izak s trepetom silno velikim ter reče: Kdo, kje pa je tisti, ki je lovivši lov prinesel mi, od katerega vsega sem jedel, predno si prišel, in koga sem blagoslovil? Bode tudi blagoslovljen.

34. Ko je pa slišal Ezav očeta svojega besede, zavpije z vpitjem velikim in silno bridkim, ter reče očetu svojemu: Blagoslovi me, tudi mene, oče moj.

35. On pa reče: Prišel je brat tvoj po zvijači, in odnesel je blagoslov.

36. Zatorej reče *Ezav*: Ali ker se je imenoval Jakob, izpodrinil me je že vdručič? Prvenstvo moje mi je bil odnesel, in glej ravno kar odnesel je blagoslov moj. Nato reče: Ali mi nisi pri sebi prihranil blagoslova?

37. Odgovarjajoč pa reče Izak Ezavu: Glej, za gospodarja sem ti ga postavil, in vse brate izročil sem mu za hlapce; tudi z žitom in vinom sem ga podprl; tebi torej kaj naj že storim, sin moj?

38. Reče pa Ezav očetu svojemu: Ali imaš edin blagoslov, oče moj? Blagoslovi me, tudi mene, oče moj! In Ezav zažene svoj glas ter joka.

39. Odgovarjajoč torej Izak, oče njegov, reče mu: Glej, pretolstih tál *bode* bivališče tvoje, in z roso nebeško oblito od zgoraj.

40. Ali od meča svojega bodeš živel, in služil bodeš bratu svojemu; vendar bode, potem ko se bodeš jokal, da stareš in otreseš jarem njegov z vratú svojega.

41. Iz duše pa je sovražil Ezav Jakoba zaradi tistega blagoslova, s katerim ga je bil blagoslovil oče njegov. In Ezav reče v srci svojem: Bližajo se dnevi žalovanja mojega očeta; tedaj umorim Jakoba, svojega brata.

42. In ko so se poročile Rebeki besede Ezava, sina njegovega starejšega, pošlje ter pokliče Jakoba, sina svojega mlajšega, ter mu reče: Glej Ezav, brat tvoj, bi se skoraj potolažil zate umorivši te.

43. Sedaj torej, sin moj, poslušaj glas moj; vstani ter pobegni k Labanu, bratu mojemu, v Haran.

44. Tam bivaj z njim prav malo dní, dokler se uleže brata tvojega togota.

45. Dokler se obrne jeza brata tvojega od tebe, ter poza-

bi tisto, kar si mu storil. Potem pošljem in te vzamem k sebi od ondód. Zakaj bi naj izgubila celo vaju oba v enem dnevi!

46. Izaku pa reče Rebeka: Studi se mi življenje moje zaradi Hitejcev. Če vzame Jakob ženo izmed Hitejcev, kakoršne so one, izmed hčer tega kraja, čemu mi življenje?

XXVIII. POGlavJE.

Pokliče torej Izak Jakoba, da bi ga blagoslovil, ter veli mu in reče mu: Ne jemlji žene izmed hčer Kanaanejcev.

2. Vstani, pojdi v Padan v Siriji, na dom Betuela, deda svojega materinega, in vzemi si od ondód ženo izmed hčer Labana, ujca svojega.

3. *Bog* pa silni, vsemogočni blagoslôvi te, in rodovitnega te stôri ter pomnôži, da bodeš *oče* množici narodov.

4. In daj ti blagoslov Abrahamov, tebi in semenu tvojemu s teboj; da deduješ deželo tujčevanja svojega, katero je *Bog* dal Abrahamu.

5. Tako pusti Izak Jakoba od sebe, da otide v Padan v Siriji, k Labanu, sinu Betuelovemu, Sirjanu, bratu Rebekke, matere Jakobove in Ezavove.

6. Ko pa je videl Ezav, da je Izak blagoslovil Jakoba,

in odposlal ga v Padan v Siriji, da si vzame od ondóč ženo; in ko ga je blagoslavljal, da mu je prepovedal, govoreč: Ne jemlji žene izmed hčer Kanaanejcev,

7. Jakob pa, da je slušajoč očeta svojega in mater svojo odšel v Padan v Siriji:

8. Ko je tudi videl Ezav, da se slabe vidijo hčere Kanaanejcev v očeh Izaka, očeta njegovega,

9. Otide Ezav k Izmaelcem ter si vzame Mahalato, hčer Izmaela, sina Abrahamovega, sestro Nebajotovo, poleg žen svojih, za ženo.

10. Ali Jakob napotivši se iz Bersebe, da ide v Haran,

11. Naleti na neki kraj, kjer je prenočil, ker je bilo solnce zašlo, in vzame od kamenja tistega kraja ter si napravi podglavje: tako je ležal v tistem kraji.

12. In v sanjah, glej, lestvico postavljeno na zemljo, a vrh njen sezal je do neba; in glej angele Božje, stopajoče gor in dol po nji.

13. Glej pa Gospoda stoječega nad njo, kateri reče: Jaz sem Gospod, Bog Abrahama, očeta tvojega, in Bog Izakov: prav to deželo, v kateri ti ležiš, dam tebi in semenu tvojemu.

14. In seme tvoje bode kakor prah zemlje, tako da se razširiš proti jutru in proti

večeru, in proti poldnevi in proti polnoči; in blagoslavljenе bodo v tebi vse rodovine zemlje, to je: v semenu tvojem.

15. Glej pa, jaz sem s teboj, da te ohranim, kamorkoli pojdeš, in te pripeljem nazaj prav v to deželo. Kajti ne zapustim te, dokler ne izpolnim, kar sem ti obljubil.

16. Ko se je torej Jakob zbudil iz sanj svojih, reče: Gotovo je Gospod v tem kraji, vendar jaz nisem vedel.

17. Potem v svetem strahu reče: Kako čestitljiv je ta kraj! Nič drugzega, nego hiša Božja, in to so vrata nebeška.

18. In Jakob vstane zgodaj tisto jutro ter vzame tisto kamenje, katero si je bil položil za podglavje, in zloži ga v znamenje in izlije olja na vrh njegov.

19. In tisti kraj imenuje Betel, kakor je bilo Lug prej ime tistemu mestu.

20. Zato stori Jakob obljubo govoreč: Ako bode Bog z menoj ter me ohrani na tem potu, po katerem jaz hočem popotovati, in mi dá jesti kruha, in oblačila, da ga oblečem,

21. In se vrnem srečno na dom očeta svojega; ako mi Gospod bode Bog,

22. Tedaj bode ta skladba kamenja, katero sem postavil v znamenje, hiša Božja;

in karkoli mi bodeš dal, od tistega vsega dam ti desetino.

XXIX. POGLAVJE.

Potem vzdigne Jakob noge svoje ter otide v jutrovo deželo.

2. Ko se je pa oziral, glej, vodnjak na nekem polji, in glej, ravno tam tri čede ovác, ležeče poleg njega, ker so se iz tistega vodnjaka napajale čede, in kamen velik na odprtini tistega vodnjaka.

3. Tu namreč so se zbirale navadno vse čede, in odvalivši kamen tisti z odprtine onega vodnjaka napajali so čede; nato so isti kamen zopet pokladali na odprtino vodnjakovo na svoje mesto.

4. Ko jim tedaj reče Jakob: Bratje moji, od kod ste? rekó: Iz Harana smo.

5. In on njim: Poznate li, reče, Labana, sina Nahorjevega? Oni rekó: Poznamo.

6. Nato jim reče: Ali se mu dobro godi? Oni rekó: Dobro. In glej Rahelo, hčer njegovo, ki gre z ovcami.

7. Tedaj reče: Glej, še je dneva veliko in ne *še* čas zbirati živino; napojite té ovce ter otidite in pasite.

8. Oni pa rekó: Ne moremo, dokler se niso zbrale vse čede in se odvali ón kamen z odprtine vodnjakove; tedaj bomo napajali ovce.

9. Ko je še govoril z njimi, pride Rahela z ovcami, ki so bile njenega očeta; kajti pasla jih je.

10. In bilo je, ko vidi Jakob Rahelo, hčer Labana, ujca svojega, in ovce Labana, ujca svojega, da pristopi Jakob ter odvali tisti kamen z odprtine vodnjakove, in napoji ovce Labana, ujca svojega.

11. In ko je Jakob poljubivši Rahelo glasno zajokal,

12. Pové Jakob Raheli, da je sorodnik očeta njenega, in da je sin Rebekin; ona pa poteče, da poroči očetu svojemu.

13. Bilo je torej, ko je slišal Laban poročilo o Jakobu, sinu sestre svoje, da mu priteče naproti ter ga objame in poljubi in ga pelje v hišo svojo: tedaj pové Labanu vse tisto.

14. In reče mu Laban: V istini kost si moja in meso moje: tako je ostal pri njem cel mesec.

15. Potem reče Laban Jakobu: Ali bi mi, ker si sorodnik moj, zato služil zastonj? Naznani mi, kaj bodi plačilo tvoje.

16. Imel je pa Laban dve hčeri; ime starejši Leja, in mlajši ime Rahela.

17. Imela je pa Leja oči nežne, ali Rahela bila je postavljena lepe in lepega obličja.

18. Ljubil je torej Jakob

Rahelo ter rekel: Služil ti bodem sedem let za Rahelo, mlajšo hčer tvojo.

19. Njemu pa reče Laban: Bolje mi bode, da jo dam tebi, nego da jo dam drugemu možu; ostani pri meni.

20. Tako je služil Jakob za Rahelo sedem let, ki so se mu zdela v očéh njegovih kakor prav malo dnî, zato ker jo je ljubil.

21. Ko je pa Jakob rekel Labanu: Daj mi ženo mojo, ker so izpolnjeni dnevi moji, da se združim z njo,

22. Zbere Laban vse može tistega kraja in napravi pojedinjо.

23. Ali bilo je zvečer, ko vzame Lejo, hčer svojo, ter jo pripelje k njemu; in on se združi z njo,

24. Dá ji pa Laban Zilpo, deklo svojo, da bodi Leji, hčeri njegovi, dekla.

25. Zato je bilo zjutraj, ko glej, bila je Leja, da reče Jakob Labanu: Kaj si mi to storil? Ne služim li za Rahelo pri tebi? Zakaj si me torej okanil?

26. Njemu pa reče Laban: Ne godi se navadno tako v našem kraji, da se moži mlajša pred prvenko.

27. Izpolni njen teden; potem ti damo tudi ono za službo, katero bodeš opravljal pri meni še družih sedem let.

28. Ko torej Jakob storí ta-

ko ter izpolni njen teden, dá mu Laban Rahelo, hčer svojo, za ženo.

29. In Laban dá Raheli, hčeri svoji, Bilho, deklo svojo, za deklo.

30. Združi se torej Jakob z Rahelo in ljubil je Rahelo nad Lejo in služil je še družih sedem let.

31. Ko je pa videl Gospod, da je Leja zoprna, odpre maternico njeno. Rahela pa je bila nerodovitna.

32. Kajti Leja spočne ter rodi sina, katerega je imenovala Rubena; dejala je namreč: Zato ker se je Gospod ozrl v ponižanje moje; kajti sedaj bode me ljubil moj mož.

33. Nato spočne vdrugo in rodi sina, ter reče: Ker je čul Gospod, da sem zoprna, zato mi je dal tudi tega, zato ga je imenovala Simeona.

34. Nato spočne vnovič in rodi sina ter reče: Sedaj se bode vendar z menoj sprijaznil moj mož, ker sem mu rodila tri sinove; zato ga je imenovala Levija.

35. Potem spočne zopet in rodivši sina reče: Slavila bodem ta krat Gospoda; zato je imenovala ga Juda. Tedaj pa jenja roditi.

XXX. POGLAVJE.

Ko je pa videla Rahela, da ona ne rodeva Jakobu, tekmovala je z Lejo, sestro svo-

jo, in reče Jakobu: Daj mi otrók, če ne, umrem.

2. Ali raztogotí se Jakob proti Raheli, tako da reče: Ali sem jaz, ne Bog, kateri ti je odvrnil sad telesa?

3. Zato reče *Rahela*: Glej deklo mojo Bilho, združi se z njo, da porodi na kolenih mojih, in dobim tudi jaz otrók iz nje.

4. In dá mu Bilho, deklo svojo, za ženo; in združi se z njo Jakob.

5. Tako spočne Bilha in porodi Jakobu sina.

6. Tedaj reče *Rahela*: Zame se je potegnil Bog, in uslišal je glas moj, ter dal mi sina; zato ga je imenovala Dana.

7. Nato spočne vdručič in porodi Bilha, dekla Rahelina, sina družega Jakobu.

8. In *Rahela* reče: V bojih Božjih borila sem se s sestro svojo in zmogla sem; zato ga je imenovala Neftalija.

9. Ko je pa videla Leja, da je jenjala roditi, vzame enako Zilpo, deklo svojo in dá jo Jakobu za ženo.

10. In Zilpa, dekla Lejina, porodi Jakobu sina.

11. In zato reče Leja: Prišla je četa, in imenovala ga je Gada.

12. Ko je vdručič porodila Zilpa, dekla Lejina, Jakobu družega sina,

13. Reče Leja: Blagor mi,

kajti blagrovale me bodo žene; zato ga je imenovala Aserja.

14. Ko je pa odšel Ruben ob času žetve pšenične in našel ljubeznjivih *cvetic* na polji in jih prinesel Leji, materi svoji, reče *Rahela* Leji: Daj mi, prosim, od ljubeznjivih *cvetic* svojega sina.

15. *Ona* pa ji reče: Ali se ti zdi premalo, da si vzela moža mojega; ali bi vzela tudi *cvetic* ljubeznjivih sina mojega? Njej pa reče *Rahela*: Zato naj on s teboj leži nocoj za ljubeznjive *cvetice* tvojega sina.

16. Ko se je torej vrnil Jakob s polja zvečer, izide mu Leja naproti ter reče: Združil se bodeš z menoj, kajti prav za plačilo sem te najela, za ljubeznjive *cvetice* svojega sina; in ležal je z njo tisto noč.

17. Bog pa usliši Lejo: spočne namreč ter porodi Jakobu sina petega.

18. In Leja reče: Bog *mi* je povrnil plačilo moje, ko sem dala deklo svojo možu svojemu, zato ga je imenovala Isakarja.

19. Nato spočne zopet Leja in porodi sina šestega Jakobu.

20. In Leja reče: Oblagodaril me je Bog z blagodarom dobrim; zdaj vendar bode bival moj mož z menoj,

ker sem mu porodila šest sinov; zato ga je imenovala Zebulona.

21. Naposled pa rodi hčer in imenovala jo je Dino.

22. Spomni se pa Bog Rahela, usliši jo Bog ter odpre maternico njeno.

23. Spočne namreč in rodi sina ter reče: Odvzel je Bog sramoto mojo.

24. In imenovala ga je Jožefa, govoreč: Pridaj mi Bog družega sina.

25. Bilo je pa, ko je rodila Rahela Jožefa, da reče Jakob Labanu: Odpusti me, da otidem v svoj kraj in v deželo svojo.

26. Daj ženi moji, za kateri sem ti služil, in otroke moje, da otidem; ti namreč veš, kako sem ti služil.

27. Laban pa mu reče: Če sem sedaj našel milost v tvojih očéh (po izkušnji sem zvedel, kako me je Gospod blagoslovil zaradi tebe),

28. Reče torej: Določeno plačilo svoje mi naloži, in dam ti.

29. Njemu pravi *Jakob*: Ti veš, kako sem ti služil, in kakšna je bila drobnica tvoja pri meni.

30. Kajti, kar si malega imel pred prihodom mojim, to se je pomnožilo, ker Gospod te je blagoslovil pri vstopu mojem. Sedaj pa, kdaj bodem delal enako za družino svojo?

31. Ko pa reče *Laban*: Kaj ti dam? reče Jakob: Ne dajaj mi ničesar, če mi storiš to; pasel bodem zopet čedo tvojo in stražil.

32. Danes pregledam vso čedo tvojo in ti odloči od nje vso drobnico pisano in marogasto, in vso drobnico dimasto med ovčami, ter marogasto in pisano med kozami, da bode plačilo moje.

33. Tako mi bode porok pravica moja za naprej pred teboj, ko prideš *gledat* plačilo moje. Karkoli ni pisano in marogasto ali dimasto med ovčami pri meni, to *bodi* ukradeno.

34. Njemu reče Laban: Glej, *bodi*, kakor si rekel.

35. Ko je bil torej odločil še tisti dan kozle pisane po stegnih in marogaste, in vse koze pisane in marogaste, vse, na katerih je bila bela lisa, potem vse dimasto med ovčami, izroči jih v roko sinom svojim.

36. In pusti tri dni hoda med seboj in Jakobom, in Jakob je pasel ostalo drobnico Labanovo.

37. Vzame si pa Jakob palice zelene z bele topole, in leskove in platanove, in olupi po njih bele proge, ker se je prikazalo belo, ki je bilo na tistih palicah.

38. Nato je palice tiste, ktere je bil olupil, pokladal v

žlebove in v korita, ko so prihajale ovce pit, ovcam nasproti, da bi se razvnele, ko pridejo pit.

39. Tako so se razvnele ovce pri tistih palicah; in rodile so ovce *mladiče* pisane po stegnih, lisaste in marogaste.

40. Nato je ta jagnjeta odločeval Jakob, in obličja ovac je obračal, ovac Labanovih, proti pisanim po stegnih in proti vsem dimastim: sebi pa je deval čede posebe, in ni jih obračal proti ovcam Labanovim.

41. Zgodi se pa, kaderkoli so se vnele ovce krepkega života, da je pokladal Jakob tiste šibe pred oči tistih ovac v žlebove, da bi se one razvnele pri tistih palicah.

42. Kader so pa pozno družile se ovce, ni pokladal; tako so bile poznice Labanove, krepke pa Jakobove.

43. Tako je ta mož obogatel silno; in imel je mnogo čéd, in dekel in hlapcev in velblodov in oslov.

XXXI. POGLAVJE.

Ali ko je Jakob slišal besede sinov Labanovih govorečih: Vzel je Jakob, karkoli je imel naš oče; in iz tistega, kar je imel naš oče, pridobil je vso tisto slavo;

2. In ko je Jakob videl obličje Labanovo, katero, glej,

ni bilo proti njemu, kakor poprej,

3. Zlasti pa ko je Gospod velel Jakobu: Vrni se v kraj očetov svojih in k sorodbini svoji, in bodem s teboj,

4. Pošlje Jakob po Rahelo in Lejo, na polje k čedi svoji,

5. In reče jima: Vidim jaz, da obličje očeta vajinega proti meni ni, kakor poprej; potem je bil Bog očeta mojega pri meni.

6. In vendar védve vesti, da sem po vsi svoji moči služil vajinemu očetu.

7. Oče pa vajin se je norčeval z menoj in premenil plačilo moje desetkrat, dasi mu ni dovolil Bog, da bi me oškodoval.

8. Ko je torej rekel: Kar je pisanega, bodi plačilo tvoje, tedaj so rodile ovce vse mladiče pisane; ko je pa tako rekel: Kar je pisanega po stegnih, bodi plačilo tvoje, tedaj so rodile vse ovce pisane po stegnih.

9. Bog torej je vzel drobnico vajinega očeta, in izročil meni.

10. Bilo je namreč ob času, ko se razvnele ovce, da sem povzdignivši oči svoje videl v sanjah, glej, ovne tiste, ki zaskakujejo ovce, pisane po stegnih, lisaste in grahaste.

11. Reče pa mi angelj samega Boga v sanjah: Jakob!

Jaz pa njemu rečem: Glej me.

12. In reče: Povzdigni sedaj oči svoje, in poglej ovne vse tiste, ki zaskakujejo ovce, da so pisani po stegnih, lisasti in grahasti; kajti videl sem vse, kar ti dela Laban.

13. Jaz sem tisti mogočni, Bog Betelov, kjer si pomazilil znamenje, kjer si mi storil obljubo. Sedaj vstani, izidi iz tega kraja, in vrni se v kraj sorodbine svoje.

14. Tedaj odgovoriti Rahela in Leja ter mu rečeti: Ali nama bode še delež in dedovina v hiši najinega očeta?

15. Ali ni naji imel za tujki, ko naju je prodal? Ali bode neprestano požiral najino imovino?

16. Kajti vse to bogastvo, katero je Bog odvil od najinega očeta, najino je in najinih sinov; zato kar ti je sedaj Bog velel, stóri!

17. Vstane torej Jakob, vzame sinove svoje in ženi svoji, ter jih posadi na velblode.

18. In odpelje vso drobnico svojo, in vse blago svoje, katero je bil nabral; drobnico pridobljeno, kar je bil nabral v Padanu v Siriji, da bi potoval k očetu svojemu Izaku v pokrajino Kanaansko.

19. Laban pa je bil odšel ovce svoje strič, tedaj ukrade Rahela podobe svojega očeta.

20. Jakob pa se izmuzne

skrivaj in prekani dušo Labana Sirjana, zato ker mu ni bil naznanil, da beži.

21. Tako pobegne on z vsem, kar je imel, ter vstane in prekorači reko samo; in obrnivši se gre proti gori Gilad.

22. Ali ko se je poročilo tretji dan Labanu, da beži Jakob,

23. Vzame sorodnike svoje sè seboj ter gré za njim sedem dní hodá, in dojde ga na gori Gilad.

24. Bog pa pride k Labanu Sirjanu v sanjah nočnih ter mu reče: Glej, da ne govoriš z Jakobom bodi dobro, bodi hudo.

25. Tako dojde Laban Jakoba; kakor je bil Jakob zasadil šator svoj na tisti gori, tako zasadi Laban sè sorodniki svojimi na gori Gilad.

26. Tedaj reče Laban Jakobu: Kajsi storil, da si izmuzal se skrivaj ter prekanil dušo mojo? In odpeljal si hčeri moji, kakor da si ji vjel z orožjem.

27. Zakaj si pobegnil na skrivnem, in kradoma si se mi izmuzal? In nisi mi naznanil, da bi te odpustil z radostjo in s petjem, z bobnom in strunami?

28. In nisi mi dovolil, da poljubim sine svoje in svoji hčeri? Zdaj si ravnal nespametno.

29. Bilo bi v roke moje móči hudo vam storiti; ali Bog o-

četa vašega ogovoril me je sinoči, govoreč: Glej, da ne govoriš z Jakobom, bodi dro, bodi hudo.

30. Zdaj pa vsekakor otidi, ker si tako silno hrepenel na očeta svojega dom. Zakaj si ukradel bogove moje?

31. Odgovarjajoč pa reče Jakob Labanu: Ker sem se bal; rekli so mi namreč, da bi mi ti *kako* siloma ne odvezel hčer svojih.

32. Pri komur najdeš bogove svoje, naj ne bode živél. Vpričo sorodnikov naših preglej, kaj je tvojega pri meni, in vzemi si. Jakob namreč ni vedel, da jih je bila ukrala Rahela.

33. Laban torej vnide v šator Jakobov in v šator Lejin in v šator dveh dekel, a ne najde jih. Izšedši pa iz šatora Lejinega pride v šator Rahe-lin.

34. (Rahela pa je bila vzemši tiste podobe dela na sedlo velblodovo in je sedela na njih). In Laban preišče ves šator njen, a ne najde.

35. Rahela namreč reče očetu svojemu: Ne bodi neprijetno v očéh gospoda mojega, da ne morem vstati pred teboj, ker mi je *po* ženski navadi. Preiskavši torej ne najde svojih podób.

36. Tedaj se razjezi Jakob, takó da se je prepiral z Labanom; Jakob namreč govo-

reč Labanu reče: Kaj je, kar sem ti jaz vzel, kaj je moj greh, da si me preganjal *tako* silno?

37. Ker si preiskal vse pohištvo moje, kaj si našel od vsega pohištva hiše svoje? Položi sem, vpričo sorodnikov mojih in sorodnikov tvojih, da razsodijo med nama obe-ma.

38. Tù je dvajseto leto, odkar sem bil s teboj; ovce tvoje in koze tvoje niso bile jalove, in oinov čede tvoje nisem pojedel.

39. Raztrgane *živali* nisem prinesel k tebi; jaz sem škodo trpel, iz moje roke si jò térjal, ukradeno mi podnevi, ukradeno mi ponoči.

40. Bilo je, ko me je podnevi morila vročina in mraz ponoči in se je spanje umikalo mojim očém.

41. To mi je bilo dvajseto leto v hiši tvoji; služil sem ti štirinajst let za dve hčeri tvoji, in šest let za čedo tvojo; a izpremenil si plačilo moje desetkrat.

42. Ko bi ne bil z menoj Bog očeta mojega, Bog Abrahamov in strah Izakov, *ti* bi me bil sedaj odpustil praznega; ko bi se Bog ne bil ozrl v ponižanje moje in rók mojih trud, ko te je posvaril no-coj.

43. Odgovarjajoč pa Laban reče Jakobu: Té hčeri, hčeri

sta moji, in ti sinovi moji, in ta živina, živina moja, skratka: vse kar vidiš, moje je. Hčeram pa svojim tistim kaj bi storil danes, ali sinom njihovim, katere sta rodili?

44. Sedaj torej, dej, skleniva zavezo jaz in ti, katera boji v pričanje med menoj in teboj.

45. Jakob torej vzame kamenja, da napravi iz njega znamenje.

46. In sorodnikom svojim reče Jakob: Poberite kamenja; in oni vzemši kamenja, naredé kup; nato so jedli nad tem kupom,

47. Katerega je imenoval Laban: Jegar radute, Jakob pa *ga je* imenoval Galed.

48. Rekel je namreč Laban: Ta kup boji priča med teboj in menoj danes; zato *ga je* Jakob imenoval Galed.

49. In tudi Micpa, ker je rekel Laban: Gleda naj Gospod med menoj in teboj, ko bodeva skrita drug pred drugim.

50. Ako bodeš grdó delal z mojima hčerima, in če vzameš še žene poleg hčer svojih, nobenega človeka ne bode med nama: glej, Bog priča bode med menoj in teboj.

51. Še reče Laban Jakobu: Glej ta kup in glej tisto znamenje, katero sem zložil med seboj in teboj:

52. Priča tisti kup in priča

ono znamenje, bodi si jaz, da ne pojdem čez ta kup do tebe, bodi si ti, da ne pojdeš do mene čez ta kup in ono znamenje, na húdo.

53. Bog Abrahamov in Nahorjevi bogovi naj sodijo med nama, bogovi njihovega očeta; ali Jakob priseže pri strahu očeta svojega Izaka.

54. Nato zakolje Jakob živali na tisti gori, in povabi sorodnike svoje, da použijejo jed; ko so použili jed, prenočé na isti gori.

55. Potem vstane Laban zgodaj drugo jutro, in poljubivši sine svoje in hčeri svoji blagoslovi jih, in Laban otide ter se vrne v svoj kraj.

XXXII. POGLAVJE.

Jakob pa otide svojim pôtem in naproti mu pridejo angeli Božji.

2. In Jakob reče, ko jih je videl: Vojska Božja je ta; zato je imenoval tisti kraj Mahanajim.

3. Nato pošlje Jakob poročnike pred seboj do Ezava, brata svojega, v pokrajino Sirsko, deželo Edomsko:

4. In naroči jim govoreč: Tako porečete gospodu mojemu Ezavu: Tako pravi hlapec tvoj Jakob: Pri Labanu sem bil tujec, in bival sem noter do sedaj.

5. Imam pa volov in oslov, čed, hlapcev in dekel; zato

sem poročil gospodu svojemu, da najdem milost v tvojih očeh.

6. Ali ko so se vrnil tisti poročniki k Jakobu govoreč: Prišli smo k bratu tvojemu, k Ezavu, kateri ti gré tudi naproti in štiristo móž z njim,

7. Zboji se Jakob silno, in bil je zbegan; zato razdeli ljudstvo tisto, ki je bilo z njim, in čede in goveda in velblode v dvé krdeli.

8. Dejal je namreč: Če napade Ezav eno krdelo ter je pobije, bode vsaj to krdelo, katero ostane, ohranjeno.

9. In reče Jakob: O Bog očeta mojega Abrahama, in Bog očeta mojega Izaka, Gospod, ki si mi velel: Vrni se v kraj svoj in do sorodbine svoje in dobrotljiv bodem proti tebi.

10. Nevreden sem vseh teh dobrót, in vse one zvestobe, katero si izkazal svojemu hlapcu. Kajti samo s palico svojo prekoračil sem ta Jordan, sedaj pa sem postal gospod čez dve krdeli.

11. Otmi me, prosim, iz brata mojega roke, iz Ezava roke; kajti bojim se ga, da ne pride in pobije mene in matere z otroci.

12. Ti pa si rekel: Vedno bodem dobrotljiv proti tebi, in seme tvoje naredim kakor pesek morski, katerega sešte-ti ni moči od množine.

13. Potem prenočivši ondi tisto noč vzame od tistega, kar mu je prišlo v roko, da ponúdi v dar Ezavu, bratu svojemu.

14. Kóz dvesto z dvajsetími kozličí, ovác dvesto z dvajsetími jagnjeti.

15. Velblodov molznih z njih mladiči tridesetími, krav štírideset z desetími junci, o-slic dvajset z desetími osličí.

16. In ko je dajal v roko hlapcev svojih vsako čedo posebe, ukaže hlapcem svojim: Idite pred menoj, in pustite presledek med eno čedo in drugo.

17. In ukaže prvemu govoreč: Ko te bode srečal Ezav, brat moj, in te vprašal govoreč: Čegav si? in kam greš? In čegavo je tisto, kar gré pred teboj?

18. Tedaj porečeš: Hlapca tvojega, Jakoba; to je darilo predposlano gospodu mojemu Ezavu; glej pa, tudi on gré za nami.

19. Isto ukaže tudi drugemu in tretjemu in vsem, ki so spremljali čede tiste govoreč: Tako nagovorite Ezava, ko ga bodete našli.

20. A porečete tudi: Glej, Jakob, hlapec tvoj, gré za nami; rekel je namreč: Obličje njegovo potolažim s tem darilom, ki gre pred menoj, da potem zagledam obličje nje-

govo, morebiti sprejme obličje moje.

21. Tako je prešlo tisto darilo pred njim; on pa je prenočil tisto noč s krdelom svojim.

22. Nato vstane še tisto noč ter vzame dve ženi svoji, z dvema deklama svojima, in enajst otrók svojih in prebrede brod Jabokov.

23. In ko je bil tiste vzel in poslal čez reko tisto, pošlje čez tudi vse, kar je imel.

24. Ali ko je bil Jakob sam ostal, boril se je nekdo z njim, da je vstala zarija.

25. Ko je pa ta videl, da ga ne zmore, rani kito pod stegnom njegovim; tako je visela kita stegna Jakobovega, ko se je boril z njim.

26. Nato reče: Izpusti me, kajti zarija vstaja. Njemu pa reče Jakob: Ne izpustim te, razen ko me bodeš blagoslovil.

27. Zato mu reče: Katero je ime tvoje? On pa reče: Jakob.

28. Nato reče: Ne Jakob bode se imenovalo ime tvoje, nego Izrael; kajti kakor prvak vedeš se pred angeli in pred ljudmi in zmaguješ.

29. Jakob pa vpraša in reče: Povej, prosim, ime svoje. On pa reče: Čemú pa poprašuješ po mojem imenu? In ondi ga blagoslovi.

30. Zato je Jakob imenoval

tisti kraj Penuel, kajti Boga, reče, videl sem s temi le očmi v oči, in oteta je bila duša moja.

31. Vzhajalo pa mu je solnce, ko je šel čez Penuel in on je šepal sè stegnom svojim.

32. Zato sinovi Izraelovi ne jedó kit pod kolenom, do današnjega dné, ker je bil *angelj* ranil kite pod kolenom Jakobu.

XXXIII. POGLAVJE.

Ko je pa Jakob povzdignil oči svoje ter pogledal, glej, pride Ezav in štiristo móž z njim. Zato razdeli otroke poleg Leje in poleg Rahele, in poleg dvéh dekel svojih.

2. In postavi dekli in njihne otroke v prvo vrsto, nato Lejo in otroke njene zad, Rahele pa in Jožefa najzadnja.

3. On pa preide pred njimi in prikloni se do tal sedemkrat, dokler pride noter do brata svojega.

4. Ali Ezav mu priteče naproti, objame ga, oklene se mu vratú, poljubi ga; tako sta se jokala.

5. Nato Ezav povzdigne oči svoje ter zagledavši one žene, in one otroke reče: Kdo so ti letí? Reče pa Jakob: Ti so otroci, katere je Bog milostno podaril tvojemu hlapcu.

6. Nato pristopiti dekli, sami

z otroci svojimi, ter se prikloniti.

7. Potem pristopi tudi Leja in otroci njeni ter se priklonijo.

8. Reče pa *Ezav*: Kaj ti je vse ono krđelo, katero sem srečal? In *on* reče: Da najdem milost v očéh svojega gospoda.

9. Ko pa je rekel *Ezav*: Jaz imam dovolj, brat moj, ti imej, kar je tvoje,

10. Reče *Jakob*: Nikar, prosim, če sem sedaj milost našel v tvojih očéh, bodeš že vzel darilo moje iz roke moje. Kajti zagledal sem obličje tvoje, kakor da bi bil zagledal obličje Božje, tako blagovoljno si me sprejel.

11. Vzprejmi, prosim, darilo moje, ki se je privedlo k tebi, ker mi je milostno podelil Bog, in ker imam od vsega; in tako ga je silil, da je slednjič vzprejel.

12. Nato reče *Ezav*: Napotiva se in idiva dalje; ker jaz pojdem pred teboj.

13. *Jakob* reče: Gospod moj vé, da so ti otroci nežni, in da imam pri sebi drobnico in krave doječe. Ako jih bodo gnali *le* en dan, pogine vsa čeda moja.

14. Ide naj, prosim, gospod moj pred hlapcem svojim: jaz pa pojdem za vodnika počasi vodeč po priležnosti svoji tiste stvari, ki gredó pred

menoj, in té otroke, dokler ne pridem k svojemu gospodu v Sir.

15. Slednjič reče *Ezav*: Postavim naj, prosim, s teboj *nekatero* izmed ljudstva tega, katero je z menoj. In *on* reče: Čemu to? Milost naj najdem v očéh svojega gospoda.

16. Vrne se torej še tisti dan *Ezav* po svojem poti proti Siru.

17. *Jakob* pa se napoti v Sukot, kjer si zgradi hišo; živini pa svoji napravi kolibe, zato je imenoval tisti kraj Sukot.

18. Nato pride *Jakob* srečno do mesta Sihem, katero je v pokrajini Kanaanski, ko je prišel iz Padana v Siriji, in šatore postavi pred mestom.

19. In kupi kos tistega polja, na katerem je bil razpél šator svoj, od sinov Hamorja, očeta Sihemovega, za sto denarjev.

20. In tu postavi oltar, katerega je imenoval *oltar* močnega Boga Izraelovega.

XXXIV. POGLAVJE.

Ízide pa Dina, Lejina hči, katero je bila rodila Jakobu, gledat hčere tistega kraja.

2. Ali ko jo je videl Sihem, sin Hamorja Hivejca, kneza v tistem kraji, ugrabi jo in legši z njo osramoti jo.

3. In srce njegovo se je prijeló Dine, Jakobove hčere,

tako, da je silno ljubil deklico in govoril, kar je bilo deklici po volji.

4. In Sihem ogovori Hamorja, očeta svojega, govoreč: Vzemi mi to deklico za ženo.

5. V tem je Jakob slišal, da je on oskrnil Dino, hčer njegovo, ko so bili sinovi njegovi na polji sè svojo živino; molčal je vendar Jakob, dokler so prišli.

6. Izide pa Hamor, Sihemov oče, k Jakobu, da ga ogovori.

7. In pridejo sinovi Jakobovi s polja, ko so slišali, in žalost je obšla té ljudi, tako, da so se razsrdili silno, ker je storil nesramnost legši s hčerjo Jakobovo, kar bi se ne smelo storiti.

8. Torej se pogovori z njimi Hamor govoreč: Sihema, onega sina mojega, srce je v ljubezni nagneno do hčere vaše, dajte mu jo, prosim, za ženo.

9. In svaštvo sklenite z nami; hčere svoje dajajte nam in jemljite naše hčere.

10. Dà, z nami ostanite; kajti ta pokrajina bodi vam na voljo, prebivajte in tržite po njej, in za posestnike se sami v njej naredite.

11. Še reče Sihem očetu deklice in bratom njenim: Milost naj najdem v vaših očéh; in kar mi ukažete, dam.

12. Prav veliko doto mi položite in darilo, in dam, kakor

mi ukažete; samo dajte mi deklico samo za ženo.

13. Odgovoré pa sinovi Jakobovi zvijačno Sihemu in Hamorju, očetu njegovemu, ko jih je ogovoril, ker je bil oskrnil Dino, njih sestro,

14. In rekó jima: Ne moremo storiti tistega, dati sestro svojo možu s kožico, kajti to je nam sramotno.

15. Vendar pod tem pogojem privolimo vam: Ako bode kakor mí, in vam se bode obrezalo vse moško;

16. Tedaj vam bomo dajali hčere svoje, in jemali si hčere vaše; in prebivali bodemo z vami in združimo se v eno ljudstvo.

17. Ako pa nas ne bode poslušali, da se obrežete, vzamemo zopet deklico svojo ter otidemo.

18. Ko so se torej njih besede dobre *videle* v očéh Hamorjevih in v očéh Sihema, Hamorjevega sina;

19. Ni odlašal mladenič sam storiti tisto, ker je silno ljubil hčer Jakobovo (bil je pa ta najjimenitnejši izmed vseh domačinov svojega očeta).

20. Otide pa Hamor in Sihem, sin njegov, k vratom svojega mesta, in ogovorita meščane svoje, govoreč:

21. Oni ljudje pri nas so miroljubni, da naj bivajo v tej pokrajini ter tržijo po njej; in ta pokrajina (glejte,

prostorna je) jim je na voljo; njih hčere bomo si jemali za žene, in hčere svoje bomo jim dajali.

22. Vendar pod tem pogojem privolijo nam oni ljudjé, da bivajo z nami, da se združimo v eno ljudstvo, ako se nam obreže vse moško, kakor so obrezani oni.

23. Žival njih in posest njih, in vsa njih goveda ali ne bodo naša? Samo privolimo jim, da bivajo z nami.

24. Slušali so torej Hamorja in Sihema, sina njegovega, vsi, kateri so bili izšli skozi vrata tistega mesta, in obrezali so se vsi moški, vsi, kateri so bili izšli skozi vrata tistega mesta.

25. Zgodi se pa tretji dan, ko so bili oni v žalosti, da vzameta dva sina Jakobova, Simeon in Levi, Dinina brata, vsak svoj meč ter napadeta tisto mesto brez skrbi, ter tam pomorita vse moške;

26. Hamorja tudi in Sihema, sina njegovega, sta umorila z meča ostrico ter vzemši Dino iz hiše Sihemove otideta.

27. Sinovi Jakobovi planejo nad pobite, in oplenijo mesto samo, zato ker je bila oskrumba od tod prišla njih sestri.

28. Čede njih in njih goveda in osle njih, tako kar je bilo v mestu, kakor kar na polji, vzemó.

29. Tudi vse njih blago in vse njih male otroke in njih žene odvedó vjete in uplenijo; skratka: karkoli je bilo v kateri hiši.

30. Zato reče Jakob Simeonu in Leviju: V zadrego sta me spravila, ker sta storila, da smrdim pri prebivalcih tega kraja, pri Kanaanejcu in Ferizejcu; kajti ker imam malo ljudí, če se zberó proti meni, pobijejo me in pokončan bodem jaz in družina moja.

31. Oni pa rekó: Ali naj se kakor s kurbo dela sè sestronašo?

XXXV. POGLAVJE.

Bog pa ukaže Jakobu: Vstani, idi gor v Betel, in nastani se tam; in napravi tam oltar *Bogu* onemu mogočnemu, kateri se ti je prikazal, ko si bežal v strahu pred Ezavom, bratom svojim.

2. Zato ukaže Jakob družini svoji in vsem, kateri so bili z njim: V stran tuje bogove, ki so med vami, in očistite se ter preoblecite.

3. Potem vstanemo in pojedemo gor v Betel, da napravim tam oltar *Bogu* onemu mogočnemu, kateri me je uslišal v dan stiske moje, in bil mi je na strani, na tistem potu, po katerem sem hodil.

4. Prinesó torej in dadó Jakobu vse tuje bogove, kateri

so bili v njih rokah, in uhanne, kateri so bili v njih ušesih; in Jakob jih skrije pod tistim hrastom, ki je blizu Sihema.

5. Nato se napotijo (kajti strah Božji je navdajal tista mesta, ki so bila okrog njih, tako da niso podili sinov Jakobovih odhajajočih).

6. In Jakob pride v Luz (ki je v pokrajini Kanaanski, zdaj Betel), on in vesoljno ljudstvo, ki je bilo z njim.

7. In napravi tam oltar *Bogu* mogočnemu Betelskemu, kakor je imenoval tisto mesto; zato ker se mu je bil ondi razodel Bog, ko je bežal v strahu pred bratom svojim.

8. Umrla pa je Debora, dojnica Rebekina in pokopana je bila pod Betelom, pod nekim hrastom; zato ga je imenoval Alon bakut.

9. Nato se prikaže Bog zopet Jakobu, vračajočemu se iz Padana v Siriji in blagoslovi ga.

10. Kajti reče mu Bog: Ime tvoje je Jakob; odsihmal ne bode se imenovalo ime tvoje Jakob, nego Izrael bode ime tvoje; zato je imenoval Jakob ime svoje Izrael.

11. Še mu reče Bog: Jaz sem *Bog* silni, vsemogočni; rodoviten bodi in množi se; narod, dà množica narodov bodi iz tebe; tudi kralji naj izidejo iz ledij tvojih.

12. Pokrajino pa to, katero sem dal Abrahamu in Izaku, dati hočem tebi; to je: semenu tvojemu po tebi dam pokrajino to.

13. Nato vzide Bog od nje, prav na tistem mestu, kjer je govoril z njim.

14. Postavi pa Jakob znamenje na tistem mestu, kjer je Bog govoril z njim, znamenje kameneno, in poškropi ga s tekočino in oblije ga z oljem.

15. Zato je imenoval Jakob Betel tisto mesto, kjer je Bog govoril z njim.

16. Potem, ko so bili zapustili Betel in so imeli še malo pota, da pridejo do Efrate, imela je Rahela težek porod.

17. Bil je pa, ko je imela še dalje težek porod, da ji reče babica: Ne boj se, ker tudi tu imaš sina.

18. Ko ji je torej uhajala duša, ker je umirala, primeri se, da imenuje ime njegovo Benoni; ali oče njegov imenuje ga Benamina.

19. Tako je umrla Rahela, in pokopana je bila na potu v Efrato, tisto je zdaj Betlehem.

20. In Jakob postavi znamenje na njen grob, to je znamenje groba Rahelinega, noter do tega dné.

21. Nato se napoti Izrael in razpne šator svoj onkraj stolpa Ederja.

22. Zgodi se pa, ko je bival Izrael v tisti pokrajini, da je šel Ruben in ležal z Bilho, ženo priležnico očeta svojega; in to je slišal Izrael; bilo je pa sinov Jakobovih dvanajst.

23. Sinovi Leje: prvenec Jakobov Ruben, nato Simeon in Levi in Juda, Isakar in Zebulon,

24. Sinovi Rahele: Jožef in Benjamin.

25. Sinovi pa Bilhe, katera je bila Rahelina dekla, Dan in Neftali.

26. Sinovi pa Zilpe, katera je bila Lejina dekla, Gad in Aser. Ti so sinovi Jakobovi, kateri so se mu rodili v Padanu v Siriji.

27. Naposled pride Jakob k Izaku, očetu svojemu v Mamro, v mesto Arbo, zdaj Hebron, ko je tujčeval nekdanj Abraham in Izak.

28. Bilo je pa dnî Izakovih sto osemdeset let.

29. Ko je torej Izak izdihnil in umrl ter se je pridružil ljudstvom svojim star in dnî svojih sit, pokopala sta ga Ezav in Jakob, sina njegova.

XXXVI. POGLAVJE.

Ti pa so rodovi Ezava, isti je Edom.

2. Ezav je bil vzal žene svoje iz hčer Kanaanejcev, Ado, hčer Elona Hitejca in Aoli-

bamo, hčer Ane, hčer Sibona Hivejca.

3. Nato Basemato, hčer Izmaelovo, sestro Nebajotovo.

4. Rodi pa Ada Ezavu Elifaza, Basemata pa rodi Raguela;

5. In Aolibama rodi Jeusa, Jalama, in Koreja; ti so sinovi Ezava, ki so se mu rodili v pokrajini Kanaanski.

6. Ezav pa je bil vzal žene svoje in sinove svoje in hčere svoje in vse domačine svoje; tudi drobnico svojo in vsa goveda svoja, s kratka: vse posestvo svoje, katero si je bil pridobil v pokrajini Kanaanski; in odšel je v pokrajino *Sirsko*, pred prihodom Jakoba, brata svojega.

7. Bili sta namreč njijni imovini preobili, da bi bila prebivala skupaj, in zemlja ni mogla prenašati njijnega tujčevanja zaradi njih drobnice.

8. Prebival je torej Ezav na gori Sirski; Ezav to je Edom.

9. Ti pa so rodovi Ezava, očeta Edomejcev, na gori Sirski.

10. Ta so imena potomcev Ezavovih: Elifaz, sin Ade, Ezava žene; Raguel, sin Basemate, Ezava žene.

11. Sinovi pa Elifazovi: Teman, Omar, Sefo, in Gatam in Kenaz.

12. Timna pa bila je žena priležnica Elifaza, sina Ezavovega, katera je rodila Eli-

fazu Amaleka; ti so sinovi Ade, Ezava žene.

13. Ti pa sinovi Raguelovi: Nahat in Zere, Sama in Miza; ti so sinovi Basemate, Ezava žene.

14. Ti slednjič sinovi Aolibame, hčere Ane, hčere Sibonove, Ezava žene: rodila je namreč Ezavu Jeusa in Jalama in Koreja.

15. Ti so vojvode sinov Ezavovih, sinov Elifaza, ki je bil Ezava prvenec: vojvoda Teman, vojvoda Omar, vojvoda Sefo, vojvoda Kenaz,

16. Vojvoda Kore, vojvoda Gatam, vojvoda Amalek; ti so vojvode Elifazovi v pokrajini Edomski; ti so sinovi Adini.

17. Ti pa *vojvode* sinov Raguela, sina Ezavovega: vojvoda Nahat, vojvoda Zere, vojvoda Sama, vojvoda Miza; ti so vojvode, Raguelovega rodú v pokrajini Edomski, ti sinovi Basemate, Ezava žene.

18. Ti slednjič *vojvode* sinov Aolibame, Ezava žene: vojvoda Jeus, vojvoda Jalam, vojvoda Kore: ti so vojvode rodú Aolibame, hčere Anine, Ezava žene.

19. Ti so sinovi Ezavovi, in ti vojvode izmed njih; on je Edom.

20. Ti so sinovi Sira Korejca, prebivajoči v tisti pokra-

jini: Lotan in Sobal in Sibon in Ana,

21. In Dison in Eser in Disan: ti so vojvode Korejcev, sinovi Sirovi, v pokrajini Edomski.

22. Bili so pa sinovi Lotanovi: Kori in Eman, in sestra Lotanova Timna.

23. Ti pa sinovi Sobalovi: Alvan in Manahat in Ebal, Sefo in Onam.

24. In ta sinova Sibonova Aja in Ana; ta je Ana, ki je našel toplice v puščavi, ko je osle pasel Sibonu, očetu svojemu.

25. Ta pa otroka Anova: Dison in Aolibama, hči Anova,

26. In ti sinovi Disanovi: Hemdan in Esban in Jitran in Keran.

27. Ti sinovi Eserjevi: Bilhan in Zavan in Akan.

28. In pa ti sinovi Disanovi: Us in Aran.

29. Ti vojvode Korejcev: vojvoda Lotan, vojvoda Skobal, vojvoda Sibon, vojvoda Ana,

30. Vojvoda Dison, vojvoda Eser, vojvoda Disan: ti vojvode Korejcev po njih vojvodstvih v pokrajini Sirski.

31. Ti pa so kralji, kateri so kraljevali v pokrajini Edomski, predno je vladal kralj sinove Izraelske.

32. Najprej je kraljeval v Edomeji Bela, sin Beorjev,

katerega mesto je bilo z imenom Dinaba.

33. Po smrti Belovi pa kraljeval je zanj Joab, sin Zerejev iz Bosre.

34. In pa po smrti Joabovi, kraljeval je zanj Husam iz pokrajine Tamanejcev.

35. In pa po smrti Husamovi, kraljeval je zanj Adad, sin Bedada, kateri je pobil Midjane v deželi Moabljanov; mesto njegovo po imenu Avit.

36. In pa po smrti Adadovi, kraljeval je zanj Samla iz Masreke.

37. In pa po smrti Samlovi, kraljeval je zanj Savel iz Rehobote ob reki.

38. In pa po smrti Savlovi, kraljeval je zanj Balkanan, sin Akborjev.

39. In pa po smrti Balkanana, sina Akborjevega, kraljeval je zanj Adar, katerega mesto po imenu Pau: ime pa žene njegove Metabela, hčere Matreda, Mezabejca.

40. In to so imena vojvod Ezavovih poleg njih rodbin, po njihovih krajih, po njih imenih: vojvoda Timna, vojvoda Alva, vojvoda Jetet.

41. Vojvoda Aolibama, vojvoda Ela, vojvoda Pinon,

42. Vojvoda Kenaz, vojvoda Teman, vojvoda Mibsar,

43. Vojvoda Magdijel, vojvoda Iran: ti so bili vojvode rojeni Edomu poleg njih bi-

vališč v pokrajini njih posestva; tu je bil Ezav oče Edomljanov.

XXXVII. POGlavJE.

Jakob torej je bival v pokrajini tujčevanja očeta svojega, v pokrajini Kanaanski.

2. Oni so rodovi Jakobovi: Jožef star sedemnajst let živel je in pasel z brati svojimi čedo (bil je namreč deček) sè sinovi Bilhe in sè sinovi Zilpe, žen svojega očeta; in Jožef je poročal njih hudobno vedenje njih očetu.

3. Izrael pa je ljubil Jožefa pred vsemi svojimi sinovi, zato ker mu je bil v starosti rojen, in naredil mu je bil suknjico pisano.

4. Ko so pa videli bratje njegovi, da ga ljubi oče njegov pred vsemi njegovimi brati, sovražili so ga, tako da niso mogli prijazno govoriti z njim.

5. Razen tega, ko je Jožef sanje imel, pripovedoval jih je bratom svojim; zategadelj sovražili so ga še bolj.

6. Kajti reče jim: Poslušajte sedaj sanje té, katere sem imel.

7. Glejte torej, ko smo pobirali žetve snope na nekem polji, glejte, pravim, vstajal je snop moj in že je stal; glejte pa, vaši snopi hodili so okrog in priklanjali so se mojemu snopu.

8. Tedaj rekó mu bratje

njegovi: Hočeš torej kar kraljevati nam ali kar gospodovati nam? Zato so ga še bolj sovražili zaradi sanj njegovih, in zaradi njegovih beséd.

9. Nato ko je imel še druge sanje, povedal jih je bratom svojim ter rekel: Glejte, imel sem še sanje; glejte pa sonce samo in mesec in zvezd enajst klanjalo se je meni.

10. Pripovedoval je pa očetu svojemu in bratom svojim. Ali pokara ga oče njegov in pravi mu: Kake so te sanje, katere si imel? Ali pridemo res jaz in mati tvoja in bratje tvoji, da se ti priklonimo do tal?

11. Zavidali so mu torej bratje njegovi; oče pa njegov je pazil na samo stvar.

12. Ko so pa odšli bratje njegovi past čedo očeta svojega poleg Sihema,

13. Reče Izrael Jožefu: Ali bratje tvoji ne pasó poleg Sihema? Pojdi torej, da te pošljem k njim. On pa reče: Glej me!

14. Nato mu reče: Sedaj poglej, ali so zdravi bratje tvoji in zdrava čeda, in poroči mi kaj. Ko ga je bil tako poslal iz doline Hebronove, otide proti Sihemu.

15. Najde pa ga neki mož, ko je, glej, taval po polji, in vpraša ga tisti mož govoreč: Kaj iščeš?

16. On pa reče: Brate svoje

iščem; povej mi, prosim, kje neki pasejo oni.

17. Mož tisti pa reče: Odšli so od tód, kajti slišal sem, ko so rekli: Pojdimó v Dotajin. Jožef je šel torej za brati svojimi ter najde jih v Dotajinu.

18. Oni pa ga zagledajo od daleč, in ko ni bil še prišel do njih, pogovoré se zoper njega, da bi ga umorili.

19. Rekó namreč drug drugemu: Glejte, tisti gospod sanj gré.

20. Sedaj torej, dejte, umorimo ga in vrzimo ga v enega tistih vodnjakov, potem rečemo: Huda zver ga je požrla. Skoraj bodemo videli, kaj bode iz sanj njegovih.

21. Ali ko je slišal Ruben, otme ga iz njih rók, govoreč: Ne udarimo ga smrtno.

22. Kajti reče jim Ruben: Ne prelivajte krvi; vrzite ga v tisti vodnjak, ki je v tej puščavi, in ne položite roke nanj; da bi ga otél iz njih roke ter pripeljal ga k svojemu očetu.

23. In tako se zgodi, ko je prišel Jožef k bratom svojim, da ukažejo Jožefu sleči sukunjico svojo, sukunjico tisto pisano, s katero je bil oblečen.

24. In vzemó ga ter vržejo v tisti vodnjak. Vodnjak pa tisti je bil prazen, vode ni bilo v njem.

25. Nato sedejo, da pojedó

jed; ko povzdignejo oči svoje ter vidijo, glej, družbo popotnih Izmaelcev, idočo iz Gilada. Njih velblodi so nosili dišave in mazilo in miro, potujoč, da bi to prinesli v Egipt.

26. In Juda reče bratom svojim: Kaj bode dobička, če umorimo brata svojega in skrijemo kri njegovo?

27. Dejte, prodajmo ga onim Izmaelcem, in roka naša ne bodi mu sovražna, ker je brat naš, meso naše. Njega pa so poslušali bratje njegovi.

28. Ko so torej mimo šli neki kupci Midjanski, izvlečejo ter potegnejo Jožefa iz vodnjaka in prodadó Jožefa Izmaelcem za dvajset srebrnikov. Ti pa odpeljejo Jožefa v Egipt.

29. Ko se je pa vrnil Ruben k vodnjaku, glej, ni bilo Jožefa v tistem vodnjaku; in raztrga oblačila svoja.

30. Zato se vrne k bratom svojim in reče: Dečka onega ni, jaz pa kam naj se obrnem?

31. Nato vzemó suknjico Jožefovo in zaklavši kozliča pri sesci, pomočijo tisto suknjico v kri njegovo.

32. Potem pošljejo suknjico tisto pisano in velé, prinesiti jo k svojemu očetu, ter rekó: To smo našli; spoznaj sedaj, jeli ta suknjica sina tvojega ali ne.

33. On pa spoznavši jo re-

če: Suknjica je sina mojega, huda zver ga je požrla. Gotovo je Jožef raztrgan.

34. In Jakob razporje oblačila svoja ter obdá z žimnikom ledja svoja; in žaloval je po sinu svojem mnogo dní.

35. In dasi so vstali vsi sini njegovi in vse hčere njegove tolažit ga, branil se je tolažila rekoč: *Ne*, kajti dol pojdem k sinu svojemu v grob; jokal je tudi oče njegov za njim.

36. Midjani pa prodadó ga v Egipt, Potifarju, dvorniku Faraonovemu, poveljniku straže.

XXXVIII. POGLAVJE.

Zgodi se pa v tistem času, ko je šel Juda od bratov svojih dol, da se ustavi pri nekem Adulamljanu, katerega ime je bilo Hira;

2. In ko je Juda videl tam hčer nekega Kanaanejca, kateremu je bilo ime Sua, vzame jo *za ženo*, ter se združi z njo.

3. In tako spočne ona ter rodi sina, katerega je imenoval Era.

4. Nato spočne *ona* v drugo ter rodi sina, katerega je imenoval Onana.

5. Potem zopet rodi še sina, katerega je imenovala Sela; bil je pa Juda v Kezibu, ko je ona tega rodila.

6. Juda pa vzame Eru, pr-

vencu svojemu, ženo, kateri je bilo ime Tamara.

7. Ali zgodi se, ker je Er, prvenec Judov, hudoben bil v očéh Gospodovih, da ga v smrt obsodi Gospod.

8. Tedaj ukaže Juda Onanu: Združi se s ženo brata svojega, in na ime bratovo vzemi jo; tako zbúdi seme svojemu bratu.

9. Vedel je pa Onan, da tisto seme ne bode njegovo; zato se je zgodilo, če je kdaj hotel združiti se z brata svojega ženo, da je iztresel na tla, da bi ne dal semena svojemu bratu.

10. Ali hudobno se je videlo v očéh Gospodovih, kar je počenjal on, in v smrt obsodi tudi njega.

11. Zatorej reče Juda Tamari, snahi svoji: Ostani vdova v hiši svojega očeta, dokler ne dorase Šela, sin moj; dejal je namreč: da bi ne umrl tudi ta, kakor bratje njegovi. Tako otide Tamara in ostane v hiši svojega očeta.

12. Ko pa je bilo preteklo mnogo dní, umre hči Suetova, Judova žena: in Juda, da bi se potolažil, šel je gor k strižcem čede svoje, on s Hirom, prijateljem svojim, Adulamljanom v Timno.

13. Ko se je to poročilo Tamari govoreč: Glej, tast tvoj gre gor čedo svojo strič;

14. Sleče oblačila vdovstva

svojega, odene se sè zagrinjalom ter sede na razpotji na potu proti Timni. Videla je namreč, da je Šela odrasel, ona pa da mu ni bila dana za ženo.

15. Ko jo je pa videl Juda, menil je, da je kurba, kajti zagrnila je bila obličje svoje.

16. Vstavi se torej pri njej na tistem potu ter reče: Dej, prosim, naj se združim s teboj; ni namreč vedel, da je snaha njegova. Ona pa reče: Kaj mi daš, da se združiš z menoj?

17. In on reče: Poslati ti hočem kozliča pri sesci iz čede. Ona pa mu reče: Daj mi zastavo, dokler mi ga ne pošlješ.

18. Tedaj reče: Kakošno naj ti dam zastavo? In ona reče: Pečatnik svoj, in pót-nik svoj in palico svojo, ki je v roki tvoji. In tako ji dá ter združi se z njo, in spočela je od njega.

19. Nato vstane *Tamara* in otide ter sleče zagrinjalo svoje, in obleče oblačila svojega vdovstva.

20. Juda pa pošlje kozliča pri sesci tistega po prijatelji svojem, onem Adulamljanu, da dobi nazaj zastavo svojo iz roke tiste ženske; ali ne najde je.

21. In ko je povpraševal moše *tistega* kraja, kjer je bila ona, govoreč: Kje je kur-

ba tista, *ki* je bila na onem razpotji, pri tem potu? Rekó: Ni bilo tu kurbe.

22. Zato vrnivši se k Judi reče: Nisem je našel; dà, ljudje tistega kraja so rekli: Ni bilo tu kurbe.

23. In Juda reče: Kar je prejela, ohrani si naj, da ne bodemo v zaničevanje. Glej, poslal sem bil onega kozliča, ti pa je nisi našel.

24. Prigodi se pa, ko je tekel skoraj tretji mesec, da se poroči Judi govoreč: Kurballa se je Tamara, snaha tvoja, in glej, tudi noseča je iz kurbanja. Zato reče Juda: Peljite jo ven, da se sežgè.

25. Peljali so jo ven, ko pošlje ona k tastu svojemu, človeka, da naj reče: Od moža, katerega je to, noseča sem jaz. In reče: Spoznaj, prosim, čegavo je to: pečatnik, in pótnik, in palica ta.

26. To spoznavši Juda reče: Pravičnejša je od mene, ker je nisem dal Seli, sinu svojemu: in ni je več spoznal od tistih mál.

27. Bilo je naposled o času, ko je rodila (glej pa dvojčka v njenem telesu),

28. Bilo je, pravim, ko je rodila, da *njiju eden* pomoli roko svojo; in babica vzame rudečo *nit* ter jo priveže na roko njegovo, govoreč: Ta pride najprej na svet.

29. Ali bilo je, ko *ta* nazaj

potegne roko svojo, in glej, brat njegov pride na svet, da reče ona: Kakor si ti prodril, tvoj je prodor. Zato ga je imenovala Peresa.

30. Potlej pa izide brat njegov, na katerega roki je bila tista *nit* rudeča; in imenovala ga je Zereja.

XXXIX. POGlavJE.

Jožefa torej pripeljejo dol v Egipt, in kupi ga Potifar, dvornik Faraonov, straže poveljnik, mož Egipčan, iz roke Izmaelcev tistih, ki so ga bili pripeljali tja.

2. Bil je pa Gospod z Jožefom, da se mu je dobro godilo, dokler je bil v hiši svojega gospoda.

3. Ko je torej videl gospod njegov, da je Gospod z njim, in da vse, kar je on počenjal, Gospod blagoslavlja v roki njegovih,

4. Našel je Jožef milost v očéh njegovih, tako da mu je stregel. Slednjič ga postavi čez hišo svojo, in vse, kar je imel, dá v roko njegovo.

5. In bilo je, odkar ga je bil postavil čez hišo svojo in vse, kar je imel, da je Gospod blagoslovil hišo tistega Egipčana zaradi Jožefa; blagoslov namreč Gospodov bil je v vsem, kar je imel on doma in na polji.

6. Zato je puščal vse, kar je imel, v roki Jožefovi, in ni se

pečal z njim za nobeno stvar, razen za hrano, katero je on užival. Bil je pa Jožef lepe postave in lepega obličja.

7. Zgodi se torej po teh dogodkih, da povzdigne žena gospoda njegovega oči svoje v Jožefa, in reče: Lezi z menoj.

8. On pa se brani ter reče gospoda svojega ženi: Glej, gospod moj se ne peča z menoj, kaj *se godi* v tej hiši, nego vse, kar ima, dal je v roko mojo.

9. Še sam ni večji od mene v tej hiši; kajti ničesar mi ni odtegnil razen tebe, v kolikor si žena njegova. Kako bi torej jaz storil to zlo največje in grešil zoper Boga?

10. Tako je bilo, ko je ona ogovarjala Jožefa vsak dan; ni ji privolil, da bi ležal poleg nje, da bi bil z njo.

11. Zgodi se pa nekega takega dné, ko je prišel *Jožef* domov opravljat delo svoje, da ni bilo nikogar iz domačinov tam notri.

12. Tedaj ga zgrabi ona za obleko njegovo govoreč: Lezi z menoj. *On* pa pustivši obleko svojo v njeni roki pobegne ter izide iz hiše.

13. Bilo je torej, ko je videla ona, da je pustil obleko svojo v njeni roki, in pobegnil iz hiše,

14. Da pokliče domačine svoje in jim reče govoreč:

Glejte, pripeljal nam je moža Hebrejca, da nas sramoti. Prišel je bil k meni, da bi ležal z menoj, ali zavpila sem z glasom velikim.

15. In tako se prigodi, ko je on slišal, da sem povzdignivši glas svoj klicala, da je pustivši obleko svojo poleg mene pobegnil in izšel iz hiše.

16. Položi pa obleko njegovo poleg sebe, dokler pride gospod njegov v hišo svojo.

17. Nato ga ogovori s takimi besedami, govoreč: Prišel je bil k meni tisti hlapec Hebrejec, katerega si nam pripeljal, da bi me sramotil.

18. Prigodilo se je pa, ko sem klicala povzdignivši glas svoj, da je pustivši obleko svojo poleg mene pobegnil iz hiše.

19. Bilo je pa, ko je gospod njegov slišal žene svoje besede, s katerimi ga je ogovarjala, govoreč: Gotovo, to mi je storil hlapec tvoj, da se raztogoti.

20. Zato ga zgrabi gospod Jožefov, ter ga dá *odpeljati* v stolp okrogel, v kraj, kjer so bili zvezani jetniki kraljevi, da naj bode Jožef tam v stolpu okroglem.

21. Ali Gospod je bil z Jožefom, stegnivši nanj blagovoljnost *svojo*, in storil je, da je našel milost pri poveljniku stolpa.

22. In tako izroči poveljnik

stolpa Jožefu vse zvezane v stolpu, in kar delajo navadno tam, to je delal sam.

23. Poveljnik stolpa ni se pečal prav za nobeno stvar, katera je bila v roki Jožefovi, zato ker je bil Gospod z njim; kajti kar je počel on, blagoslavljal je Gospod.

XL. POGlavJE.

Bilo je pa po teh dogodkih, ko sta se pregrešila točaj in pekar zoper gospoda svojega, kralja Egiptovskega.

2. Raztogotivši se torej Faraon zoper dva dvornika svojega, zoper velikega točaja in zoper velikega pekarija,

3. Izroči ju v ječo, v hišo poveljnika straže, v stolp okrogli, v kraj, kjer je bil zvezan Jožef.

4. In poveljnik straže izroči ju Jožefu, da jima streže; in bila sta v ječi mnogo dni.

5. Imela sta pa sanje oba, vsak sanje svoje v isti noči, primerne razlaganju sanj, katera sta imela oba, točaj tisti in pekar kralja Egiptovskega, ki sta bila zvezana v tistem stolpu.

6. Ko je torej prišel zjutraj Jožef k njima, pogledavši ju, zapazi, da sta, glej, žalostna.

7. In vpraša služnika Faraonova, ki sta bila z njim v ječi, v hiši svojega gospoda, govoreč: Zakaj sta obraza vašina pobita danes?

8. Ona pa mu rečeta: Sanje sva imela oba; ali nikogar ni, da jih razloži. Reče pa jima Jožef: Ali ni razlaganje Božje? Povejta mi, prosim.

9. Pové torej veliki točaj sanje svoje Jožefu in reče mu: V sanjah mojih, glej, bila je vinska trta pred menoj.

10. Na tisti trti tri mladike; ona je tedaj kakor poganjala, razevela se, in grozdje njeno rodilo je jagode zrele.

11. Bila je pa kupa Faraonova v roki moji; vzel sem torej one zrele grozde in ožemal jih v kupo Faraonovo; in podal sem kupo samo Faraonu v roko.

12. Njemu pa reče Jožef: To je razlaganje njih: Tiste tri mladike so trije *dnevi*.

13. Ko bode še trelji dan, pregledoval te bode Faraon, in to tako, da te postavi nazaj v stanje tvoje, in podaš kupo Faraonovo v roko njegovo, po navadi prejšnji, ko si bil točaj njegov.

14. Če se torej spomniš mene pri sebi, ko se ti bode dobro godilo, tedaj izkaži, prosim, blagovoljnost do mene; ali pa omeni mene pred Faraonom in stóri, da izidem iz té hiše.

15. Kajti prav po tatinsko bil sem ukraden iz dežele Hebrejske; dà, tudi tukaj nisem storil ničesar, za kar bi bil dejan v to jamo.

16. Ko je pa videl véliki pekar, da je dal dobro razlaganje, reče Jožefu: Tudi meni se je *zdelo* v sanjah mojih, da so *bile*, glej, tri pletenice z gostimi luknjami na glavi moji,

17. V najvišji pa pletenici bila je kopica iz vsakoršnih jedi Faraonovih, dela pekarjevega; nato so tiči zobali *jedi* iz pletenice tiste na glavi moji.

18. Njemu odgovori Jožef ter reče: To je razlaganje njih: Tiste tri pletenice so trije dnevi.

19. Ko bode še tretji dan, Faraon pregledujoč stori, da te ne bode več, in obesi te na les, in tiči bodo zobali meso tvoje s tebe.

20. Tisto pa se je zgodilo še tisti tretji dan, rojstva dan Faraonovega, ko je napravil poedinjo vsem hlapcem svojim; pregledoval je namreč velikega točaja in velikega pekarja med svojimi hlapci.

21. In velikega točaja postavi zopet v službo, da podaja kupo Faraonu v roko.

22. Velikega pekarja pa obesi; kakor jima je bil razložil Jožef.

23. A veliki točaj ni se spomnil Jožefa, nego pozabil ga je.

XLI. POGlavJE.

Bilo je pa, ko je pretekel ravno dveh let čas, ko se je Faraonu sanjalo, da, glej, stoji poleg nekega potoka.

2. Glej pa iz tistega potoka vziđe sedem krav lepih in debelih, katere so se pasle po travi.

3. Nato, glej, sedem družih krav vziđe za njimi iz tistega potoka, grdih in suhih, katere so stale poleg onih krav na bregu onega potoka.

4. Tiste grde in suhe krave pa požró onih sedem krav lepih in debelih; tedaj se zbudi Faraon.

5. Ali zopet zaspi in sanja se mu vdručič. Glej pa sedem klasov dviguje se z enegastebila, polnih in lepih.

6. Nato glej, sedem klasov drobnih, ki jih je sever osmodil, pride za njimi.

7. Tisti drobni klasovi pa pogoltnejo tistih sedem klasov debelih in polnih; in ko se Faraon zbudi, glej sanje.

8. Zato se zgodi še tisto jutro, ko je bila zbegana duša njegova, da pošlje in pokliče vse mage egiptovske in vse modrijane svoje; njim pové Faraon sanje svoje, ali nobenega ni bilo, da bi jih razložil Faraonu.

9. Nato ogovori veliki točaj Faraona govoreč: Svojih grehov hočem se spomniti danes.

10. Faraon raztogotivši se zoper hlapce svoje dal me je bil v ječo v hiši poveljnika straže, mene in velikega pekarja.

11. Imela sva pa sanje v isti

ka le-po
ih ra e a e -
noči jaz in on; primerno razlaganju sanj, katere sva imela oba, sanjalo se je nama.

12. Bil je pa tam z nama mladenič Hebrejec, hlapec poveljnika straže, kateri nama je sanje najine razložil, kakor sva povedala; vsakemu primerno sanjam njegovim je razložil.

13. Zgodi se namreč, da je bilo tako, kakor je nama razložil; mene je postavil *Faraon* zopet v moje stanje, onega pa je obesil.

14. Pošlje torej *Faraon* in pokliče *Jožefa*, kateri je bil hitro izpeljan iz tiste jame; potem ko je obril glavo, in preoblekel se, pride k *Faraonu*.

15. Tedaj reče *Faraon Jožefu*: Imel sem sanje, in nikogar ni, da bi jih razložil. Jaz pa sem slišal za te govoriti, da ti umeješ sanje, da jih razložiš.

16. Odgovori pa *Jožef Faraonu* govoreč: Ni pri meni; Bog bode odgovoril in povedal srečo *Faraonu*.

17. Reče torej *Faraon Jožefu*: V sanjah svojih, glej, stal sem na bregu nekega potoka.

18. Glej, pravim, iz tistega potoka vzide sedem krav, debelih in lepih, katere so se pasle po travi.

19. Nato, glej, sedem družih krav vzide za njimi, suhih

in grdih zlo, in medlih; nisem videl po grdosti njim podobnih v vsej deželi *Egiptovski*.

20. Ali požrle so té krave oglodane in grde onih prejšnjih sedem krav debelih.

21. In dasi so prišle onim v trebuh, ni bilo videti, da so prišle v njih trebuh; tako so ostale grde, kakor prej; in zbudil sem se.

22. V drugo sem videl v sanjah svojih: Glej pa, sedem klasov, kateri so pognali iz enega stebela, polnih in lepih.

23. Nato, glej, sedem klasov drobnih in suhih, ki jih je sever osmodil, pognalo je potem.

24. Tisti drobni klasi pa so pogoltnili onih sedem lepih klasov; in to sem povedal magom, ali nikogar ni bilo, da bi mi razložil.

25. Tedaj reče *Jožef Faraonu*: Sanje *Faraonove* so ene; tisto, kar hoče storiti ón Bog, razodeva *Faraonu*.

26. Tistih sedem krav lepih, sedem je let; in tistih sedem klasov lepih, sedem je let; sanje so ene.

27. Sedem pa krav tistih medlih in grdih vzhajajočih za onimi, bode sedem let; in sedem klasov medlih, ki jih je sever osmodil, bode sedem lakote let.

28. Ta je beseda, s katero je ogovarjal *Faraona*: Kar hoče Bog sam storiti, kaže *Faraonu*.

29. Glej, sedem let pride obilnosti velike po vsej deželi Egiptovski.

30. Ali nastane sedem lakote let za njimi, v katerih se bode pozabila vsa tista obilnost po deželi Egiptovski; trla namreč bode lakota tista to deželo.

31. In ne bode videti obilnosti tiste v tej deželi ravno zaradi lakote potem, zato ker huda bode silno.

32. Da so se pa ponovile sanje pri Faraonu dvakrat, *zgodilo se je*, ker je Bog to stvar sklenil sam, in naglo izpolni jo Bog.

33. Zdaj torej naj poskrbi Faraon za moža razumnega in modrega, katerega naj postavi čez deželo Egiptovsko.

34. Skrb bodi ta Faraonova, in oblastnike naj postavi tej deželi, da pobere petino *priidelkov* dežele Egiptovske v tistih sedmih letih obilnosti.

35. Oni naj zberó vse žito tistih dobrih let, ki pridejo, in znesó naj živež Faraonu pod roko, vse žito po posameznih mestih, in shranijo,

36. Da bode tisto v zalogo prebivalcem té dežele za tistih sedem lakote let, katera bode v deželi Egiptovski, da ne pogine dežela ta od lakote tiste.

37. Ko se je pa to dobro *videlo* v očeh Faraonovih in v očeh vseh hlapcev njegovih,

38. Reče Faraon hlapcem svojim: Ali bi mogli najti moža temu enakega, v katerem je duh Božji?

39. Nato reče Faraon Jožefu: Ker ti je Bog razodel vse to, nihče ni razumen in moder kakor ti.

40. Ti bodeš čez hišo mojo, in na usta bode te poljubljalo vse ljudstvo moje; samo za ta prestol bodem večji od tebe.

41. Dalje reče Faraon Jožefu: Glej, stavim te čez vso deželo Egiptovsko.

42. In Faraon sname prstan svoj z roke svoje, ter ga natakne na roko Jožefovo; in veli mu obleči oblačila iz tančice in verižico zlato dene mu okolo vratú.

43. In ukaže mu, naj sede na voz družnikov, ki bode *drugi* za njim, in zapoveduje se naj, da naj se pripogibljejo kolena pred njim; ker ga je namreč postavil čez vso deželo Egiptovsko.

44. Slednjič reče Faraon Jožefu: Jaz sem Faraon; vendar pa brez tebe ne vzdigne nihče roke svoje ali noge svoje po vsej deželi Egiptovski.

45. Imenoval pa je Faraon ime Jožefovo Sofnat-paanea, in dal mu je Asenato, hčer Potifereja, svečenika Onskega, za ženo, ko je izšel Jožef *obhodit* deželo Egiptovsko.

46. Imel pa je Jožef trideset let, ko je stal pred Faraonom,

kraljem Egiptovskim; in ko je Jožef izšel izpred obličja Faraonovega, obhodil je vso deželo Egiptovsko.

47. Rodila pa je zemlja v tistih sedmih letih obilnosti obilo.

48. Zbral je torej v sedmih letih vse žito, kar ga je bilo v deželi Egiptovski, in shranil je žito po mestih; žito polja vsakega shranil je v njem.

49. Tako je Jožef nabral živeža silno mnogo, kakor peska morskega, tako da je jenjal šteti, ker ga je bilo brez števila.

50. Jožefu pa sta se rodila dva sina, ko ni bilo še nobenega lakote leta, katera mu je rodila Asenata, hči Potifereja, svečenika Onskega.

51. In imenoval je Jožef prvenca Manase; kajti, reče, Bog dáje mi pozabiti vse trpljenje moje, tudi od vse rodovine mojega očeta.

52. Druzega pa imenoval je Efrajim; kajti, reče, rodovitnega me je naredil Bog v deželi ponižanja mojega.

53. Ali ko je bilo preteklo tistih sedem let obilnosti, katera je bila v deželi Egiptovski,

54. Ko je nastopilo tistih sedem lakote let, kakor je bil naprej povedal Jožef, bila je lakota po vseh pokrajinah, v vsej pa deželi Egiptovski bilo je hrane.

55. Slednjič pa, ko je vsa

dežela Egiptovska lakoto trpela, vpilo je ljudstvo proti Faraonu zaradi hrane; ali Faraon reče vsem Egipčanom: Idite k Jožefu, kar vam veli, storite.

56. In ko je bila lakota po vesoljnem površji tiste dežeje, odpre Jožef vse *žitnice*, v katerih je bilo živeža; in prodajal je Egipčanom, ko je bila huda postala lakota v deželi Egiptovski.

57. In tudi iz vsake pokrajine hodili so v Egipt k Jožefu kupovat; zato ker je bila huda postala lakota v vsaki pokrajini.

XLII. POGLAVJE.

Ko je torej videl Jakob, da je živeža v Egiptu, reče Jakob sinom svojim: Zakaj se gledate drug druzega?

2. Glejte, reče, slišal sem, da je živeža v Egiptu; idite tja dol in nakupite nam ondi, da bomo živeli in ne umremo.

3. Šlo je torej deset bratov Jožefovih dol, nakupit živeža iz Egipta;

4. (Benjamina pa, brata Jožefovega, ni poslal Jakob z brati njegovimi, ker je dejal, da ga ne zadene poguba.)

5. In pridejo sinovi Izraelovi kupovat med drugimi, ki so prihajali, ker je bila ista lakota v deželi Kanaanski.

6. Jožef pa, tisti, ki je imel

oblast v oni pokrajini, skrbel je tudi za prodajanje vsemu ljudstvu v deželi. Ko so torej prišli bratje Jožefovi, priklonijo se mu ponižno do tâl.

7. In Jožef, ko je videl brate svoje, spozna jih, todà delal se jim je tujega ter nagovori jih trdo in reče jim: Odkod ste prišli? Rekó pa mu: Iz pokrajine Kanaanske kupit žita.

8. Spoznal je torej Jožef brate svoje, dasi ga oni niso spoznali.

9. In spomnivši se Jožef tistih sanj, katere je imel o njih, reče jim: Ogleduhi ste, prišli ste ogledat gole kraje té dežele.

10. Oni pa mu rekó: Ne, gospod; hlapci tvoji so prišli kupit žita.

11. Mi vsi smo sinovi enega moža; poštene smo, nikdar niso bili ogleduhi hlapci tvoji.

12. On pa jim reče: Nikakor, kajti prišli ste ogledat gole kraje té dežele.

13. Slednjič rekó: Dvanajst bratov bilo je nas, hlapcev tvojih, enega moža v pokrajini Kanaanski sinovi; najmlajši izmed nas, glej, je pri očetu našem danes, enega pa ni več.

14. Reče jim Jožef: To je tisto, kar sem vam rekel govoreč: Ogleduhi ste.

15. To bodi izkušnja vaša: kakor *gotovo* živi Faraon, ne

pojdete od tod, dokler ne pride sem brat vaš najmlajši.

16. Pošljite enega izmed vas, kateri naj pripelje brata vašega; vi pa bodite jetniki, da se izkusijo besede vaše, jeli resnica pri vas; če pa ne, kakor *gotovo* živi Faraon, vi ste ogleduhi.

17. In tako jih vrže v ječo tri dni.

18. Potem reče jim Jožef tretji dan po tem: To storite in živite; Boga onega bojim se jaz.

19. Če ste poštene, ostane naj eden brat izmed vas zvezan na mestu ječe vaše; vi pa otidite, odnesite živež in če kake stvari stradajo rodbine vaše.

20. Nato pripeljite brata svojega najmlajšega k meni, da se za resnične izkažejo besede vaše in ne umrete. In oni storé tako.

21. Nato rekó drug drugemu: Res, krivi smo zaradi svojega brata, ki smo videli stisko duše njegove, ko nas je prosil, a vendar nismo poslušali; zato nas je zadela ta stiska.

22. In odgovori jim Ruben, govoreč: Ali vam nisem prigovarjal rekoč: Ne grešite zoper tega mladeniča? Ali niste poslušali; zato se tudi, glejte, terja kri njegova.

23. Oni pa niso vedeli, da

Jožef umé, zato ker je bil tolmač med njimi.

24. Ali obrnivši se od njih jokalkal se je *Jožef*; nato obrnivši se zopet k njim ogovori jih in vzemši izmed njih Simeona zveže ga pred njih očmi.

25. In zapové *Jožef*, da naj napolnijo njih priprave z živežem, ter vrnejo po vrhi denar njih vsakemu v svojo vrečo in jim podelé brašna na pot; skrbel je sploh, da se je prav ravnalo z njimi.

26. Naloživši torej živež svoj na osle svoje, otidejo od ondód.

27. Ko je pa razvezal eden izmed njih vrečo svojo, da bi dál klaje svojemu oslu na nekem prenočišči, in je videl denar svoj, ki je bil, glej, vrhu vreče njegove,

28. Reče bratom svojim: Vrnil se mi je denar moj, in glejte ga v vreči moji; zato jim upade srce in prestrašijo se in drug drugemu rekó: Kaj nam je to storil Bog?

29. Ali ko pridejo k Jakobu, očetu svojemu, v pokrajino Kanaansko, povedó mu vse, kar se jim je bilo prigodilo, govoreč:

30. Trdó je z nami govoril tisti mož, one dežele gospod, in sprejel nas je kakor ogleduhe tiste dežele.

31. Ali ko smo mu rekli: Pošteni smo, nikdar nismo bili ogleduhi,

32. Dvanajst bratov nas je bilo, našega očeta sinovi; enega ni več; in najmlajši je danes pri očetu našem v deželi Kanaanski,

33. Reče nam tisti mož, one dežele gospod: Tako bodem spoznal, da ste pošteni: brata izmed vas enega pustite pri meni, in tisto, česar stradajo rodbine vaše, vzemite ter otidite.

34. Potlej pripeljite brata svojega najmlajšega k meni, da spoznam, da niste ogleduhi, nego poštenjaki; brata vašega dám vam nazaj, in trži-ti boste smeli po tej deželi.

35. Zgodi se pa, ko so praznili vreče svoje, da je imel, glej, vsak svoj zavitek denarja svojega v vreči svoji; ko so torej videli zavitke svojega denarja, bali so se oni in njih oče.

36. In reče jim Jakob, njih oče: Pripravljate me ob otroke; *Jožefa* ni več, in *Simeona* ni več, in *Bejamina* bi mi radi vzeli; zoper mene je vse to.

37. Ali *Ruben* ogovori očeta svojega govoreč: Ta dva sina moja daj v smrt, ako ga ne pripeljem zopet k tebi. Izroči ga meni v roko, in jaz ga pripeljem zopet k tebi.

38. In on reče: Ne pojde dol sin moj z vami; kajti brat njegov je umrl, in ta sam je ostal; če njega zadene pogu-

ba na tem potu, na katerega se pripravljate, tako pripravite sivo glavo mojo po žalosti v grob.

XLIII. POGLAVJE.

V tem je lakota hujša postajala v deželi.

2. Bil je torej, ko so bili pojedli tisti živež, katerega so bili prinesli iz Egipta, da jim ukaže njih oče: Pojte zopet, kupite nam malo žita.

3. Ali Juda ga ogovori govoreč: Resno nam je zatrnil ón mož govoreč: Videli ne boste obličja mojega, ako ne bode brata vašega z vami.

4. Če hočeš poslati brata našega z nami, pojdemo dol in kupimo ti žita.

5. Ako *ga* pa nočeš poslati, ne pojdemo dol; kajti ón mož nam je rekel: Videli ne boste obličja mojega, ako ne bode brata vašega z vami.

6. Tedaj reče Izrael: Zakaj ste mi hudo storili, ker ste povedali onemu možu, ali imate še brata?

7. Oni pa rekó: Skrbno je popraševal on mož po nas in po sorodbini naši govoreč: Ali še živi vaš oče? ali imate brata? In povedali smo mu po tistih besedah. Ali smo mogli kako vedeti, da nam poreče: Dejte, da pride sem vaš brat?

8. Potlej reče Juda Izraelu, svojemu očetu: Pošlji tega

dečka z menoj, in vstanemo ter otidemo, da bomo žive in ne umremo, mi in ti in otročiči naši.

9. Jaz sem porok zanj, iz moje roke terjaj ga nazaj; ako ga ne pripeljem zopet k tebi in ga ne postavim préd te, bodem naj kriv zoper tebe vse dni.

10. Kajti ko bi ne bili odlašali, bili bi se že dvakrat vrnili v tem času.

11. Reče torej Izrael, njihov oče: Če je že tako, storite to; vzemite od najdražjih stvari té pokrajine v posodah svojih, in nesite darilo onemu možu: malo balzama, in malo medú, dišav in mire; orehov terebintovih in mandeljnov.

12. Denarja tudi vzemite dvojno mero v roko svojo; tisti denar pa, kateri je bil vrnen na vrhu vreč vaših, vzemite ter nesite nazaj v roki svoji; morebiti je pomota.

13. Tudi brata svojega vzemite, ter vstanite, vrnite se k ónemu možu.

14. *Bog* pa silni vsemogočni daj vam *najti* usmiljenje pred onim možem, da vam izpusti onega brata vašega in Benjamin. Jaz pa kader bodem brez otrok, bodem brez otrok.

15. Tedaj vzemó oni ljudje tisto darilo in vzemó denarja še enkrat toliko v roko svojo z Benjaminom ter vstanejo

in otidejo dol v Egipt ter stopijo pred obličje Jožefovo.

16. Ko je pa videl Jožef Benjamina z njimi, reče tistemu, ki je bil čez hišo njegovo: Pelji noter té ljudi in zakolji živali ter pripravi; z menoj namreč bodo jedli ti ljudje opoludné.

17. In ón mož stori, kakor je bil ukazal Jožef. Peljal je ón mož tiste ljudi v hišo Jožefovo.

18. Ali bali so se tisti ljudje, ko jih je peljal v Jožefovo hišo, ker so rekli: Zaradi tistega denarja, ki je bil položen prej v vreče naše, pelje nas noter, da se zvrne nad nas in plane na nas, in da vzame za sužnje nas in osle naše.

19. In pristopivši k onemu možu, kateri je bil čez hišo Jožefovo, ogovoré ga med vrati hiše njegove.

20. In rekó: Čuj nas, gospod, prišli smo bili že préd kupit žita.

21. Prigodi se pa, ko smo prišli v neko prenočišče, da razvežemo vreče svoje in, glej, denar vsakega je na vrhu vreče svoje, denar naš po teži svoji; prinesli smo *ga* torej nazaj v rokah svojih.

22. In še družega denarja smo prinesli, ko smo šli dol, v rokah svojih, da kupimo žita. Ne vemo, kdo je položil denar naš v vreče naše.

23. In *on* reče: Mir vam, ne bojte se; Bog vaš in očeta vašega Bog dal vam je zaklad v vreče vaše; denar vaš je prišel do mene. In izpelje k njim Simeona.

24. Pripelje torej ón mož tiste ljudi v hišo Jožefovo; in ko *jim* je bil dal vode, da umijó noge svoje, dá tudi klaje njih oslom.

25. V tem so pripravljali darilo svoje, kader pride Jožef proti poludnevi, kakor so slišali, da bodo tam uživali jed.

26. Ko je pa Jožef prišel domóv, prinesó noter k njemu tisto darilo, katero *so imeli* v rokah svojih, in priklonijo se mu do tál.

27. In on jih vpraša, kako se jim godi, ter reče: Ali se dobro godi vašemu očetu, starčku onemu, o katerem ste govorili? Ali še živi?

28. Oni pa rekó: Dobro se godi hlapcu tvojemu, našemu očetu, on še živi; in pripognivši téme priklonijo se.

29. Nato povzdignivši oči svoje ogledoval je Benjamina, brata svojega, matere svoje sina, ter reče: Tá le *je* tisti brat vaš najmlajši, o katerem ste mi govorili? In reče: Bog ti bodi milosten, sin moj.

30. Jožef pa, ker mu je srce plalo od usmiljenja svojega proti bratu svojemu, poišče naglo, kje bi se izjokal; in

vnide v neko stanico ter jokal je v njej.

31. Potem umivši obraz svoj izide, ter premagujoč se reče: Prinesite jed.

32. In tako prinesó njemu posebe, in njim posebe; Egipčani pa so jedli pri njem posebe; kajti Egipčani niso smeli jesti s Hebrejci; ker to je nagnjusno v Egiptu.

33. Sedeli so pa pred njim: prvenec po prvenstu svojem, in mlajši po mlajših letih svojih, tako da so se čudili in drug drug zega gledali tisti ljudje.

34. In vzemši jedi pred seboj pošiljal je k njim, in večji je bil delež Benjaminov nego deleži onih posameznih petkrat. Tako so se gostili in dosti so pili z njim.

XLIV. POGlavJE.

Nato zapové tistemu, ki je bil čez hišo njegovo, govoreč: Napolni vreče teh ljudí s žitom, kolikor bodo mogli nesti, in položi denar vsakega na vrh svoje vreče.

2. Kupo pa mojo, kupo srebrno položi na vrh vreče najmlajšega, in denar za žito njegovo. In tako stori po besedi Jožefovi, katero je govoril.

3. Danilo se je, ko so bili odpuščeni tisti ljudje, sami s svojimi osli.

4. Oni so bili izšli iz tistega mesta in prišli ne daleč, ko

reče Jožef tistemu, ki je bil čez hišo njegovo: Vstani, pojdi za tistimi ljudmi; in ko jih dojdeš, reci jim: Zakaj vračate húdo za dobro?

5. Ali ni tista kupa, iz katere pije gospod moj? In ni on po njej spoznal z gotovim dokazom, kakošni ste? Hudo ste ravnali, ko ste to storili.

6. Dojde jih torej in ogovori s takimi besedami.

7. Oni pa mu rekó: Zakaj govori gospod naš take besede? Tega ne, da bi hlapci tvoji storili tako stvar.

8. Glej, denar, katerega smo našli na vrhu vreč svojih, prinesli smo zopet k tebi iz pokrajine Kanaanske; kako bi bili torej ukradli iz hiše tvojega gospoda srebro ali zlato?

9. Pri katerem izmed hlapcev tvojih se najde, on naj umre; dà celo, mi bodemo hlapci našemu gospodu.

10. On pa reče: Prav tako, kakor ste rekli, bodi; pri katerem se najde, on mi boði hlapec, vi pa bodite nedolžni.

11. Hiteli so torej deti vsak svojo vrečo na tla, in razvežejo vsak svojo vrečo.

12. In on je preiskoval, od najstarejšega počensí in pri najmlajšem končavši: najde pa se kupa v vreči Benjaminovi.

13. Tedaj razporjejo oblčila svoja, in naložé breme

vsak na svojega osla, in vrnejo se v tisto mesto.

14. Juda torej pride z brati svojimi v hišo Jožefovo, ko je bil on še tam; in pred obličje njegovo padejo na tla.

15. Reče pa jim Jožef: Kakošna je tista pregreha, katero ste storili? ali niste vedeli, da mož, kakoršen sem jaz, more zvedeti po gotovem dokazu?

16. Tedaj reče Juda: Kaj bi rekli gospodu mojemu? kaj bi pravili? ali kako bi se opravičili? Bog sam je našel krivico hlapcev tvojih, glej, mi smo hlapci mojemu gospodu, mi in on, v katerega roki se je našla tista kupa.

17. In *on* reče: Ne tako, da bi jaz to storil; mož tisti, v katerega roki se je našla kupa, on mi bodi hlapec; vi pa idite v miru gor k svojemu očetu.

18. Ali Juda pristopivši k njemu reče: *Ouj* me, gospod moj. Govori naj, prosim, hlapec tvoj besedo, ko posluša gospod moj, in ne razsrđi se zoper hlapca svojega; ti namreč si prav kakor Faraon.

19. Gospod moj je vprašal hlapce svoje govoreč: Imate li očeta ali brata?

20. Rekli pa smo gospodu mojemu: Imamo očeta staroga in starosti otroka, *brata* najmlajšega; brat pa njegov je umrl, in ostal je on sam od

matere svoje, zato ga silno ljubi oče njegov.

21. Rekel si hlapcem svojim: Dejte, da pride dol k meni, in ga vidim sè svojimi očmi.

22. In če prav smo rekli mojemu gospodu: On deček ne bode mogel zapustiti svojega očeta; kakor hitro zapusti očeta svojega, umre oče,

23. Rekel si hlapcem svojim: Ako ne pride dol brat vaš najmlajši z vami, ne bode več potem videli mojega obličja.

24. In bilo je, ko smo prišli gor k hlapcu tvojemu, mojemu očetu, da mu poročimo besede mojega gospoda.

25. Ko je potem rekel naš oče: Vrnite se, kupite nam malo žita,

26. Rekli smo: Ne moremo iti dol; ali če bode brat naš najmlajši z nami, pojdemo; ker ne moremo videti obličja onega moža, ako ne bode tega brata našega najmlajšega z nami.

27. Rekel pa je nam hlapec tvoj, moj oče: Vi veste, da mi je dva rodila žena moja;

28. Ko je pa šel prvi od mene, rekel sem: Gotovo je raztrgan, in nisem ga videl do sedaj.

29. Ako torej odpeljete tudi tega izpred mojega obličja, in ga zadene poguba, pripravite sivo glavo mojo v grob od nesreče.

30. Zdaj torej, kader pridem k hlapcu tvojemu, mojemu očetu, če tega dečka ne bode z nami, kakor je duša njegova navezana na tega dušo,

31. Zgodi se, da umre, ko bode videl, da ni tu dečka; tako bodo hlapci tvoji sivo glavo hlapca tvojega, našega očeta, od žalosti spravili v grob.

32. Ker je hlapec tvoj porok za tega dečka pred očetom mojim, govoreč: Ako ga ne pripeljem nazaj k tebi, kriv naj bodem zoper očeta svojega vse dni,

33. Zato naj ostane sedaj, prosim, hlapec tvoj na mestu tega dečka hlapec mojemu gospodu; ta deček pa naj gré gor sè svojimi brati.

34. (Kajti kako naj grem gor k očetu svojemu, ko tega dečka ne bode z menoj?) Naj ne vidim bridkosti, ki bode zgrabila mojega očeta!

XLV. POGLAVJE.

Ko se torej Jožef ni mogel več premagovati pred vsemi pričujočimi, zavpije: Dejte, da izidesleherni od mene. Tako ni ostal nobeden pri njem, ko se je Jožef spoznati dal svojim bratom.

2. Tedaj zažene glas svoj z jokom, tako da so slišali Egipčani, slišala je tudi družina Faraonova.

3. In Jožef reče bratom svo-

jim: Jaz sem Jožef, ali še živi moj oče? Ali niso mu mogli odgovoriti bratje njegovi, ker zbegani so bili pred obličjem njegovim.

4. Zato reče Jožef bratom svojim: Približajte se mi, prosim; in približajo se. Nato reče: Jaz sem Jožef, brat vaš, katerega ste prodali v Egipt.

5. Ali sedaj ne žalite se, in ne bodi vam žal v očéh vaših, da ste me prodali sem; kajti zaradi živeža poslal me je Bog pred vami.

6. Že namreč je dve leti lakota v deželi; še je pa pet let, v katerih ne bode oratve ali žetve.

7. Poslal me je torej Bog pred vami, da vas ohrani žive na tem svetu, in da vas v življenji ohrani po rešitvi čudoviti.

8. Sedaj torej nikakor niste vi poslali me sem, nego Bog sam, kateri me je postavil za očeta pri Faraonu in vse hiše gospoda ter oblastnika v vesoljni deželi Egipčovski.

9. Hitite in pojte gor k očetu mojemu ter recite mu: Tako govori sin tvoj Jožef: Postavil me je Bog za gospoda vsemu Egiptu; pridi dol k meni, ne odlašaj;

10. Da bodeš prebival v deželi Gosenski, in mi bodeš sosed ti in sinovi tvoji in sinov tvojih sinovi, in čede tvo-

je in goveda tvoja in vse kar imaš;

11. In da te hranim tam, ker še pet let bude lakota; da ne pogineš v siromaštvu ti in rodbina tvoja in vse, kar imaš.

12. Glejte pa, oči vaše vidi-jo in oči brata mojega Benjamina usta moja, ki z vami govoré.

13. Poročite torej očetu mojemu vso slavo mojo v Egiptu in karkoli ste videli; in hitro pripeljite sem mojega očeta.

14. Nato se oklene vratú brata svojega Benjamina in se zjoka: tudi Benjamin je jokal ob vratu njegovem.

15. In poljubivši vse brate svoje jokal je nad njimi. Potem še le izpregovoré bratje njegovi z njim.

16. Ko se je torej zaslišal ta glas v hiši Faraonovi govoreč: Prišli so bratje Jožefovi, zdelo se je dobro v očéh Faraonu in v očéh hlapcem njegovim.

17. In Faraon veli Jožefu: Reci bratom svojim: To storite, obložite živino svojo, in otidite ter vrnite se v pokrajino Kanaansko.

18. Tam vzemite očeta svojega in rodbine svoje ter vrnite se k meni; in dati vam hočem, kar je najboljšega v Egiptu; tako živite ob rodovitnosti té dežele.

19. Ti pa imaš povelje *reči*:

To storite, vzemite si iz dežele Egiptovske vozov za otročiče svoje in za žene svoje ter prinesite očeta svojega in vrnite se.

20. Oko pa vaše naj se ne žali za orodje vaše: kajti kar je najboljšega v vesoljni deželi Egiptovski, vaše je.

21. Ko so torej tako storili sinovi Izraelovi, dá jim Jožef vozov po ukazu Faraonovem, dá jim tudi brašna na tisti pot.

22. In dá jim vsakemu posebe, da se preoblečejo; Benjaminu pa dá tristo srebrnikov, in da se preobleče petkrat.

23. Očetu pa svojemu pošlje enako deset oslov nesočih od najboljših stvarí v Egiptu; in deset oslic nesočih za živež kruha in jedil očetu svojemu na tisti pot.

24. Naposled pa, ko je odpuščal brate svoje, da otidejo, veli jim: Ne plašite se na tem potu.

25. Tako so šli gor iz Egipta in pridejo v pokrajino Kanaansko k Jakobu, očetu svojemu.

26. Ko so mu poročili govoreč: Jožef še živi, in da je čez vso deželo Egiptovsko, upade mu srce, ker jim ni verjel.

27. Ali ko so povedali pred njim vse besede Jožefove, s katerimi jih je bil ogovoril, in je videl vozé, katere je bil poslal Jožef, da bi ga pripe-

ljali, oživel je duh Jakoba, njih očeta.

28. In Izrael reče: Dovolj, še živi Jožef, moj sin; pojdem in videl ga bodem, predno umrem.

XLVI. POGlavJE.

Napoti se torej Izrael z vsem, kar je imel, in pride v Bersebo, kjer je daroval klalne daritve Bogu očeta svojega Izaka.

2. In ogovorivši Bog Izraela v nočnih prikaznih reče: Jakob, Jakob! Ta pa reče: Glej me.

3. In on reče: Jaz sem Bog on mogočni, očeta tvojega Bog; ne boj se iti dol v Egipt; kajti naredim te ondi očeta velikega naroda.

4. Jaz pojdem s teboj dol v Egipt, in jaz storim, da prideš nazaj, idoč enako s teboj: in Jožef položi roko svojo na tvoje oči.

5. Jakob torej vstane iz Bersebe; in sinovi Izraelovi pripeljejo Jakoba, očeta svojega, in otročiče svoje in žene svoje na vozovih, katere je bil poslal Faraon, da ga pripeljejo.

6. Vzemó tudi živino svojo in blago svoje, katero so bili pridobili v pokrajini Kanaanski, in pridejo v Egipt, Jakob in vesoljno seme njegovo z njim;

7. Sinove svoje in sinov svojih sinove sè seboj, hčere svoje in sinov svojih hčere, skratka: vse seme svoje pripeljal je sè seboj v Egipt.

8. Ta pa so imena Izraelcev, ki so prišli v Egipt, Jakob in sinovi njegovi: prvenec Jakobov Ruben.

9. Sinovi pa Rubenovi: Hanok in Palu in Hesron in Karmi.

10. In sinovi Simeonovi: Jemuel in Jamin in Ohad in Jakin in Sohar; in pa Savel, sin neke Kanaanejke.

11. In Levija sinovi: Gerson, Keat in Merari.

12. In sinovi Judovi: Er in Onan in Sela in Peres sè Zerejem; dasi je bil umrl Er in Onan v pokrajini Kanaanski; a bila sta sinova Peresova Herson in Hamul.

13. In sinovi Isakarjevi: Tola in Puva in Job in Simron.

14. In sinovi Zebulonovi: Sered in Elon in Jahleel.

15. Ti so sinovi Lejini, katere je rodila Jakobu v Padanu v Siriji, in ena hči njena Dina; vseh duš, sinov njegovih in hčer njegovih trideset in tri.

16. In sinovi Gadovi: Sifjon in Hagi, Suni in Esbon, Eri in Arodi in Areeli.

17. In Aserjevi sinovi: Jimna in Jisva in Jisvi in Beriha in Sera, njih sestra; sinovi pa

Berihovi: Heber in Malkiel.

18. Ti so sinovi Zilpini, katero je bil dal Laban hčeri svoji; in ona jih je rodila Jakobu, šestnajst duš.

19. Sinovi Rahele, žene Jakobove: Jožef in Benjamin.

20. Rodili so se pa Jožefu v deželi Egiptovski, katere mu je rodila Āsenata, hči Potiferaja, svečenika Onskega: Manase in Efrajim.

21. In sinovi Benjaminovi: Bela in Bezer in Asbel, Gera in Naaman, Ehi in Rosi, Mupim in Hupim in Ard.

22. Ti so sinovi Rahelini, ki so se rodili Jakobu; vseh duš štirinajst.

23. Sinovi pa Danovi: Kusim.

24. In sinovi Neftalijevi: Jahseel in Guni in Jeser in Silem.

25. Ti so sinovi Bilhe, katero je bil dal Laban Raheli, hčeri svoji; in rodila jih je Jakobu; vseh duš sedem.

26. Vseh duš, kar jih je prišlo z Jakobom v Egipt, ki so izšli iz ledij njegovih, izvzemši žene sinov Jakobovih; vseh duš šestdeset in šest.

27. Sina pa Jožefova, katera sta se mu rodila v Egiptu, dvé duši; tako vseh duš rodbine Jakobove, katera je prišla v Egipt, sedemdeset.

28. Juda pa je bil poslal pred seboj k Jožefu, opomnit ga, da naj mu pride na-

proti v Gosen, da bi se sešla v deželi Gosenski.

29. Jožef torej napreže svoj voz ter ide naproti Izraelu, očetu svojemu, v Gosen: in ko ga je zagledal Jakob, oklene se vratú njegovega, in objemajoč ga jokal se je dolgo.

30. In Izrael reče Jožefu: Umrem naj sedaj, ko sem videl obličje tvoje, da tí še živiš.

31. Nato reče Jožef bratom svojim in rodbini svojega očeta: Pojdem, da poročim Faraonu, a rečem mu: Bratje moji in rodbina očeta mojega, ki je bila v pokrajini Kanaanski, prišli so k meni.

32. So pa tisti ljudje pastirji čed; kajti ovčarji bili so *vedno*; in čede svoje in goveda svoja, in vse kar so imeli, pripeljali so.

33. Bode pa, ko vas vpraša Faraon, da reče: Katera so dela vaša?

34. Tedaj recite: Možje ovčarji bili so hlapci tvoji od mladosti svoje, mi in očetje naši, da bodete prebivali v deželi Gosenski, kajti gnjus je Egiptu vsak čed pastir.

XLVII. POGLAVJE.

Pride torej Jožef in poroči Faraonu ter reče: Oče moj in bratje moji so prišli s čedami svojimi in svojimi govedi

in z vsem, kar imajo, iz pokrajine Kanaanske: glej pa jih v deželi Gosenski.

2. In vzame nekoliko bratov svojih, pet móž, in postavi jih pred Faraona.

3. Tedaj reče Faraon bratom njegovim: Katera so dela vaša? Oni pa rekó Faraonu: Pastirji čed so vsi hlapci tvoji, mi in očetje naši.

4. Rekó vrhu tega Faraonu: Gostovat smo prišli v tó deželo, zato ker ni pašnika čedam, katere imajo hlapci tvoji; huda namreč je tá lakota v pokrajini Kanaanski; sedaj torej naj prebivajo, prosimo, hlapci tvoji v deželi Gosenski.

5. Zato ogovori Faraon Jožefa govoreč: Oče tvoj in bratje tvoji so prišli k tebi.

6. Dežela Egiptovska ti je na voljo; v najboljšem kraji té dežele naséli očeta svojega in brate svoje: prebivajo naj v deželi Gosenski. Če torej znaš in je med njimi vrlih móž, té postavi za gospodarje čedam mojim.

7. Jožef pripelje tudi očeta svojega Jakoba ter ga postavi pred Faraona; in Jakob blagoslovi Faraona.

8. Nato reče Faraon Jakobu: Koliko je dní življenja tvojega let?

9. Jakob pa reče Faraonu: Dní tujčevanja mojega let je sto trideset let. Nemnogi in

hudi so bili dnevi življenja mojega let in niso dosegli dní let očetov mojih življenja, v katerih dnevih so oni tujčevali.

10. In ko je bil Jakob blagoslovil Faraona, otide izpred obličja Faraonovega.

11. Naséli torej Jožef očeta svojega in brate svoje in dá jim posest v deželi Egiptovski, v najboljšem kraji té dežele, v pokrajini Ramesesi, kakor je bil ukazal Faraon.

12. In hranil je Jožef očeta svojega in brate svoje in vso rodbino očeta svojega z jedjo kakor otročičem v usta.

13. Ko pa ni bilo jedi v vsej deželi, zato ker je bila tista lakota silno huda, bila je razdražena dežela Egiptovska in pokrajina Kanaanska zaradi lakote tiste.

14. In Jožef pobere ves denar, kar se ga je našlo v deželi Egiptovski in v pokrajini Kanaanski za živež, katerega so oni kupovali; in ta denar je Jožef nesel v hišo Faraonovo.

15. Ko jim je bil torej vzet ves denar iz dežele Egiptovske in pokrajine Kanaanske, shajali so se vsi Egipčani k Jožefu govoreč: Daj nam jedi; zakaj bi neki umirali v pričo tebe? kajti pošel je denar.

16. Reče pa Jožef: Dajte

živino svojo, in dam vam jedi za živino vašo, če je pošel denar.

17. Ko so torej pripeljavali živino svojo k Jožefu, dajal jim je Jožef jedi za konje in za njih čedo in za njih govedo in za osle; tako je storil, da so prebili s tisto jedjo za vso živino svojo tisto leto.

18. Ali ko je bilo preteklo tisto leto, pridejo zopet k njemu drugo leto ter mu rekó: Prikrivati ne moremo gospodu svojemu: a pošel je denar in živina, kar smo je imeli, k našemu gospodu; ostalo ni, kar bi prodali svojemu gospodu, razen životov naših in našega polja.

19. Zakaj bi umirali v pričo tebe? sebe in polja svoja *dajemo*; kupi nas in polja naša za živež; in bodimo mi s poljem svojim v sužnjosti Faraonovi; in daj semena, da živimo in ne umremo, in se ne opustošijo tudi polja.

20. Kupi torej Jožef vse polje Egiptovsko Faraonu, ko so prodajali Egipčani vsak svoje polje, zato ker jih je bila premagala ta lakota. Tako je prišla dežela sama Faraonu v last.

21. Ljudstvo samo pa je preselil v neka mesta, od skrajne meje Egipta, do skrajne meje njegove.

22. Samo polja svečenikov ni kupil; kajti delež je bil dal

Faraon svečenikom; in uživali so delež svoj, katerega jim je bil dal Faraon; zato niso prodali polja svojega.

23. Reče pa Jožef ljudstvu: Glejte, kupil sem danes vas in polja vaša Faraonu, glejte, semena vam dam, da posejete polja.

24. Ali kar bode pridelkov, dastè petino Faraonu; štirje deli pa bodo vaši za posejanje polja in za živež vaš in njih, kateri *spadajo* k rodbinam vašim, in za živež otročičev vaših.

25. Oni pa rekó: Ohranil si nam življenje; najdemo naj milost v očéh gospoda svojega, da bodemo hlapci Faraonovi.

26. In tako je tisto Jožef ustanovil za postavo noter do tega dné o poljih v Egiptu, da se daje Faraonu petina; samo polja svečenikov niso prišla v last Faraonu.

27. Prebivajoč pa Izraelci v deželi Egiptovski, v pokrajini Gosenski, postavili so se za posestnike v njej in rodovitni so postali in pomnožili so se močno.

28. Živel je pa Jakob v deželi Egiptovski sedemnajst let; tako je bilo dní Jakobovih, življenja njegovega let, sto štirideset in sedem let.

29. Ko so pa bili blizu dnevi Izraelovi, da umre, pokličé

sina svojega Jožefa ter mu reče: Če sem zdaj milost našel v tvojih očéh, položi, prosim, roko svojo pod stegno moje, kakor si izkazoval dobrotljivost in zvestobo proti meni: nepokoplji me, prosim, v Egiptu.

30. Nego, kader ležem k očetom svojim, nesi me nazaj iz Egipta in pokoplji me v njih grobu. On pa reče: Jaz bodem storil po besedi tvoji.

31. Ko pa je rekel: Prisézi mi, priseže mu. Tedaj se Izrael skloni na podglavje postelje svoje.

XLVIII. POGLAVJE.

Zgodi se pa po teh dogodkih, ko se je reklo Jožefu: Glej, oče tvoj je bolan, da vzemši dva sina svoja sè seboj, Manaseja in Efrajima, *pride*.

2. Ko se je to povedalo Jakobu, govoreč: Glej, sin tvoj Jožef prišel je k tebi; okrepčá se Izrael, da sede na postelji svoji.

3. In Jakob reče Jožefu: *Bog* silni, vsemogočni prikazal se mi je v Luzu, v pokrajini Kanaanski, ter me je blagoslovil,

4. Govoreč mi: Glej, jaz te storim rodovitnega in pomnožim te, in naredim te za očeta mnogih ljudstev, in dám deželo semenu tvojemu za teboj, v večno posest.

5. Sedaj torej, sinova tvoja dva, katera sta se ti rodila v deželi Egiptovski pred prihodom mojim k tebi v Egipt, moja sta; Efrajim in Manase bodita moja kakor Ruben in Simeon.

6. Zarod pa tvoj, katere bodeš rodil za njima, bodo naj tvoji; po imenu bratov svojih naj se imenujejo v posestvih svojih.

7. Jaz pa, ko sem se vračal iz Padana, umrla je pri meni Rahela v pokrajini Kanaanski na potu, ko je bilo še malo hodá, da se pride do Efrate; in pokopal sem jo na potu v Efrato, zdaj Betlehem.

8. Ko je pa videl Izrael sinova Jožefova, reče: Kdo sta ta dva?

9. A ko je Jožef rekel očetu svojemu: Sinova sta moja, katera mi je dal *Bog* tukaj, reče: Primi ju, prosim, ter *pripelji* k meni, in blagoslovim ju.

10. Oči namreč Izraelove bile so težke od starosti, niso mogle videti, tako ko ju je bil pripeljal k njemu, poljubi ju ter blagoslovi ju.

11. Potem reče Izrael Jožefu: Nisem mislil, da bodem videl obličje tvoje; ali, glej, storil je *Bog*, da sem videl tudi seme tvoje.

12. Nato ju odpelje Jožef od kolén njegovih, prikloni se z obličjem svojim do tál,

13. In postavi ona oba, Efrajima na desno svojo, na levo Izraelu, Manaseja pa na levo svojo, na desno Izraelu; tako ju pripelje k njemu.

14. Ali stegnivši Izrael desno svojo, da jo položi na glavo Efrajimu (dasi je bil mlajši) in levo svojo na glavo Manaseju; čutil je sè svojima rokama, da je Manase prvenec;

15. In blagoslovi Jožefa govoreč: Bog tisti, pred katerega obličjem sta neprestano hodila očeta moja Abraham in Izak; Bog tisti, kateri me pase od dné, ko sem, noter do tega dné;

16. Angelj tisti, ki me brani vsega hudega, blagoslovi mladeniča ta; in v njiju imenúj se ime moje in ime očetov mojih Abrahama in Izaka, in kakor ribe naj se pomnožita na tej zemlji.

17. Ko je pa videl Jožef, da oče njegov poklada desno roko svojo Efrajimu na glavo, zdelo se mu je to slabo v očéh njegovih; zato prime očeta svojega roko, da bi jo odvrnil od glave Efrajimove na Manaseja glavo.

18. In Jožef reče svojemu očetu: Ne tako, oče moj; ker je ta prvenec, položi desno svojo na glavo njegovo.

19. Oče njegov pa ni hotel, govoreč: Vem, sin moj, vem, ljudstva oče bode ta, in tudi velik bode; vendar brat mlaj-

ši njegov bode večji od nje-ga, in seme njegovo bode velika množina narodov.

20. In tako ju blagoslovi tisti dan govoreč: Tebe bodo blagoslavljali Izraelci govoreč: Postavi te Bog kakor Efrajima in kakor Manaseja; tako je postavil Efrajima pred Manaseja.

21. Potem reče Izrael Jožefu: Glej, jaz umrem skoraj, in Bog bode z vami in pripelje vas nazaj v pokrajino vaših očetov.

22. Jaz ti dajem torej en del čez brate tvoje, katerega sem dobil iz roke Emorejca sè svojim mečem in z lokom svojim.

XLIX. POGlavJE.

Nato skliče Jakob sine svoje ter reče: Zberite se, da vam razodenem, kar se vam bode zgodilo v naslednjih časih.

2. Zberite se in čujte sinovi Jakobovi; poslušajte, pravim, Izraela, svojega očeta.

3. Ti, Ruben, prvenec moj, moč moja in začetek mogočnosti moje; vrlina česti in vrlina kreposti!

4. Naglo, kakor vodé, ne dvigúj se; ker si vzel se na očeta svojega ležišče, tedaj si onečastil posteljo mojo.

5. Simeon in Levi brata; silovitosti orodje, po njihovih pogodbah.

6. V njiju skrivnost ne vni-
di duša moja, v njiju shod ne
drúži se slava moja; kajti po
jezi svoji pobila sta može, in
po razuzdanosti svoji odtrga-
la sta vole.

7. Prokleta njiju jeza, ker
silna je bila, in njiju togota,
ker divja je bila; razdeljujem
ju po Jakobovih in razkropi-
vam ju po Izraelovih *potom-*
cih.

8. Juda, tebe, *dà*, tebe, bo-
do slavili bratje tvoji, roka
tvoja položena sovražnikom
tvojim na tilnik; priklanjali
se ti bodo očeta tvojega si-
novi.

9. Levov mladič Juda, od
plena, sin moj, prišel si gor;
na kolena počene, kakor lev
leže in kakor lev grozoviten,
kdo naj ga zbudi?

10. Ne vzame se žezlo od
Jude, niti postavodaj izmed
nog njegovih, dokler ne pri-
de sin njegov; in pokorščina
mu bode narodov.

11. Privezavši za trto osliča
svojega, in za trto plemenito
oslice svoje mladiča, pere v
vinu obleko svojo in v grozd-
nem soku ogrinjalo svoje,

12. Z očmi rudečimi od vi-
na, in sè zobmi belimi od
mleka.

13. Zebulon bode prebival
ob pristanišči morskem; on
ob ladij pristanišči, in stran
njegova bode proti Sidonu.

14. Isakar osel močnih ko-
stí, ležeč med dvema culama.

15. Ko bode videl, da je po-
koj dober, in da je prijetna
dežela njegova, prikloni ra-
mo svojo, da nosi, in nakla-
dal se mu bode davek.

16. Dan bode sodil ljudstvo
svoje, kakor eden rodov Iz-
raelovih.

17. Dan bode kakor kača
ob potu, gad ob stezi, ki pika
konja v kopita, in jezdec zvr-
ne se znak.

18. V blaginjo tvojo čakam
Gospoda.

19. Gad, roj rojema bode
ga plenil; ali naposled plenil
bode on.

20. Iz Aserja mastna jed
njegova, in on bode dajal sla-
ščice kraljeve.

21. Neftali košuta izpuščena,
on govori besede lepe.

22. Veja rodovitna Jožef,
veja rodovitna ob studencu;
z vejami spenja se čez zi-
dovje.

23. Če prav so mu zavdali
bridkost in so streljali, če prav
so srčno sovražili ga pušičarji,

24. Vendar ostal je v kre-
posti lok njegov, in okrepčale
so se lahti rok njegovih, od
rok krepkega Boga Jakobo-
vega, od koder pastir in ka-
men Izraelov.

25. Od mogočnega Boga o-
četa tvojega, kateri ti bode
pomagal, in od vsemogočne-

ga, kateri te bode blagoslovil z blagoslovi nebes od zgoraj, z blagoslovi brezna od spodaj, z blagoslovi prsi in maternice.

26. Blagoslovi očeta tvojega so krepki z blagoslovi prednikov mojih, noter do konca gričev večnih; bivajo naj na glavi Jožefovi in na temenu ločenega med svojimi brati.

27. Benjamin, volk, ki trga, zgodaj je rop, in na večer deli plen.

28. Vsi ti so rodovi Izraelovi dvanajsteri; in to jim je govoril njih oče, ko jih je blagoslavljal, vsakega izmed njih blagoslavljač, kakor je primerno njegovemu blagoslovu.

29. Nato jim veli in reče jim: Mene združi z ljudstvom mojim; pokopljite me z mojim očetom, v jamo tisto, ki je na njivi Efrona Hitejca.

30. V ono jamo, ki je na njivi Makpelski, katera je nasproti Mamre v deželi Kanaanski; katero je kupil Abraham z njivo samo od Efrona Hitejca, v groba posest.

31. Tam so pokopali Abrahama in Saro, ženo njegovo; tam so pokopali Izaka in Rebeke, ženo njegovo, in tam sem pokopal Lejo,

32. V posesti one njive in jame, katera je na nji, *kupljena* od Hetovih sinov.

33. In ko je bil Jakob jen-

jal zapovedovati sinom svojim, potegne noge svoje v posteljo svojo; tako je umrl in združen je bil s svojimi ljudstvi.

L. POGLAVJE.

Tedaj plane Jožef na obličje očeta svojega in jokal je nad njim in poljubljal ga.

2. In ko je bil Jožef ukazal hlapcem svojim, zdravnikom, da naj z dišavami pomazilijo njegovega očeta, pomazilijo z dišavami zdravniki Izraela.

3. In ko se mu je napolnilo štirideset dni (tako namreč napolnjujejo se navadno dnevi njih, kateri se mazilijo z dišavami), jokali so za njim Egipčani sedemdeset dni.

4. Ko so pa bili potekli dnevi jokanja za njim, ogovori Jožef rodbino Faraonovo, govoreč: Če sem sedaj milost našel v vaših očéh, govorite, prosim, pred Faraonom govoreč:

5. Oče moj me je zarotil govoreč: Glej, jaz skoraj umrem; v grobu mojem, katelega sem si izkopal v pokrajini Kanaanski, tam me pokoplji; zdaj torej naj idem, prosim, gor, da pokopljem očeta svojega; potem se vrnem.

6. Njemu pa reče Faraon: Idi gor in pokoplji očeta svojega, kakor te je zarotil.

7. Šel je torej Jožef gor pokopat očeta svojega; in z njim

so šli vsi hlapci Faraonovi, starejšine rodbine njegove, in starejšine vse dežele Egipčanske.

8. In tudi vsa rodbina Jožefova, in bratje njegovi, in očeta njegovega rodbina; samo otročiče svoje in čede svoje in goveda svoja pustili so v deželi Gosenski.

9. Slednjič šli so gor z njim vozovi in konjiki, tako da je bila tista vojska silno številna.

10. Ko so pa prišli tja do nekega gumna, ograjenega z divjimi rožami, ki je poleg broda Jordanovega, jokali so tam z jokom velikim in silno hudim; napravil je namreč očetu svojemu žalovanje sedem dni.

11. Ko je torej videl tiste pokrajine prebivalec, Kanaanec, to žalovanje na onem gumnu, ograjenem z divjimi rožami, rekli so: Hudo je to žalovanje Egiptu. Zato je imenoval ime tistega *gumna*, *gumno* žalujočega Egipčana, ki je poleg broda Jordanovega.

12. Storili so mu tedaj sinovi njegovi natanko, kakor jim je bil zapovedal,

13. In nesli so ga ven sinovi njegovi v pokrajino Kanaansko in pokopali so ga v jami na njivi Makpelski, katero njivo je bil Abraham kupil v groba posest od Efrona Hitejca, Mamri nasproti.

14. Nato se vrne Jožef v Egipt, on in bratje njegovi in vsi, kateri so bili šli z njim gor pokopavat očeta njegovega, ko je bil pokopal svojega očeta.

15. Ko so pa videli bratje Jožefovi, da je umrl njih oče, govorili so: Morebiti nas srčno sovraži Jožef, in povrne nam gotovo vse tisto hudo, katero smo mu storili.

16. Zato pošljejo neke k Jožefu, kateri naj rekó: Oče tvoj je zapovedal pred smrtjo govoreč:

17. Tako recite Jožefu: Prosim, odpusti sedaj pregrešek bratov svojih in njih greh, da so ti hudo storili; sedaj, pravim, odpusti, prosim, pregrešek hlapcev Boga očeta tvojega. Jožef pa se je jokal, ko so oni govorili z njim.

18. Nato pristopijo tudi bratje njegovi ter padejo pred obličje njegovo in rekó: Glej, mi smo ti hlapci.

19. Reče pa jim Jožef: Ne bojte se, kajti sem li jaz kakor Bog?

20. Vi ste res hudo namepravali zoper mene, a Bog je obrnil tisto v dobro, da je storil, kakor je danes, ohranivši v življenje mnogo ljudstva.

21. Sedaj torej ne bojte se; jaz bodem hranil vas in otroke vaše. Tako jih je tolažil in govoril, kar jim je bilo pri srci.

22. Tako je prebival Jožef v Egiptu, on z rodbino svojega očeta; in živel je Jožef sto in deset let.

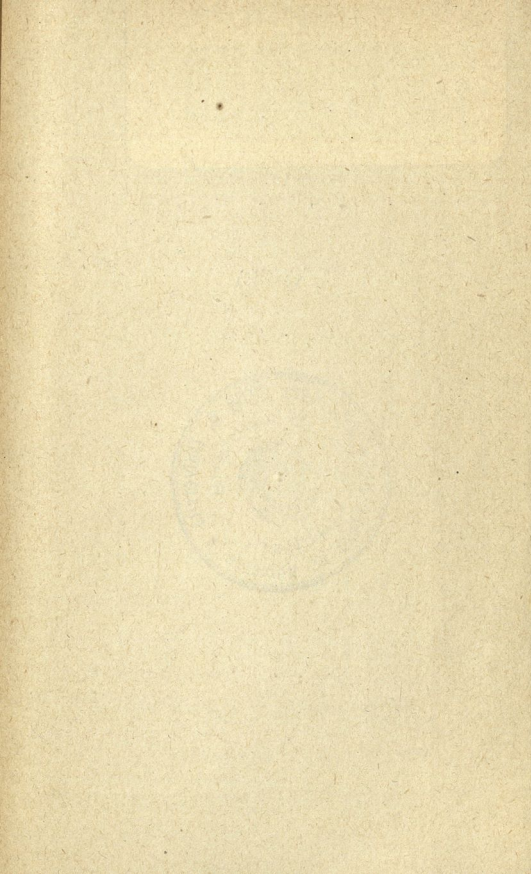
23. In videl je Jožef Efrajime mlajše do tretjega rodú; tudi sinovi Makirja, sina Manasejevega, so se rodili Jožefu na kolenih.

24. Tedaj reče Jožef bratom svojim: Jaz umrem skoraj. Bog pa obišče vas gotovo, in

dal bode, da pojedete gor iz té dežele v pokrajino tisto, katero je s prisego dal Abrahamu, Izaku in Jakobu.

25. In Jožef zaroti sinove Izraelove govoreč: Gotovo vas obišče Bog, odnesite kosti moje od tod.

26. Nato umre Jožef star sto in deset let; in potem ko so ga pomazilili z dišavami, položen je bil v neko skrinjo v Egiptu.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000048528

